

Giới thiệu Đi Về Đâu

Khả Hân là một tác giả quen thuộc với bạn đọc. Dưới ngòi viết của mình tác giả lại tiếp tục gửi đến bạn đọc câu chuyện Đi Về Đâu, một mối tình duyên đầy trắc trở, xen vào đó là các yếu tố ngược, hứa hẹn không làm bạn đọc thất vọng. Cô buộc phải lấy một người không yêu. Mà người lấy cô đã có người khác. Liệu một cuộc hôn nhân không dựa trên tình yêu có được bền lâu?

Đúng vào ngày sinh nhật cô, thì người cô yêu đơn phương bấy lâu nay đã lấy vợ. Đúng vào ngày sinh nhật, chỉ vì nhà người ta giàu có mà gia đình buộc cô phải lấy một người hoàn toàn xa lạ làm chồng

Rồi cuộc đời cô sẽ đi đâu về đâu? Cô sẽ phải trải qua những gì? Các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Liệu yêu một người mà không nói là sai sao? Để đến khi người ta lấy người khác cô mới hối hận.

Vừa trang điểm cô vừa nói với chính mình: “tại sao phải khóc chứ, dù đó là ngày tận thế thì hôm nay cũng là sinh nhật của mình mà”

Điện thoại của cô reo. Hiện thị tên Cẩm Mân: “Tuyệt Băng à, Cậu làm gì mà lâu thế. Mình đang ở dưới nhà cậu này. Mình mà tới trễ giờ là ông anh mình cắt cổ chết”

Cẩm Mân là em gái Châu Kỳ. Người mà cô yêu đơn phương bấy lâu nay lại là anh trai của bạn thân mình. Chính vì lý do đó mà cô biết Châu Kỳ. Rồi cô làm trong công ty Châu Kỳ. Anh là giám đốc công ty chuyên ngành về thiết kế. Mặc dù là giám đốc nhưng anh rất nhiệt tình. Khi cô mới vào làm, anh giúp đỡ cô rất nhiều. Tính ra cô làm ở công ty cũng được 3 năm rồi. Ngày cưới của giám đốc thì tất nhiên cấp dưới phải có mặt rồi. Mà lại là anh trai của bạn mình nữa.

Cô lấy túi xách rồi đi xuống lầu: “Từ từ mình xuống liền”

Vừa mở cửa thì bó hoa tươi thắm ở trước mặt: “happy birthday”

“Hóa ra tới chờ mình là tạo ra bất ngờ này đây à” Cẩm Mân cầm hoa trên tay

Vừa lên xe: “Chứ còn gì nữa, tí nữa tiệc cưới kết thúc 2 ta đi chơi ha. Hôm nay ngoại trừ giành ít thời gian để mừng ông anh. Còn lại tớ giành cho cậu hết. Sinh nhật cậu thì người bạn chí cốt như tớ đây phải quan tâm chứ nhè”

Đặt hoa lên xe cô nói: “Dèo miệng đấy chứ nhỉ, đi mau đi kéo tới trễ thì bị cắt cổ đấy”

Trên đường đi cô dựa vào ghế. Nhìn ra ngoài ngắm cảnh

“sao hôm nay tâm trạng thế” Cẩm Mân nhìn cô

“không có gì, chắc khi đêm ngủ muộn nên hơi mệt ấy mà” cô cười

Cô vừa nói thì đã tới nơi. Cẩm Mân hí hửng xuống xe. Mấy phút sau cô mới xuống. Thầm nhủ mình: “ko lâu sau sẽ quên được thôi mà”

Ngước nhìn đập vào mắt cô là đôi trai tài gái sắc. Lòng cô lại trùng xuống. Đi tới cười thật tươi: “chúc mừng 2 người nhé”

2 người bắt tay tôi. Đến lượt anh lòng tôi lại như thứ gì đâm vào. Anh giới thiệu: “Đây là Tuyệt Băng. Trưởng phòng trong công ty anh”

“Và cũng là bạn em đây chị à” Cẩm Mân thêm vào

Cô đầu cười trừ miễn: “Chị tên Cát Cát. Sau này mong được gặp em nhiều hơn nhé”

Cô đáp: “Dạ”

Họ đâu biết được sau này định mệnh sẽ đưa họ đi về đâu

“Hôm nay được sự cho phép của 2 gia đình,.....” sau đó là lời phát biểu của người dẫn chương trình

“sau đây mời cô dâu chú rể bước vào”

Hai người nhìn nhau thâm tình. Cô dâu cười rạng rỡ. Được sự dẫn dắt của MC. Hai người trao nhẫn cưới, chú rể vén màn lên, cắt bánh, chúc rượu,...

Ở dưới nước mắt cô đã sắp rớt. Ko thể ngồi lại, cô lặng lẽ vào WC. Cô ngồi trong đó gần tiếng chỉ để khóc. khi khóc đã mệt cô rửa mặt, trang điểm lại. Rồi lững thững đi ra.

Cầm Mân thấy cô liền kéo cô lại :“ Cậu đi đâu này giờ thế hả. Mình tìm cậu suốt”

Cô lảng sang chuyện khác. Cô không biết phải trả lời ra sao. Chẳng lẽ nói ngồi trong WC chỉ để khóc :“ Cũng gần tổ chức xong rồi. Hay chúng ta ra ngoài đi. K phải cậu nói hôm nay sinh nhật mình sẽ dẫn mình đi chơi sao “

Cầm Mân thấy cô là lạ. Nhưng ko biết lạ chỗ nào :“ cậu ra xe chờ mình, để mình đi nói với anh chị 1 tiếng “

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Sau khi rời khỏi tiệc cưới, cô và Cầm Mân đi shopping. Đi hết khắp các gian hàng thì cũng xế chiều. Hai đứa định vào quán cafe gần đó. Thì điện thoại cô reo.

Dòng hiển thị tên ông nội :“ alo con nghe”

“ Con đang ở đâu đấy, về nhà liền đi”

“ con đang ở ngoài vs bạn ạ, có chuyện gì sao ông” cô thắc mắc

“ Về rồi biết “

Hôm nay trời trời hay sao mà bình thường không gọi cho cô lấy một lần. Tự nhiên hôm nay điện. Đã thế còn ra lệnh về liền.

“ Sao thế” Cầm Mân hỏi

“ không biết nữa, tự nhiên ông điện bắt tao về bây giờ cơ chứ. Chắc tao không đi được với mày rồi “

“ Không sao, mày cứ theo việc đi. Biết đâu ở nhà có chuyện gì thì sao”

“ Chuyện gì mới được chứ, chắc chẳng có chuyện gì hay ho đâu” Cô lẩm bầm.

Vừa về đến nhà thì có cả ba mẹ, ông bà, và vợ chồng bác. Mắt cô nháy mấy cái linh tính chuyện chẳng lành.

Cô đi đến :“ Sao đông đủ vậy ạ, có chuyện gì mà gọi con về thế “

“ Cháu năm nay cũng 24 rồi. Tính chuyện lấy chồng là vừa rồi” Ông nhìn cô

“ Từ từ cũng được mà ông”

“ Từ từ của cháu chắc cũng đến mấy năm nữa. Bây giờ mà bạn trai còn chưa có. Nhân tiện ta có người bạn giới thiệu cho một gia đình. Mà đứa con trai nhà ấy trông rất phong độ. Đang là giám đốc về nội thất “

“ Cháu không muốn “ Cô trả lời kiên quyết. Cô không muốn lấy người mình không yêu. Không muốn lấy một người chưa từng quen biết “

“ Mà gia đình nhà ấy rất giàu có đấy, mình mà thông gia với nhà đó thì thành đại gia rồi” Bác trai nói với giọng hóm hỉnh

Cô không thèm đáp lời Bác, nhìn ông :“ Ông không nói thẳng ra là thấy nhà người ta giàu có, muốn bán cháu của mình để hưởng giàu sang phú quý luôn đi. Cần gì phải vòng vo tam quốc “

Cô vừa nói xong đã ăn ngay cái tát của ông, ông cau :“ Ăn nói hỗn láo. Không nói nhiều. Ta đã hẹn với nhà bên kia sẽ gặp mặt rồi. Đừng để ta mất mặt “

Cô ôm má, Hai hàng nước mắt chảy ròng ròng, giọng đồng dục cổ chấp :“ Ông không muốn mất mặt thì tự ông đi mà lấy. Cháu không quan tâm. Thời đại này là thời đại nào rồi chứ. Làm chi có chuyện ông bà đặt đầu cháu ngồi đấy”

Nói xong cô quay qua ba mẹ “ Hai người làm gì mà ngồi cầm như hén từ đầu tới cuối thế. Hay hai người cùng quan điểm với ông. Hai người có chắc chắn con lấy người địa vị giàu có. Ko lo cơm áo mặc. Nhưng tìm lại nguội lạnh khi phải lấy một người k quen biết. Hai người có đảm bảo con sẽ hạnh phúc không “

“ Không quen rồi sau này cũng sẽ quen . cuộc sống là gì. Là sống một cuộc sống an nhàn. Ko lo cơm áo mặc ” Ba lên tiếng

“ Bộ tay con cụt hết rồi à mà phải nhờ sự bố thí của người khác . Ba nói vậy là ba dám đánh cược cuộc đời con mình với cuộc sống giàu sang mà ba cho là hạnh phúc sao ” Không đợi một ai trả lời cô chạy nhanh lên phòng

Đang sau vẫn nghe tiếng bác : “ Con gái con đura mà cãi bốp bốp thế hà. Không ai dạy mày phép tắc là gì sao “

Cô đóng sầm cửa. Dựa vào cánh cửa mà khóc đến khi mệt mà ngủ thiếp đi

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sau khi tỉnh dậy thì hai chân cô đã tê rần. Có lết phịch xuống giường. Nhìn đồng hồ thì thấy đã 10h đêm . Vậy là hôm nay chỉ có Cẩm Mân nhớ đến sinh nhật cô. Còn máu mũi ruột thịt thì chỉ nhớ đến ngày mau mau để tổng cô vào nhà khác. Cô cười lạnh . Gia đình cô là vậy đấy. Ông thì lúc nào cũng uy quyền nhất nhà. Ai ai cũng hùa vào theo. Kể cả ba mẹ cô cũng không dám nỡ lời. Bây giờ thì hay rồi , ba cũng hùa vào . Cái gì mà cuộc sống hạnh phúc là không lo cơm ăn áo mặc . Bộ nhà nghèo đến nỗi phải đi bám víu lấy nhà người ta sao. Mà nhà đó cũng lạ , cả đura con nhà đó cũng lạ. Anh ta không phản bác gì hay sao.

Đang suy nghĩ thì nghe tiếng gõ cửa : “ Ai đấy “

“ Mẹ đây. Từ tối đến giờ con chưa ăn gì . Xuống ăn cho có gì vào bụng đi chứ ”

“ Con không đói, mẹ để con yên đi ‘giọng cô rã rời

“ Không thì uống cốc sữa cho khỏe. Mở cửa đi. Mẹ đem sữa lên rồi đây này ”

Một lúc sau cô mới chịu mở cửa : “ Có chuyện gì nữa không “

“ Con còn giận chuyện khi chiều đấy à ”

“ Mà sao lại quen nhà người ta. Tự nhiên rớt xuống cái gia đình không rõ nguồn gốc. Rồi đừng đừng bắt đi lấy con nhà đó . Vô lí vừa vừa thôi chứ “

“ Trước khi biểu con lấy thì nhà ta cũng đã tìm hiểu rồi. Ngoài có địa vị. Thì mẹ thấy ông bà nhà đó cũng hiền, ăn nói điềm đạm “

“ Mẹ coi mặt ông bà đó làm cái gì. Mẹ đã nhìn mặt con ông bà đó chưa mà mẹ nói ”

“ Hôm đó chỉ có ông bà ấy tới .Hai người đó nói đura con mắc việc nên không tới được. Hẹn thứ 7 tuần này gia đình hai bên gặp mặt “

“ Bộ mẹ không nghe con đã nói những gì sao . Con không lấy thì sẽ không lấy “

“ Mày không muốn thì cũng phải lấy . Gia đình hai bên đã hẹn ngày rồi. Không nuốt lời được. Từ khi nuôi mày lớn đến giờ. Mày đã làm được gì cho cái nhà này chưa . Chỉ phí tiền tao nuôi mày lớn thôi . Mày thấy nuôi heo thì ít nhất người ta phải có lãi. Đây nuôi mày lỗ biết bao nhiêu, chứ đừng nói đến lãi. Coi như lần này mày lấy chồng thì trả vốn từ trước đến nay tao cho mày ăn , mày học đủ thứ các kiểu đi. “Không biết ba đứng ngoài cửa từ khi nào , đi tới trước mặt cô chỉ thẳng vào mặt

“ kia ông ” Mẹ ý biểu ba đừng nói nữa

“ Vậy là còn lời cho nó rồi đấy . có phải biểu nó làm gì quá đáng đâu. Gia đình chọn cho mày thằng chồng điều kiện tốt như thế mày còn muốn gì nữa ” Ba vẫn đom đốp

Ồ, hóa ra từ trước đến nay sinh cô ra , cho cô ăn ,cho cô học. Trong nhà này cô chỉ là một gánh nặng . Một cái gai trong mắt cần phải nhổ không hơn không kém. Lòng tham làm mờ mắt các người hết rồi sao. Bây giờ cô lấy hay không lấy thì như nhau cả thôi : “ Được thôi,như ba đã nói lấy người mà các người yêu cầu thì con sẽ trả hết gánh nặng mà con nợ các người bấy lâu nay. Vậy thì có gì con lại không lấy chứ . Con tự hỏi có phải nhà đó cho không các người cái gì rồi?các người có câu trả lời mong muốn rồi . Mời các người ra khỏi phòng tôi cho . đi raaaaaaa!!! - Những thứ trong phòng cô lấy ném hết . Ném như vậy có mà chạy chứ còn dám đứng đó. Đợi đi ra hết cô đóng sầm cửa lại.

Hôm nay là sinh nhật cô đấy. Tại sao chuyện này rồi đến chuyện khác không như cô mong muốn lần lượt xảy ra vậy chứ.

Người cô yêu đơn phương lấy vợ. Bây giờ cô lại bị ép lấy một người mà cô không có cảm giác. Cuộc hôn nhân này sẽ là thiên đường hay địa ngục. Chắc chỉ cô mới biết rõ

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Cả đêm không ngủ với lại cộng thêm từ hôm qua đến giờ cô chưa ăn gì. Nên đi làm mặt cô phờ phạc hẳn ra. Bước vào công ty ai cũng nhìn chằm chằm. Mấy người đi qua :“ Chào Trưởng Phòng”

Mọi hôm cô cười hớn hở. Hôm nay cô chỉ gật cho có lệ. Bấm thang máy để lên tầng. Thấy Châu Kỳ từ cửa đi tới, cô nhìn :“ Chào giám đốc”

“ Trưởng Phòng Hân sao hôm nay phờ phạc thế “ Châu Kỳ lên tiếng

“ Chắc thất cả tình lẫn tiền nên mới không có sức sống “ Cô nửa đùa nửa thật

“ Trưởng Phòng Hân cứ đùa “

“ Hi, chắc đêm qua khó ngủ nên ms vậy. Mà anh mới cưới không đi hưởng tuần trăng mật à” Cô cố bình thần

“ Thời gian đâu mà đi. Phải dời lại khi khác. À, mà bộ sưu tập trang phục thu đông em làm đến đâu rồi “

“ Em mới có ý tưởng một bộ. Tí em thử thiết kế. Cuối giờ em đem lên anh thử xem ý tưởng thế nào nhé” Cô bảo

“ Ok”

Ngồi thiết kế khoảng 1h thì cảm màn gọi đến :“ Sao hôm qua mày ko nghe máy thế. Trong nhà có chuyện gì à “

“ Tôi nay cho tao ngủ nhờ nhà mày. Về nhà nữa chắc tao học máu. Bây giờ đang trong giờ làm. Chiều gặp tao kể cho. “

“Ừ. Chắc nghiêm trọng lắm đây “

Sau khi cúp máy cô thần thờ một hồi.Nếu Cẩm Mân ở chung với ba mẹ. Mà ở chung với ba mẹ thì chắc chắn có Châu Kỳ. Thì cô sẽ không mở lời ở nhờ đâu. Vì Cẩm Mân thuê phòng ở riêng nên cô mới dám mở lời đấy chứ. Cô cố tập trung để hoàn thành nốt bản thiết kế. Không thôi cuối giờ lại không kịp.

Tầm trưa Chị Lan thư ký giám đốc vào phòng cô :“ Siêng thế, muộn rồi để đi ăn cơm đã. Giờ này là giờ nghỉ trưa mà. Việc nào ra việc đó chứ”

Người ta đã nói vậy rồi, chẳng lẽ cô còn ngồi lì ra đấy :“ Đợi em chút, em dọn lại đồ “

10p sau hai người đã có mặt ở căng tin. Vừa ăn chị Lan hỏi cô :“ Cô nương định khi nào cho chị uống rượu mừng đấy”

“ Bỏ còn chưa có lấy đâu ra rượu mừng hở chị. “ Cô nghĩ mai đi gặp mặt. Chắc cũng chưa bắt lấy ck nhanh vậy đâu. Nên cô mới trả lời bằng quơ như vậy

Hai chị em vừa ăn vừa buồn dưa như vậy cho đến gần một tiếng. Thời gian còn lại cô tập trung vào bản thiết kế đến 5h chiều mới rời chỗ ngồi.

Cô đưa cho giám đốc bản thiết kế. Anh nhìn kỹ những chi tiết trong đó :“ Ý tưởng rất bắt mắt. Vì trang phục thu đông nên màu của em rất hợp. Không quá chói mà cũng không quá nhạt. Em cứ theo ý tưởng vậy mà làm.”

“ Dạ vâng. Em sẽ cố gắng. Nếu không có chuyện gì thì e xin phép “ Cô nhìn Anh

30p sau cô về nhà Cẩm Mân. Mới vào chỗ cô nàng vừa gác chân lên bàn, vừa xem ti vi. Cô lắc đầu:“ Chặc Chặc, mắt cả hình tượng. Kiểu này ế dài. Họ thấy bộ dạng này

chạy hết rồi còn mô nữa “

“ Tưởng bà đây thèm chặc. Xu hướng bây giờ là độc thân quyến rũ nhá. Mà sao hôm nay ngủ ở đây thế. Không sợ ông bà nha mày cắt cổ à” Đang nhai oxi nhoàm nhoàm

Cô ngồi xuống ghế, ủ rũ “Mày thì lúc nào cũng cất cổ. Hiện thực chút đi. Tao chuẩn bị phải lấy ổng nào từ mô rớt xuống làm chồng đây này”

“Cái gìiiiiii Vậy mà mày cũng đồng ý á”

“Mày nghĩ tao không phản đối chắc . Ông bố tao nói từ trước tới giờ cho tao ăn tao học mà tao chả nhờ được gì. Coi như lần này lấy là trả nợ đi. Lòi lẽ khó nghe như vậy rồi mà tao còn nói không sao “ Cô trầm ngâm

“Mày tìm hiểu gia đình nhà đó thế nào chưa”

“Có gặp lần nào đâu mà tìm hiểu. Nghe nói là nhà đó giàu lắm cơ. Nên mới quyết định bán tao đi đấy. Con trai thì làm giám đốc nội thất gì gì đó”

“Là cũng cùng ngành thiết kế rồi. Chắc nhà cũng có gia giáo. Nên chỉ số cao là người mày lấy chắc cũng được “

“Hy vọng vậy “ Nó đâu biết tìm cô đã trao cho ông anh nó rồi. Dù chỗ đâu mà chứa chấp người khác

Đang nói thì chuông điện thoại reo, hiển thị số mẹ :“ Con nghe đây mẹ”

“Sao giờ này rồi mà chưa về”

“Tối nay con ngủ nhà bạn. Mẹ không cần phải lo đâu “Cô đang bị ám ảnh nên có hơi cộc cằn

“Biểu nó đi đâu thì đi . Nhưng mai lo mà tới đúng giờ. Đừng để mất mặt,... “ Ông bố vô duyên nói vọng vào

Chưa đợi mẹ trả lời cô liền cúp máy :“ Đấy mày thấy chưa “

“Haizz, không lâu nữa được giải thoát rồi mày còn bận tâm làm gì”

Cô đúng là số con rệp mà

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Sáng sớm đang trong mộng đẹp . Cẩm Mân kêu :“ Này dậy đi , ko phải hôm nay mày đi xem mắt à . sao còn nằm ra đây “

“Ồn ào quá , cho tao ngủ tí đi . Xem mắt chứ có gì to tát đâu” Cô bịt tai mắt vẫn không mở

“Mày mà đến muộn thì ông bà nhà này lại nói cho nữa đấy”

Nhắc đến từ “ ông bà “ là cô bỏ dậy thiệt mau. sau khi vệ sinh cá nhân xong , cô trang điểm nhẹ . Việc đi xem mắt lần này cô không muốn . Nên không chú trọng về bề ngoài cho lắm. Tóc cột đuôi ngựa bình thường . Cô chọn cho mình chiếc váy màu đen đuôi cá . Túi và giày đều màu trắng cho đồng bộ .

30p sau cô có mặt ở chỗ hẹn . Bước vào đã thấy đông đủ. Cô đi tới :“ Chào mọi người ạ “

Cô ngồi vào chỗ ngồi , ông nói nhỏ chỉ để cô nghe thấy :“ sao tới muộn thế hả , có biết nguwoif ta ngồi chờ mày mấy phút rồi không. không có phép tắc gì hết .”

Cô bỏ ngoài tai , đánh giá gia đình bên đó 1 lượt. Thấy hai ông bà bên diềm tĩnh , bộ dạng cũng hiền lành . Đến lượt ánh mắt cô dừng nơi người mà mình sẽ lấy làm chồng . Bộ dạng nhìn là biết không phải mẫu người của cô rồi. Nhìn qua thì cũng phong độ , đẹp trai. Nhưng có cái thấy kiểu dạng đào hoa. Mà cô ghét nhất là cái thói ga lăng , không chung thủy. Điều anh ta có như thế nào cô cũng không quan tâm. Bây giờ cái gọi là “ Hạnh phúc “ đối với cô nó rất xa vời . Thấy cảm giác có ai đó đang nhìn mình nên anh ta ngược lên nhìn cô. Bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống. Chắc cũng bị ba mẹ bắt ép nên bất cần đây.

“Sao yên ắng thế , bây giờ hai gia đình chúng ta giới thiệu một chút nhé “ Mẹ anh ta cười

“Người lớn chúng ta đều biết hết nhau rồi , chỉ còn 2 đứa nó thôi “ ÔNG lên tiếng

“Dạ cháu tên Tuyết Băng . Rất vui khi được gặp hai bác “ Cô lễ phép kèm theo nụ cười ngọt ngào

“Cháu tên Ngô Đình” Anh ta nói mà cũng như không

Thấy Bác gái đẩy đẩy tay anh ta, tỏ vẻ bất mãn . Cười gượng gạo “ Chúng ta gọi món nhé “

Trong lúc đợi phục vụ đem món lên, bác gái hỏi: “Bác cũng đã hỏi sơ qua về cháu rồi. Hôm nay gặp cháu ở đây. Thấy cháu Bác cũng rất ưng ý. Đứng lúc có mặt đông đủ ở đây, không biết chúng ta có thể bàn về ngày cưới luôn được không?”

“Mẹ à “ Anh con trai ngồi bên cau có

“Vậy có sớm quá không ạ. Cháu nghĩ chuyện chọn ngày để sau cũng được mà bác “

“Sớm cái gì nữa. Tính bây giờ là vừa rồi. Vậy chúng ta bàn ngày giờ luôn đi” Ba cô nhanh nhẩu

Mặc kệ 2 nhân vật chính ra sức phản đối. Các bậc trưởng bối chọn chính xác ngày giờ. Vậy là cô sắp bị bán. Ngán ngấm cô không muốn ngồi lại đây thêm phút giây nào nữa. Đúng lúc đó thì chuông điện thoại reo. Cô mừng sốt vó. Chạy ra nghe điện thoại. Cẩm Mân điện hỏi cô chuyện đến đâu rồi. Cô hẹn ra quán cà phê rồi nói.

“Dạ, Con có chút việc. Nên chắc con không ngồi chơi được rồi”

“Không sao. Bây giờ trời cũng tối rồi. Con gái đi ban đêm không tiện. Đi đâu để Ngô Đình chờ cháu đi “ Bác gái bảo

Gớm, bây giờ mới có 8h. Cô đâu phải con nít đâu. Ra sức từ chối mà không có được.

Vậy là bây giờ cô đang ngồi trên xe với anh ta. cô chưa mở miệng. Anh ta đã lên tiếng: “Cuộc hôn nhân này do bị bắt ép. Nên tôi mới lấy cô. Nói trước cho cô biết tôi đã có người yêu. Sau khi kết hôn tôi đi đâu với cô ấy thì đó là việc của tôi. Cô đừng có mà xía vào. Nhớ là ko đc nói cho cha mẹ tôi bt. Còn trước mặt cha mẹ thì nhớ đóng vai cặp vợ chồng ân ái cho tốt”

Ngồi chờ anh ta nói hết cô mới lên tiếng: “Đây có được coi là những điều kiện trong hôn nhân của anh. Nghe anh nói thì cuộc hôn nhân này anh ko mấy phân coi trọng. Vì đây là hôn nhân mà ko phải bắt đầu từ tình yêu nên tôi có thể tạm chấp nhận điều kiện của anh. Cảm ơn vì đã có lòng chờ tôi nhưng tôi có thể tự đi “

Nói rồi cô bước xuống xe. Anh ta cũng không thém ngó ngang gì đến cô. Phóng xe đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Từ lúc Ngô Đình thả cô ở đó, hấn không về nhà liền mà tới chỗ cô bồ Ái Lan. Tới nơi dùng xe hấn đi lên phòng. Vì có chìa khóa phòng nên không cần gọi

“Đồ khốn kiếp, anh còn tới đây làm gì “ Ái Lan ném chiếc gối về phía hấn

“Anh không tới đây thì tới đâu “ Hấn ôm đằng sau

“Yêu nhau 3 năm, anh nói anh yêu tôi là thế này sao. Chấp nhận yêu cầu của cha mẹ lấy người khác mà không phải là tôi sao. Tôi có gì không xứng với nhà anh. Gia đình tôi cũng thuộc tầng lớp thượng lưu. Tôi muốn gì mà chả có. Cha mẹ anh nghĩ gì mà bắt anh lấy một người chỉ là con sâu con rệp không đáng giá một đồng. Rõ ràng tôi là người đến trước mắc mớ gì tôi phải làm người thứ ba “ giọng đánh đá

“Thời buổi bây giờ hôn nhân đâu còn quan trọng. Miễn chúng ta được ở bên nhau là được rồi. Em cũng biết đấy hiện nay công ty ba anh vẫn là người nắm quyền trong tay. Đợi 1 vài năm nữa ông về hưu rồi tính. Với là anh đã nói với cô ta là anh đã có em rồi. Hôn nhân cũng như hôn nhân anh đi đâu là quyền của anh, không cần cô ta phải quan tâm. Cô ta cũng đồng ý rồi “ Cổ giải thích

Cô nghĩ nếu bây giờ mà cứ khăng khăng thì cũng không được gì. Đường còn dài thiếu gì cách.

Quay trở lại với Tuyết Băng, cô đi bộ một đoạn. Trước khi gặp mặt cô vẫn nuôi một tia hy vọng. Dù sao hôn nhân lần này cũng mở ra một trang mới cho cô, ít nhiều gì cô vẫn mong muốn người cô sẽ lấy tốt tốt một chút. Hôn nhân là 1 đời người, cô không muốn mình phải đánh đổi những gì không đáng có. Nhưng sau lần gặp mặt niềm hy vọng cuối cùng của cô đã bị dập tắt. Chẳng lẽ hàng đêm chỉ có cô trong căn nhà, nấu những bữa cơm nhưng chỉ có cô thưởng thức, ngồi chờ người ta về mặc dù cơm đã nguội lạnh. Biết chồng mình ở đang ở cùng với một người khác, chung giường mỗi hôn tay ấp mà vẫn tro mắt hay sao.

Lỡ một ngày nào đó cô lỡ rung động vì hấn ta, ngay trong hoàn cảnh như vậy thì cô có thể chịu đựng được sao. Một cuộc hôn nhân giầy vò như vậy thì con mắt nào mà gia đình cô cho là hai từ “ Hạnh phúc “Lại có thể dễ dàng giao cuộc đời cô cho người ta như vậy. Chung quy lại cũng bởi vì chữ “ Tiền “ mà ra.

Đang đi thì một chiếc xe dừng lại bên cạnh, cửa kính từ từ mở ra thì mới biết đó là Châu Kỳ. Lúc này cô chỉ muốn chạy tới ôm anh thật chặt, để có thể

vội nổi sầu muộn . Nhưng cô lấy tư cách gì ? Với tư cách là cấp trên cấp dưới sao . Làm gì có chuyện như vậy . Cuối cùng cô và anh chỉ là hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau . Anh có cuộc sống riêng của anh . Và cô cũng vậy . Chẳng lẽ ông trời đang đùa giỡn với cô

“ Em làm gì mà đi một mình buổi tối như vậy . Mà đi dạo thì ít nhất cũng lang thang ngoài công viên hoặc bờ sông chứ ai lại đi nơi xe cộ tấp nập như thế . Đi đâu lên xe anh chở “Anh nói vọng ra

Người ta đã nói như vậy mình từ chối đi sao. Với lại chân cô cũng mỏi , thôi thì nhắm mắt chấp nhận vậy . Cô lên xe :“ Vậy thì phiền anh chở em tới đường X nhé . Em có hẹn Cẩm Mân ở đó “

“ Hai người thân quá ha, lúc nào cũng quần nhau như sam . Có khi nào đồng tính ko vậy “ Anh chọc

“ Cũng có thể lắm chứ “ Cô le lưỡi

“ Chuyện lớn đây, chắc phải về mách vs ba mẹ . Để lâu lại sinh chuyện “ Anh cười

“ Thôi thôi cho em xin hai chữ “ Bình Yên “ . Không khéo hai bác lại tưởng thật. Mà tối rồi anh còn có công chuyện sao “ Cô thắc mắc

“ Công chuyện gì đâu , Cát Cát muốn ăn bánh cốm nên anh đi mua “

Cô cứng ngắc “ Chị Cát Cát có được người chồng như anh là sướng lắm luôn ý “

“ Vài bữa em có chồng thì cũng được như vậy mà . Chồng nào mà chả chiều vợ”

Không hẳn là như vậy . cô nghĩ thầm . Hai người nói chuyện một lúc thì tới nơi “ Cảm ơn anh đã chở em tới nhé “

“ Không có gì , em và Cẩm mân đi đâu thì đi nhưng đừng về muộn quá nhé “

“ Dạ, em vào trước , bye anh”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cô vào cửa thì Cẩm Mân ới lại “ đây này”

vừa ngồi xuống :“ Đối tượng này lấy thế nào”

“ đẹp trai , nhà giàu , khôi ngô “ Vừa nói vừa đếm

“ Mà gặp được soái ca ngôn tình rồi “ Cẩm Mân cười

“ Nhưng anh ta đã có người thương người nhớ rồi . Và ra điều kiện là khi cưới cũng như không cưới. Anh ta đi đâu , làm gì thì tao đừng quản. Khi anh ta đi với cô bồ thì cấm nói vs cha mẹ”

“ what??? Mà gặp phải tiểu nhân ngôn tình thì đúng hơn. Bộ anh ta là loài chó nói gì nghe nấy hay sao. ít nhất anh ta đã có người yêu thì anh ta phải có chính kiến của riêng mình . Nếu đã đồng ý lấy mày thì phải bỏ cô bồ đó đi chứ. Làm gì có chuyện ư ăn cả cơm lẫn phở . Ham thể không sợ bị bội thực à.Mày vẫn chấp nhận điều kiện mà anh ta nói sao ?”

“ Dù sao tao cũng có sự rung động nào vs anh ta đâu. Chấp nhận hay không chấp nhận thì cũng như nhau cả thôi”

“ cái con này , mày cù lấy vừa vừa thôi. Việc này là việc quan trọng cho cuộc đời mày . Mày làm như uống một ly nước ấy” Cẩm Mân chồm lên cốc cho mày phát

“ Vậy mày nói tao phải làm sao bây giờ . Tao cũng có muốn như vậy đâu. Mày nghĩ tao không phản đối chắc . Đến nỗi bị ăn mấy cái bạt tai, bị chửi thậm tệ, bị nói không có phép tắc , và nhận ra sự thật có phải cha mẹ nào cũng nghĩ cho con đâu . Chỉ nghĩ đến tiền mà thôi “ Cô nói mà như hét

“ Tao xin lỗi, tao chỉ lo cho mày mà thôi. Mày lấy cũng khổ mà không lấy cũng khổ . Thôi thì đâm lao phải theo lao vậy. Hắn ta và con bồ mà làm gì mày thì tao sẽ cho bài học”

“ tao đi lấy chồng mà mày làm như đi chiến trường ấy . Mà chắc không tệ như mày nghĩ đâu. Chuyện đâu còn có đó “ cô nói và cũng tự an ủi cho mình

Về đến nhà , không chào không hỏi cô đi thẳng lên phòng . Mới đi được nửa cầu thang thì bị kêu lại :“ Mai cháu và Ngô Đình đi thử đồ cưới. nhớ dậy

sớm”

“ Nhưng mai cháu phải đi làm “

“ Xin nghỉ một ngày không mất việc được đâu mà lo. Cứ quyết định thế đi “

ông cứ muốn làm gì thì làm ấy . Trong nhà ông to nhất nhà . Nên ông nghĩ ra ngoài xã hội ông cũng to nhất sao . Bực bội cô lên phòng ngủ một giấc .

Sáng sớm hôm sau theo như lời dặn thì cô phải dậy sớm . Ở trên cô cũng đã nghe tiếng bác gái và anh ta đã tới . Điều cô vẫn chậm chậm trang điểm. 15p sau cô mới xuống , giả là: “ dạ xin lỗi , để mọi người phải đợi lâu “

“ Không sao , không sao ' Bác gái cười trêu mếu

Sau khi đến cô bị lôi vào thử cả đồng bộ áo cưới thì người cô như cọng bún khô .Bác gái phân vân không biết chọn bộ nào.“ Cháu thích bộ nào, chứ bác thấy bộ nào cháu cũng mặc đẹp . Muốn chọn hết quá mà không được”

“ Dạ theo ý bác đi ạ, cháu cũng không biết nên chọn bộ nào “ cô lè lưỡi

Bác gái quay ra hỏi Ngô Đình :“ ý con thì sao . Con thấy con bé mặc bộ nào đẹp nhất”

“ Bộ nào cũng như nhau , người tầm thường thì mặc bộ nào cũng tầm thường “ Anh ta nhìn chăm chăm cô rồi phun ra câu xanh rờn

“ Cái thằng này , bộ mày không có mắt thẩm mỹ à . Hèn gì không có mắt chọn người “ Bác gái cau có

“ Mẹ không có mắt chọn người thì đúng hơn . Người ta xinh đẹp ngồi ngời thì không ung, đi chọn người không ra người mà ngắm ko ra ngắm”

“ Một giám đốc như mày mà chỉ nhìn thích vẻ bề ngoài của con người ta thôi sao . Vô ngoài quan trọng hơn ruột bên trong nó à. Từ trước đến giờ mẹ nuông chiều mày quá nên không biết thế nào là xấu là đẹp phải không. Nói thẳng ra là mày đang trách mẹ không cho mày lấy đứa ái lan gì đấy . “ Vừa nói bác vừa chỉ vô mặt

“ Cô ấy thì có gì không tốt chứ, là con nhà danh giá chứ đâu phải như cô ta “

Từ trước đến nay đây là người xúc phạm cô nặng nề như vậy .Cô nén giận :“ thôi mà bác , bây giờ chúng ta tiếp tục chọn đồ đi nha “

“ Cháu thấy mấy bộ áo vest này thế nào . Cháu làm về lĩnh vực thiết kế nên thử chọn xem”

Cô cầm trên tay khoảng 5 đến 6 bộ . Đi tới , ướm từng chiếc lên người anh ta . Đến bộ cuối cùng cô ghé sát tai hắn , nói chỉ đủ 2 người nghe được :“ Đúng là dù áo quần có lấp lánh đắt giá thế nào nhưng một kẻ tiểu nhân như anh mặc lên thì cũng trở nên xấu xí, thua cả những chiếc giẻ lau nhà . Cái gì mà một người tầm thường , người không ra người , ngắm không ra ngắm ,tôi thì thế nào mà gia đình tôi thì thế nào. Dù không phải là mỹ nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng đủ để cả đồng người theo đuổi. Anh tưởng chỉ có ái lan của anh là nhất thôi sao . Thật khinh bỉ. Dù tôi không phải là gia đình danh giá như cô ta . Nhưng tôi cũng có 1 công việc ổn định. Còn cô ta chỉ là một người to đầu suốt ngày đi ăn bám gia đình. Mặc dù do người nhà mà tôi phải lấy 1 tên vô lại như anh . nhưng nói thế nào đó cũng là gia đình tôi . Là nơi tôi sống 20 mấy năm qua . Tôi cấm anh có quyền lên tiếng sỉ nhục gia đình tôi”

“ Còn nữa, tôi hiền nhưng không có nghĩa tôi yếu ớt . Một khi đã động đến những gì liên qua đến tôi thì tôi sẽ xù lông nhím đấy nhé . Tôi chấp nhận điều kiện của anh nhưng không có nghĩa là tôi không nói cho thiên hạ và cha mẹ anh biết . Nên miệng cổ tử tế vào. “

sau đó cô quay lại cười tươi với Bác “ Cháu nghĩ nên chọn bộ này”

Bác gái nghĩ từ nãy đến giờ cô sát hần như vậy đều là lời ngon tiếng ngọt nên rất ưng ý .” Ngô đình, con về trước đi “

“ Còn Tuyết Băng đi uống trà với ta nhé . Nhân tiện bác cháu ta tâm sự luôn “

“ Dạ”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Để cho anh ta về trước, cô và bác tới một tiệm trà gần đó.Hai người ngồi gần cửa sổ, phong cách trang trí rất bắt mắt, tạo cảm giác mới mẻ: “ Bác thường xuyên hay tới đây không ạ “

“Bác và mấy người bạn cũng hay tới, trong thành phố này trà ở đây là Bác thích nhất đấy.” Bác nói

Cô ngửi và đưa lên miệng thử: “Trà ở đây cháu thấy thơm, cháu ít khi uống trà mà khi uống ở đây rồi cảm giác thấy thích thích, chắc từ bây giờ phải thường xuyên nhâm nhi quá”

“Khi nào rảnh chúng ta lại đi nữa nhé” Bác bảo

“Dạ”

“Chắc cháu cũng thắc mắc vì sao Ngô Đình đã có người yêu rồi, mà ta lại còn bắt ép nó lấy cháu”

“Quả thật cháu cũng có thắc mắc” cô nhìn bác

“Cháu có tin là bác nhìn người rất tốt không?” Bác cười

“Chắc cũng nguyên nhân chứ bác nhỉ” cô đáp

“Nếu bác để cho Ngô Đình lấy ả ái lan thì chắc không biết sau này chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Nó giống như mẹ nó vậy. Nham hiểm, ích kỷ, chỉ vì mình mà không nghĩ đến ai”

Cô không biết nói gì thì bác đã lên tiếng: “Trước khi lấy ba Ngô Đình thì bác đã yêu say đắm một người. Có thể nói đó là một quãng thời gian đẹp mà cũng có thể nói là một chuỗi đau khổ. “đẹp” vì đó là những ngày giản dị tay trong tay cùng người đó trải qua tuổi thanh xuân đầy kỷ niệm. Bác cứ tưởng người đó sẽ là người cùng bác đi vào lễ đường. Nhưng hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều. Chỉ vì địa vị, giàu sang phú quý, người đó chấm dứt cuộc tình đầy dang dở. Chỉ vì sự âm mưu, ích kỷ của người thứ ba mà bác mất đi đứa con đầu đời.” Giọng Bác đầy man mác

“Người thứ ba mà bác nói chính là mẹ Ái Lan. Còn người đó chính là ba Ái Lan. Một người âm mưu ích kỷ kết hợp với một người giàu sang là trên hết thì còn gì bằng” Bác nói giọng đầy mỉa mai

Dù Bác chỉ kể từng đó, nhưng cô đã ghen lại, cảm giác bị phản bội và lại mất đi đứa con thì đúng là đau đớn: “Quá khứ thì cho nó qua đi, chúng ta nên nghĩ lại hiện tại bác ạ.”

“Đúng vậy, bây giờ bác đã có một người chồng hết mực yêu thương và một đứa con đã trưởng thành. Và sắp tới là một cô con dâu hiền biết. Có khi còn chuẩn bị có cháu nữa. Như vậy bác còn mong muốn gì hơn”

Nếu bác biết cô chấp nhận điều kiện của anh ta, thì không biết bác sẽ phản ứng ra sao nữa.

“Bác biết là cuộc hôn nhân này vốn dĩ hai bên không phải bắt đầu từ sự rung động. Nhưng khi lấy nhau rồi. Cùng chung một nhà, một giường thì hai đứa sẽ dần dần hiểu nhau thôi. Sau này Ngô Đình có làm gì không phải với cháu thì nhớ nói cho bác biết đấy nhé. Nó đã hứa sẽ không qua lại với Ái Lan. Bác cũng hy vọng nó sẽ giữ lấy lời”

Cô chỉ cười trừ: “dạ”

“Tuần sau là đến ngày cưới rồi, hai nhà đã chuẩn bị gần xong xuôi. Chỉ còn chưa đi phát thiệp mời nữa thôi”

Như hồi bữa chắc cô sẽ phản đối, có khi còn có ý nghĩ ngày cưới bỏ trốn nữa ấy chứ. Nhưng hôm nay nói chuyện với bác. Cô thấy bác là người âm áp. Bác trải qua chuyện như vậy chắc bác sẽ biết làm thế nào là điều tốt cho con. Vậy nên có lẽ bác là bà mẹ chồng tốt.

Uống trà với bác xong cô điện Cẩm Mân: “Mây có ở nhà trọ đó không để tao qua”

“Bây giờ tao đang ở nhà ba mẹ. Có việc cần nói thì mày chạy qua đây đi”

Cô nhìn đồng hồ: “Vậy tí nữa tao qua”

30p sau cô nhấn chuông, Cẩm Mân ra mở cửa: “lên phòng tao đi”

“Có phải tao tới nói với chắc mày đầu mà tưởng bờ thể” Cô cười

“O, vậy thì thế nào”

Mới bước vào nhà thấy vợ chồng Châu kỳ và Hai bác đang ngồi ở phòng khách ăn tráng miệng sau bữa tối. Cô đi tới: “Chào mọi người, nhà ta ấm cúng quá đi”

“Tuyệt Băng đây hả con, vào ăn trái cây với cả nhà luôn cháu” Mami cảm mân

Cô ngồi xuống sofa: “Dạ cảm ơn lời mời của bác, đều cháu có việc bận nên nói chuyện này xong chắc cháu phải đi chứ”

“Có chuyện gì vậy cháu” Dady Cẩm Mân

“Tuần sau là cháu lên xe hoa rồi, nên hôm nay cháu tới để đưa thiệp mời. Mong cả nhà ta tới chung vui cùng cháu nhé” Cô cười

“Mới đó mà Tuyết băng chuẩn bị có gia đình rồi, Cẩm Mân nhà ta nhìn đó mà học hỏi đi nhé” Mami Cẩm Mân

“Chủ nghĩa của con là độc thân quyền rũ. Nên ngày đó chắc phải đợi lâu lắm mẹ ạ” Cẩm mân bỏ chum nho vô miệng, mặt đại biểu cảm

“Xấu quá không ai thích thì nói thẳng đi. Độc thân với đồ” “Châu kỳ cười mỉa

“Nên nhớ anh sắp làm cha rồi đấy nhé. Cái miệng bớt sắc lại đi. Không thôi con anh sau này chạy mất dép đấy”

Cô nghe từ “con”, “Làm cha” thì sắc mặt tái hẳn đi, gượng cười: “Chúc mừng gia đình có tin vui nhé, được mấy tháng rồi chứ”

“Gần 2 tháng rồi e, em sắp lên xe hoa không khéo chỉ 5 tháng thì em cũng có rồi đấy chứ” Cát Cát cười

“hì, dạ thôi cháu xin phép.”

“Hôm nào rảnh tới chơi nhé” Mami Cẩm Mân

“Dạ vâng”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thấm thoát 1 tuần đã trôi qua, và hôm nay là ngày cô mở ra một trang mới. Sáng sớm cô đã bị lôi dậy bồi bồi trát trát. Cô chọn cho mình tông nhẹ nhàng, tóc đan tích rồi được búi lên cao. Chiếc váy cưới trắng tinh thiết kế hở vai cộng với đôi giày gót nhọn 10 phân. Tất nhiên không thể thiếu trang sức đi kèm. Vòng tay và cổ, hoa tai, chiếc cài đầu là màu xám.

Riêng màn che mặt đồng bộ với váy cưới.

Nhìn trong gương đó là một cô gái quyến rũ, dịu dàng nhưng gương mặt thoáng buồn. Chưa đến giờ nên cô đang ngồi trong phòng ở khách sạn. Còn chú rể, nhà trai, nhà gái ở ngoài đón khách.

Ngoài cửa tiếng giày cao gót vang lên đi gần về phía phòng: “Ôi, cô dâu hôm nay xinh quá, nhưng đáng tiếc xinh đến mấy chú rể cũng không thèm để ý. Chắc chắc tôi nghiệp”

Nhìn về phía người mà tự nhiên đi vào xong phun một câu như đúng rồi, cô lạnh nhạt lên tiếng: “Cho hỏi cô là ai”

“À quên giới thiệu, tôi là Ái Lan. Người mỗi đêm môi hôn tay áp chung giường chung gối với Châu kỳ. Trước đó và sau này cũng vậy” Cô ta khoanh tay, nhìn cô

Cô tái mặt, mở miệng: “Cô tới đây làm gì”

“Thì tới để xem cô dâu 'hờ' tàn tạ như thế nào”

Cô nhấc váy đứng lên tới gần cô ta: “Cô lấy tư cách gì mà nói tôi là cô dâu 'hờ'. Bằng chứng đâu mà ăn nói bịa đặt như vậy” Cô chìa tay đòi bằng chứng

“Bằng chứng? Mất cô không phải bị mù đấy chứ. Chính tôi là người đến trước, chính tôi mới là người Châu Kỳ yêu. Cô có quyền gì mà đi cướp chồng người khác” Cô ta méo mặt hung tợn

“Cho hỏi cô và anh ta lấy nhau rồi sao? Cô là vợ anh ta rồi hả? Mà đi nói tôi cướp chồng người khác. Cô là người đến trước nhưng cô không biết nắm lấy cơ hội, thì tự cô đi mà chịu. Và lại cô chẳng qua là một cô bồ nhí của “chồng” tôi mà thôi. Chỉ là công cụ để anh ta phát tiết, không hơn không kém. Suy cho cùng cô chẳng phải là người danh chính ngôn thuận mà anh ta lấy về.” Cô đánh thếp

“Cô...cô” Ái định giơ tay tát nhưng bị cô bắt tay lại: “Tôi nói đúng quá nên hóa giận sao.”

“Để tôi xem cuộc hôn nhân này kéo dài đến bao lâu, khi chồng cô hàng đêm đều bỏ cô mà lên giường với tôi. Chờ xem đến bao lâu thì cô nhục nhã bị đuổi. Và ai mới là người cuối cùng là vợ chính thức” “Mặt giận dữ

“Quan tâm hay không quan tâm là việc của cô. Nhưng hiện tại chính tôi mới là người danh chính ngôn thuận bước vào nhà anh ta. Là người mà được mẹ anh ta chọn để con trai lấy làm vợ. Chứ không phải là cô. Nói như vậy cô hiểu rồi chứ, cửa ở đằng kia mời cô đi ra cho, không tiễn” Cô chỉ tay về phía

cửa

Cô ta đi một đoạn rồi quay lại, cười nham hiểm “À quên, tôi có một tin cho cô. Đó là bắt đầu từ ngày mai tôi chính thức vào làm ở công ty cô. Và chúng ta là đồng nghiệp, ngày ngày đều gặp nhau”

“Ồ vậy sao, nhưng tôi thèm quan tâm lắm. Và lát nữa nhớ cho tôi biết cảm nhận của cô khi ngồi ở dưới chứng kiến hai chúng tôi nắm tay nhau bước vào lễ đường thề nguyện hẹn ước nhé” Cô cười

Nghe vậy cô ta định chồm tới gần cô, đúng lúc đó Cẩm Mân vào: “Bạn đẹp à, đến giờ cử hành rồi nè”

Khi thấy Ái lan thì hỏi cô: “Ai vậy”

Cô tới gần cô ta : “à giới thiệu với mày ,đây là Ái Lan.Công cụ chơi bởi của chồng mình”

“Hóa ra là một cô bồ tội nghiệp. Trơ mắt nhìn người ta lấy vợ.”

“Cô nói mà không thấy nhột à. Vậy trơ mắt nhìn chồng mình lên giường với người khác, bộ bạn cô chắc hạnh phúc lắm ha. Cũng chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân thôi”

Cô tái mét, thấy cô như vậy Cẩm mân tới gần cô ta hét : “Cút, có ung tôi vút cô xuống từ trên cao xuống không hả. Ở đó mà già mồm. Lát nữa mẹ châu kỳ vào mà thấy cô, kiểu gì cũng túm tóc xé xác cô ra”

Cô ta chỉ vào mặt cô: “Chờ đấy, các người không yên với tôi đâu”

Nói rồi cô ta bỏ đi. Còn cô thì ngồi phịch xuống ghế như quả bóng xì hơi vậy.Không muốn khóc mà nước mắt cứ rớt : “thôi mà, nín đi kéo phần trôi hết bây giờ” vừa nói vừa lau cho cô

“Nào đi ra thôi, kéo muộn giờ lành” Cẩm Mân che màn rèm rồi đưa cô ra ngoài

Sau màn phát biểu của MC, rồi nói: “sau đây xin mời cô dâu và chú rể bước vào “

Cô nắm tay anh ta cùng bước vào, vì váy dài nên cô đi chậm, đi nhanh là bỏ: “Sao cô đi chậm thế”

“Mất anh không thấy tôi phải mang cái váy vừa nặng vừa dài hay sao. Anh sợ đi lâu, thấy tôi nắm tay anh cô bồ ghen chứ gì”

“Liên quan gì đến cô, đàn bà đúng là rắc rối mà.”

“Anh cứ thử làm đàn bà một ngày xem là biết. Đàn ông các anh đúng là cái dạng bò đực” Người ngoài nhìn vào thì thấy cô và anh ta đang nắm tay âu yếm, nhưng thực tế móng tay cô đang bấu,cào anh ta. Cho sứt da luôn đi

“Cô nắm cái kiểu gì thế” Anh ta đau mà không dám la

“Tôi thích nắm kiểu gì thì tôi nắm”

Cãi nhau một chặp thì tới lễ đài, Cha giáo từ từ nói: “Châu kỳ ,con có đồng ý lấy Tuyết Băng làm vợ. Hứa dù ốm đau bệnh tật hay chuyện gì đi chăng nữa đều luôn luôn ở bên cô ấy hay không”

“Con đồng ý”

“Tuyết Băng, con có đồng ý lấy châu kỳ làm chồng. Cho dù ốm đau bệnh tật hay chuyện gì đi chăng nữa thì đều mãi mãi ở bên anh ấy hay không”

Cô ngập ngừng, định trả lời không như nhớ lại lời ba cô đã nói”Mày không muốn thì cũng phải lấy . Gia đình hai bên đã hẹn ngày rồi. Không nuốt lời được. Từ khi nuôi mày lớn đến giờ. Mày đã làm được gì cho cái nhà này chưa . Chỉ phí tiền tao nuôi mày lớn thôi . Mày thấy nuôi heo thì ít nhất người ta phải có lãi. Đây nuôi mày lỗ biết bao nhiêu, chứ đừng nói đến lãi. Coi như lần này mày lấy chồng thì trả vốn từ trước đến nay tao cho mày ăn , mày học đủ thứ các kiểu đi. “

Cô khóc không ra tiếng ngược lên nhìn cha giáo : “Con đồng ý”

“Ta tuyên bố bây giờ hai con chính thức trở thành vợ chồng”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

“ Hôn đi, hôn đi” Mọi người vỗ tay

Cô chưa kịp lên tiếng thì anh ta ghé sát:“ không có ba mẹ ở đây thì còn lâu “

“ Tôi thèm chấ...c”

Cô chưa nói hết thì anh ta đớp môi cô , trợn mắt. Cấn cho anh ta mấy phát. Anh ta đau nên thả cô ra

Anh ta định nói gì đó nhưng cô phun một câu:“ Anh dám hôn thì tôi dám cắn”

Sau đó cô và anh ta đi từng bàn chúc rượu . Một sự trùng hợp là bàn của Châu Kỳ lại có Ái Lan. Mà cũng phải nhân viên dĩ nhiên phải làm quan với giám đốc. Cô và anh ta đi tới :“ Xin cảm ơn mọi người hôm nay đã đến chung vui “

Anh ta nói rồi cùng mọi người cạn. Mẹ Cẩm Mân lên tiếng :“ Tuyết Băng à, cháu lấy người chồng khôì ngô tuần tú như vậy là nhất rồi nhé”

Cô đáp :“ dạ”

“ Anh ta đẹp chả lẽ bạn con không đẹp sao. Đáng ra phải nói là anh ta mà lấy Tuyết Băng là nhất rồi. Đúng không chứ rử?” Cẩm Mân đang còn bực chuyện lúc nãy trong phòng nên nói sắc sảo

Vì nhiều người ở đây, anh ta cười :“ Đúng vậy”

Cô nhìn qua Ái Lan thấy cô ta nghiêng răng nghiêng lợi mà không làm được gì

“ À Tuyết Băng, đây là Ái Lan nhân viên mới trong công ty chúng ta. Ái Lan mới vào ,cô ấy có gì không hiểu thì em chỉ cho cô ấy nhé”

“Dạ”

“ Và ba tôi là cổ đông trong công ty này đấy nhé” Miệng cô ta bôm bốp

“ Xin hỏi cô nói vậy là có ý gì?. Ba cô là cổ đông hay không phải thì tôi đều làm việc theo nguyên tắc.” Cô đáp

“ Tôi chỉ nói vậy mà thôi.”

Anh ta đứng bên lắc tay cô:“ Cô nhiều chuyện quá đấy, Ái Lan chỉ nói vậy có cần cô phải bắt bẻ không”

“ Câu đó của tôi là bắt bẻ sao. Vậy sao anh không nói câu của cô ta là khoe khoang đi”

Anh ta cứng họng. Châu kỳ nói vs anh ta:“ Xin chào tôi là Châu kỳ , giám đốc của công ty SBA chuyên thiết kế về thời trang”

“ Chào anh, tôi là Ngô Đình giám đốc chuyên về thiết kế nội thất “ Anh ta đáp

“Cùng ngành về thiết kế, chắc trong các event. Chúng ta sẽ gặp mặt nhiều hơn” châu kỳ đáp

Anh ta cười. Khoảng 7h tối cô hơi mệt nên vào một phòng trong khách sạn nghỉ. Chờ anh ta tiếp khách xong thì về nhà riêng.

Chờ 3 tiếng, anh ta vào phun cho

cô một câu rồi bỏ đi:“ Tối nay tôi không về nhà, tí người làm sẽ chở cô về “

Biết trước sẽ như thế này nên cô cũng không ngạc nhiên. Cô xuống dưới lên xe về nhà. Cô tưởng nhà riêng thì chỉ là một căn nhà vừa vừa. Ai ngờ là một biệt thự, sân vườn rộng rãi. Hzz ,càng to thì càng cô đơn rồi. Xuống xe thì người làm xếp một hàng dài :“ Chào cô chủ ạ”

“ Mọi người cứ gọi tôi là Tuyết Băng được rồi”

“Tôi tên Nôm, quán gia ở đây. Có chuyện gì thì cô chủ cứ kêu tôi”

“ Được rồi, mà Bác cứ thoải mái đi. Không cần phải kêu như vậy đâu”Cô cười

“ Tôi kêu quen rồi. khó mà sửa, cứ để tôi kêu như vậy đi”

“ Tùy Bác vậy.”

“ Để tôi dẫn cô chủ lên phòng nghỉ”

Vừa đi cô vừa hỏi :“ mấy người làm ở đây là mới tuyển hay là người ở nhà mẹ qua ạ”

“Nhà Bà chủ qua hết ạ. Mà cậu chủ đâu rồi sao không về cùng cô vậy”

“Anh ấy bận việc gì đó nên k về cùng” cô trả lời u ơ

“Cô nghỉ ngơi đi. Tôi xin phép”

“Dạ, bác ngủ ngon”

10p sau điện thoại cô reo, hiển thị số lạ :“ Alo, ai vậy ạ”

“Chào cô, không nhận ra giọng Ái Lan này sao.Ngô Đình đang ở đây, cô có muốn nói chuyện với anh ấy không” giọng mĩa mai

“Ái Lan, lấy cho anh cái khăn” giọng Ngô Đình vọng vào

Cô lạnh nhạt :“ Cảm ơn lòng tốt của cô nhưng tôi không cần”

“Đêm động phòng mà chú rể không có. Tội nghiệp cô quá Tuyết Băng à”

“Tôi cần cô thương hại sao. Nếu không vì lòng từ bi của tôi thì bây giờ cô là bông hoa héo mòn . Một người bị người ta chơi bời rồi vứt bỏ mà thôi. Còn gọi cho tôi nữa thì liệu hồn đây”

Ở bên kia ả giận sôi máu . Ngô Đình từ trong nhà tắm đi ra:“ Nhờ em lấy mà sao ko lấy thế”

“Lấy cái gì, em bị cô vợ đánh đá của anh làm cho tức chết đây này”

“Cô ta nói gì em “

“ Anh biết không em chỉ điện hỏi cô ta vì công việc, cô ta đã không trả lời đã thế còn nói em là đi, mất dạy, không có học, cướp chồng người khác ,... ..” Cô ta nói cả một tràng dài mà toàn là không đúng sự thật

“Đã thế lúc em vào phòng làm quen với cô ta, để sau này tiện trong công việc. Cô ta coi em như người hầu bắt lấy cái này cái kia”

“Vậy em có làm không”

“Em không muốn làm, nhưng sợ cô ta kêu mẹ anh lên nữa thì phiền. Một tiểu thư như em mà đi làm mấy chuyện đó. Thì anh hiểu em vì anh như thế nào rồi chứ”

Anh ta ôm ả” Cô ta thật quá đáng mà”

Ả cười đắc chí

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Bây giờ thì chuông đồng hồ kêu, cô lẻ mề vệ sinh cá nhân. Rồi trang điểm, làm tóc, trang phục.Tóc cô làm xoăn gọn sóng, mái tóc dài bồng bênh. Chiếc áo hai dây kèm theo bộ vest màu xám. Đôi giày cao gót mười phân màu hồng và túi xách dây da màu hồng nốt.

Có tiếng gõ cửa: “Thưa cô, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong mời cô xuống”

“Ukm, tôi xuống liền”

Chuẩn bị đồ khoảng năm phút thì cô xuống. Ngồi vào bàn thức ăn được dọn sẵn. Ăn được một chút thì hần hậm hực đi vào. Bà quản gia nói với người làm: “Cậu chủ về rồi, lấy thêm bát đi”

“Không cần đâu, cô đi lên phòng với tôi” Hần quay ra quát cô rồi đi lên phòng trước

Từ khi đêm cô đã không vui, mới sáng ra tâm trạng đỡ tí thì hần làm mất hứng. Cô buông đũa xuống: “Tôi no rồi, bác dọn đi”

Nói rồi cô từ từ đi lên lầu, mở cửa phòng. Đứng nơi bàn trang điểm: “Chuyện gì?”

“Tôi tưởng đối với tôi cô mới miệng mồm độc ác, không ngờ cô đối với ai cũng vậy” Hấn trừng mắt

“Ý anh là gì?”

“Tại sao khi đêm Ái Lan gọi cho cô hỏi công việc, cô không trả lời thì thôi đi. Tại sao còn đi nói những lời khó nghe đến như vậy. Còn nữa hôm qua cô ấy chỉ vào làm quen để sau này tiện trong công việc, cô tưởng cô là ai mà đi sai cô ấy này nọ” Hấn cau có

Cô lạnh nhạt: “Cô ta nói với anh vậy sao?”

“Đúng, thì sao?”

“Anh tin cô ta?”

“Tất nhiên”

“Đường đường là một giám đốc công ty được bao nhiêu người mến mộ. Mà sao cái não của anh không logic tí nào vậy. Trước khi buộc tội ai thì anh phải tìm hiểu, uốn lưỡi mười lần rồi mới mở miệng chứ. Tôi không phải là người gặp người không quen biết mà đi sai bảo này nọ đâu. Còn việc tối qua cô ta gọi điện anh chỉ mới nghe từ miệng cô ta, chứ anh đã trực tiếp nghe cuộc đối thoại chưa mà anh có quyền chỉ chỗ tôi.” Cô nhìn anh ta

“Bây giờ tôi phải đi làm, tôi không rảnh như anh mà ngồi buồn đưa cả buổi vậy đâu.” Anh ta chưa mở miệng kịp cô đã bỏ đi

“Không biết con mắt nào của mẹ cho là cô ta tốt vậy chứ” Hấn đá ghế

“Cô đi làm sao, để tôi bảo tài xế chở cô đi” Bà quản gia thưa

“Chở cô ta đi thì tôi đi bằng cái gì chứ” Hấn đi xuống

“Không phải cậu đã có xe riêng rồi sao” Bà quản gia lên tiếng

“Chẳng lẽ có xe riêng là không được đi xe nhà sao. Tôi là chủ tôi muốn làm gì thì làm bà có quyền phán xét à”

“Tôi làm quản gia cho nhà cậu đã lâu, tôi có nhiệm vụ cân bằng mọi thứ. Cậu muốn kiện thì cứ đi nói với mẹ cậu”

“Bà, người làm mà dám trả treo vậy hả” Anh ta cau

Cô đang bực thấy anh ta cứ gây sự, bực lại càng bực thêm: “Sáng ra anh ăn no nổi điên như vậy không sợ chảy mồ ả. Bà ấy nói đúng chứ có sai đâu, anh làm ầm ầm cái gì. Bà chỉ nói một câu mà anh chỉ chửi cái gì vậy. Tôi mà là bà ấy tôi còn quát cho anh mấy phát chứ không im lặng đâu. Tôi không thèm giành xe với anh đâu mà đứng đó kiện với cáo.”

“Taxi đến rồi cháu đi đây” cô quay ra nói với bà quản gia

“Vâng”

“Ai nói cô ta là dạng ngoan hiền chứ. Chờ xem, tôi sẽ cho cô bài học”

Tối công ty thì bị kêu lên phòng giám đốc, gõ cửa: “Vào đi”

“Có chuyện gì không ạ”

“Ái Lan được phân vào tổ của em, nhớ chỉ bảo cho cô ấy.”

“Mặc dù cô ta là con của cổ đông nhưng em vẫn theo nguyên tắc đấy” Cô cười

“Chuyện đó là tất nhiên rồi. Em mà không theo nguyên tắc là anh phạt em đấy” Anh nháy mắt

“Dạ vâng, thưa ông ạ” Cô chọc

Nói cấp trên cấp dưới chứ có người ngoài thì cô mới thưa gửi. Còn đa số cô toàn là kêu ngang hàng. Nhiều khi anh cũng đùa là gan cô to thật.

Xuống dưới thì đã thấy cô ta ngồi chỉnh ỉnh ra đấy. Cô bảo Nga trong tổ với cô: “Nga, em thông báo mọi người 15 phút nữa họp tổ nhé”

Cô đi lại gõ bàn chỗ Ái Lan: “Cô đi làm hay cô đi chơi vậy. Cho dù cô là con của ai, làm việc không nghiêm túc thì tôi cũng sẽ sa thải cô. Lúc đó thì đừng có mà kiện với cáo đấy nhé”

“Cô coi chừng ba tôi đuổi việc cô đấy. Ngồi đó mà già mồm” Cô ta héch mết

“Xin lỗi, cấp trên của tôi không phải là ba của cô. Cô không nghĩ đến đoạn một người được họ kính trọng mà lại có cô con gái làm việc không ra hồn.

Thì lúc đó ba cô sẽ giữ cô lại để cho họ chỉ vào mặt. Hay giữ lại một người làm việc có uy tín”

“Cô” Á cứng họng

“Ở công ty thì tôi là cấp trên của cô, nên đừng có mà ung gọi gì thì gọi. Cô còn đứng ngây ra đó làm gì. Vào phòng họp đi” Nói rồi cô bỏ đi

Cô mở cửa bước vào thì mọi người đứng dậy, ngồi xuống:“ Mọi người ngồi đi”

“ Hôm nay tổ chúng ta có thêm người mới, mọi người nhớ giúp đỡ cô ấy”

Á đứng dậy ẻo là:“ Xin chào tôi là Ái Lan, ba tôi là cổ đông trong công ty. Không lâu nữa thì tôi cũng lên chức thôi”

“ Lên chức hay không thì phải dựa vào năng lực” Nga đáp trả

“Được rồi, vào chủ đề chính. Sắp tới công ty của chúng ta sẽ có một cuộc thi. Mọi người có thời gian hai tuần để thiết kế bản vẽ của mình. Sau khi hoàn thành thì mọi người nộp bản vẽ. Và bản vẽ của mọi người sẽ do tôi, giám đốc và các cổ đông xét chọn ra người xuất sắc nhất”

“ Dạ”

“ Có một tin cho mọi người là chức phó phòng đang còn để trống. Và người xuất sắc nhất sẽ được thăng chức lên phó phòng. Đây là cơ hội hiếm có nên mọi người cố gắng lên nhé”

Sau đó là một tràng vỗ tay:“Bây giờ mọi người đi làm việc của mình đi, còn Nga ở lại chị gặp”

“ Có chuyện gì sao trưởng phòng”

“Hiện tại trong tổ mình em là người có năng lực chắc nhất, lần này chị rất kỳ vọng vào em. Cố lên nhé”

“ Vâng ạ”

Ngoài cửa Ái Lan ở ngoài nghe lén. Mặt cô ta đầy âm mưu tính toán. Không biết chuyện gì đây

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Cưới nhau đã được một tuần, cô ngày nào cũng như ngày nào, đêm nào cũng như đêm nào. Ban ngày tất bật với công việc, tối thì người làm về hết. Một mình trong căn biệt thự vắng ngắt. Từ ngày Ái Lan vào làm trong công ty chỉ vì tính tiểu thư của cô ta mà công việc xáo trộn lên hết. Giao việc gì cũng làm không xong, còn nói cô cố tình giao việc khó cho cô ta làm. Mà việc cô giao bình thường người mới vào ai cũng làm tròn vo. Chắc cô ta lạc loài đó chứ. Đúng là hậu đậu mà.

Đã vậy chiều tan tầm còn không được yên thân. Giám đốc như anh ta sao rảnh rỗi thế không biết. Chiều nào cũng tới chờ cô ta, đã thế còn mặt dày đứng chờ ngay cửa chính. Anh ta ngồi trong xe nên người ngoài không biết anh ta là ai. Thấy chiếc xe bạc triệu cứ mỗi chiều đều tới chờ cô ta, thì tưởng đó là chồng sắp cưới. Làm cô ta càng ngày càng hổng hếch.

Đang tập trung làm việc thì điện thoại reo, hiển thị chồng cận bã: “ Chuyện gì”

“ Chiều nay mẹ tôi bảo về nhà ăn cơm, sau khi tan tầm tôi tới chờ cô”

“Trước khi tới anh nhớ đổi xe cho tôi, anh mà đi chiếc xe hay tới chờ cô bỏ nhí thì đời anh coi như tàn, anh nổi vậy thì tin anh còn lém phếng với Ái Lan sẽ đến tai mẹ anh nhanh chóng đấy “

“ Biết rồi, sao cô lắm lời thế”

“ Cái đầu óc cận bã như anh , không để tôi lắm lời thì anh nhớ mà làm chắc”

“ Có vợ nào mà ăn nói với chồng mình như cô không chứ”

“Tôi và anh chỉ là vợ chồng trên giấy tờ. Không tình không nghĩa, anh đề cao mình quá rồi đấy.” Nói rồi cô cúp máy

Gần năm giờ cô dọn đồ về, xuống tầng một thì thấy Châu Kỳ:“ Mọi hôm về muộn sao hôm nay ngọn gió nào đưa trưởng phòng Băng về sớm thế”

“ Hôm nay nhà em có việc nên về sớm hơn mọi ngày” Cô đáp

“ Mà em không đi tuần trăng mật à. Giám đốc cho nghỉ mà không chịu nghỉ. Tôi lạy cô luôn”

“ Nhân viên mà siêng thế này thì chắc là phải tăng lương chứ nhỉ “ Cô đùa

“ Ai mà cũng như em chắc công ty phá sản mất” Anh cười

“ À mà đợt này có cuộc thi trao giải quốc tế. Mỗi công ty chọn ra hai người để đi thi. Anh cử em và người lên chức phó phòng đi thi nhé. Cuộc thi lần này 2 người mà có giải là giúp công ty nhiều lắm đấy. Em sắp xếp thời gian chuẩn bị từ bây giờ là vừa rồi nhé”

“ ok ok”

Thấy anh ta đã tới đều cô nán lại nói thêm lát đã rồi mới đi tới. Ái Lan thấy hẳn thì đi lại phía xe, hai người nói chuyện thì mặt cô ta cau có. Anh ta mở máy làm gì đó, cô đang nhìn chăm chăm thì điện thoại reo, hóa ra là anh ta gọi cho cô:“ Cô còn đứng đó làm gì, có tới đây không thì bảo”

“ Anh quát cái gì, không thấy tôi đang đi tới đây sao”

Chờ cô ngồi lên xe , hẳn quay ra nói với Ái Lan:“ Em có lên xe không, hôm nay mẹ gọi về nên anh mới chở cô ta. Chứ không như em nghĩ đâu”

“ Em không thèm ngồi cùng xe với cô ta đâu”

“Cô nghĩ tôi thích ngồi với cô lắm chắc, mọi hôm anh ta chở thì ngọt ngào lắm, hôm nay một bữa không chở thì như bà chán á.” Cô bực bội

“ Còn anh, muốn đợi khi mọi người xúm lại xem chuyện gì thì anh mới chịu đi hả.” Cô cáu

Anh ta chuẩn bị đi thì cô ta nói:“ Được rồi, em sẽ đồng ý cho anh chở. Nhưng cô ta phải ngồi ghế sau để em ngồi ghế trước”

Hắn khó xử không biết nói với cô thế nào. Mà khi cô nghe à nói vậy chỉ muốn cho cô ta cái tát, ở đâu ra bỏ nhí mà có quyền ra lệnh như vậy. Cô đã mất nhầm mất mớ để anh ta qua lại với à rồi. Xem ra được vui đòi tiền đây. Cô cười nói cho hai người nghe:“Bây giờ cô muốn nhưng tôi lại không muốn. Bây giờ anh có đi không. Nếu muốn ở lại cùng với cô ta thì xin mời anh xuống xe cho. Tôi nhớ xe này là xe nhà mẹ anh đăng ký quyền sở hữu là tên tôi chứ không phải tên anh. Một khi làm tôi bực thì tí nữa gặp mẹ anh không biết miệng tôi sẽ nói ra cái gì đâu.”

Cho nên anh ta bỏ mặc Ái Lan ở đó mà phóng xe đi.Đàn ông bây giờ đúng là nghe ba mẹ mà. Ba mẹ bảo lấy ai thì lấy. Mặc dù mình đã có người yêu. Từ tình đầu mà bỗng dưng đi làm kẻ thứ ba. Ví dụ điển hình là Ái Lan. Làm kẻ thứ ba như cô ta thì vừa đáng thương lại vừa đáng trách. Trong cuộc hôn nhân này cô chỉ mong tìm mình được bảo toàn. Lỡ một ngày nào đó mà rung động vì anh ta thì đúng là thảm. Không có kết cục tốt đẹp khi có người thứ ba tồn tại.

Tới nơi trước khi xuống xe:“ Cô nhớ mà diễn cho tốt vào đấy”

“ Cái đó còn phụ thuộc vào tâm trạng và thái độ của anh” Nói rồi cô đi vào trong

Anh chạy theo cô , khoác tay cùng đi vào trong. Thấy hai người về, mẹ lên tiếng:“ Sao hai con tới muộn vậy”

“ Tại cô ấy bận việc ở công ty, nên con phải chờ cô ấy, đến giờ này mới về được” Anh ta nhau nhàu

Cô đen mặt. Không phải tại anh ta cứ ngồi đó dây dưa với à sao. Tự nhiên đi đồ thừa cho cô. Cô bẹo hẳn: “ Anh diễn giỏi quá ha. Đúng là nói dối không chớp mắt mà”

Mặc dù bị bẹo đau mà anh ta cứ cười như đứng rồi rúa. Cô nói với mẹ:“ Dạ, tại công việc nhiều quá. Lần sau con sẽ chú ý hơn”

“ Thôi không sao, công việc là trên hết “ Ba chồng lên tiếng

“ Vào ăn cơm thôi” Mẹ bảo

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Ngồi vào bàn, từng món được đưa lên :“ Tuyệt Băng à, mẹ không biết con thích món gì nên làm nhiều món cho con lựa, không biết con có thích không”

Cô nhìn bà cảm động:“ Con không có kén ăn, bữa ăn hôm nay rất là hợp khẩu vị. Mẹ chu đáo quá”

“Có gì đâu, ăn nhiều vào nhé” Mẹ gấp thức ăn cho cô

“Có con dâu mẹ quên luôn con ruột rồi” Hấn làm nũng

“Cái thằng này, đã không gấp cho vợ rồi còn ngồi đó mà đồ kị” Ba chồng nói

“Cái đó gọi là gì nhỉ?” Mẹ giả vờ thắc mắc

“Là nhỏ mọn ạ” cô nín cười nói

Cô vừa nói thì ai cũng bật cười, cả người làm. Hấn tức hộc máu, gấp miếng thịt bỏ vào trong miệng rồi nhả ra (ko ai thấy) đưa vào trong bát cô. Nhẹ nhàng từ tốn: “Sao con lại không gấp được chứ. Chỉ tại mẹ gấp trước mà thôi”

Kề sát gần cô: “Miếng thịt đó dính nước miếng của tôi rồi đấy. Chúc cô ăn ngon miệng”

“Làm gì mà sát gần nhau vậy” Mẹ nói ám muội

“À không có gì” Hấn cười

Cô nhìn miếng thịt là hết hứng ăn, dùng mũi giày cao gót đập mạnh chân hấn: “Á Đauuuuuu”

“Đau chỗ nào, con bị gì sao” Mẹ lo lắng

Cô nín cười, giả vờ ngạc nhiên: “Con quên mất là hôm trước anh ấy đi khám bác sĩ bảo là đau dạ dày, bụng mà khó chịu thì nên ăn cháo trắng. Chắc ăn mấy món nhiều chất đạm nên mới đau mẹ ạ”

Nhìn hấn khiêu khích, nhẹ nhàng: “Em quên thì anh phải nhớ chứ, bệnh tật mà không lo gì hết. Thôi đừng ăn nữa mà đau thêm”

“Tuyệt Băng nói đúng đấy, để tí mẹ bảo dì quản gia nấu cháo đem lên cho. Buổi đầu sau ngày cưới Tuyệt Băng về ăn cơm với lại Ngô Đình đang bị đau bụng nên tối nay hai con ngủ lại đây đi.”

“Con có thể lái xe về được mà mẹ. Với lại mai bọn con phải đi làm sớm nữa, ở đây trong vùng ngoại ô kiểu gì cũng bị trễ” Hấn nhanh nhẩu

“Mai thứ bảy thì đi làm cái gì” Ba chồng bắt bẻ

Đòi về kéo sợ Ái Lan giận chứ gì. Mặc dù cô cũng không muốn ở lại đây, chung phòng với hấn là không ưa rồi. Nhưng để dạy cho hấn bài học dám khiêu khích cô. Hy sinh một đêm vậy: “Vậy tối nay bọn con ở lại đây một đêm cũng được”

“Ồ lại đến chiều mai rồi về” Mẹ bảo

Cô và hấn méo mặt, Hấn đáp: “Ngày mai thì để ngày mai tính tiếp, bọn con lên phòng trước đây”

Đi theo hấn lên phòng, bước vào thấy phong cách chủ đạo là màu xám, Chắc đây là phòng của hấn, đang nhìn chăm chú hấn đi vào đóng cửa cái rầm làm cô giật mình: “Anh nhẹ tay một chút thì chết à”

“Bị cô làm cho tức chết cô nghĩ nhẹ tay được không”

Cô vòng hai tay bên hông hấn: “Sao, không nguyên? haizz, để tôi đoán kết cục của anh cho ha. Kiểu gì cũng bị cô bỏ thăm vắn tối nay đi đâu, làm gì. Yên tâm đi khi nào tôi đi làm gấp à để tôi thêm mắm thêm muối vào cho”

“Cô dám”

“Sao tôi lại không dám. Tối nay anh còn bị tôi chinh đến nỗi còn không được ăn no, đã vậy lát nữa còn phải ăn cháo trắng. Chút chuyện con con đó sao tôi lại không dám chứ” Cười quyền rũ

“tôi không ăn no vậy cô ăn no sao? Tôi nhớ là vì miếng thịt tôi gấp cho, mà cô chỉ mới ăn được một miếng”

“Anh không cần phải lo, tôi nhịn đói một ngày còn được nữa chứ. Mà tôi có tay nếu muốn ăn thì lát nữa tôi xuống nấu chút gì đó. Còn hơn ai đó có tay mà không biết nấu” Cô đá đùi

“Không biết nấu thì tôi bảo người làm”

“Họ nấu thì chỉ cho anh ăn cháo trắng thôi. Ai dám cho người đang bị dạ dày ăn mấy món có chất đạm chứ”

“Vốn dĩ cô ăn không nói có, chứ tôi làm gì bị”

“Vậy bây giờ anh xuống đó giải thích còn chưa muộn mà. Nói là bị tôi đá nên mới kêu, để họ biết vợ chồng không hòa đồng”

“Cô...cô”

“Tối nay anh ngủ dưới nhà đi”

Hắn nằm trên giường :“ Đây là phòng tôi mắc mớ gì tôi phải nằm dưới nhà. Cô muốn nằm trên giường vậy tôi không ngại bỏ thí cho cô một chỗ đâu”

“ Cái gì, bỏ thí sao. Tôi đây không thêm nhé, thân là đàn ông mà đi giành với đàn bà”

“ Tôi thích vậy, làm gì được nhau”

“Được rồi, cái loại tiểu nhân như anh thì nữ tử hán tôi đây không chấp. Tối nay cho anh ngủ trên giường. Nhưng trước khi cho anh nằm thì tôi phải dạy cho anh bài học”Nói rồi cô cầm mấy hộp phấn ném về phía hắn, kế tiếp phốc lên giường lấy gối đập

Hắn cũng không phải dạng vừa, lấy gối ném lại. Hai người ném qua ném lại, áo quần xộc xệch. Bà quản gia đem cháo đi lên, gõ cửa:“ Tôi đem cháo lên”

Nghe vậy hắn và cô cất mấy hộp son phấn dưới giường, cô giả nằm ngủ. Hắn đáp :“ Vào đi”

Bà quản gia thấy cảnh tượng vậy thì cười đầy ám muội.Bà quản gia ra ngoài cô nhanh tay lẹ mắt lấy gối đập vô đầu hắn :“ Bực bội, bà quản gia hiểu lắm rồi đấy. Mai làm sao tôi vác cái mặt xuống nha được chứ. Tôi ngủ đây, dính vào cái loại tiểu nhân như anh thật không có kết quả tốt đẹp.”

Cô giật gối với chân tới ghé sô pha nằm. Mặc kệ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Sáng sớm 6h cô đã dậy, thấy hắn đang còn ngủ ngon lành thì chỉ muốn ném hắn phất, tại ai mà cô phải ngủ trên ghế để bây giờ lưng đau ê ẩm.

Sau khi vệ sinh cá nhân cô xuống làm bữa sáng, bà quản gia thấy cô :“ Cô dậy rồi sao”

“Vâng, hôm nay đi để con làm bữa sáng cho”

“Sao để cô làm được, bà chủ mắng tôi chết”

“Không sao đâu, để con làm đi mà. Bây giờ đi ra ngoài chăm sóc cây cảnh đi nha, trong bếp cứ để con”

“Vậy tôi ra ngoài, cô cần giúp gì thì cứ kêu tôi nhé”

“Dạ”

Hồi học đại học cô đã từng đi học nấu ăn những món ăn của các nước. Lâu rồi cô chưa nấu món ăn kiểu Âu nên sáng nay cô sẽ trở tài. Làm món beefsteak đi. Rửa sạch thịt bò, lau khô rồi cắt thành 4 lát dày chừng 1cm. Sau đó dùng chày dầm sơ cho miếng thịt mềm.

Tiếp đến, cô xếp thịt bò ra khay, rắc ít muối lên đều 2 mặt miếng thịt bò. Trộn hỗn hợp gồm tiêu, ít muối, dầu ô liu và dầu hào đều rồi cho thịt bò vào ướp. Cô gọt vỏ khoai tây, rửa sạch rồi cắt lát. Sau đó cho khoai tây vào nồi nước luộc chín khoảng 80% rồi vớt khoai ra cho vào âu nước đá lạnh để nguội hẳn rồi vớt ra để ráo. Rửa sạch xà lách búp, cắt nhỏ. Cà rốt gọt vỏ, rửa sạch rồi cắt sợi. Bắc chảo lên bếp, cho ít dầu ăn vào chảo để nóng rồi cho miếng thịt bò vào áp chảo với lửa lớn. Bắc một chảo dầu khác lên bếp, cho khoai tây vào chiên ngập dầu cho vàng giòn, vớt ra để ráo dầu rồi xóc khoai tây với tí muối cho khoai tây cứng giòn hơn.Cho vào bát một ít dầu ô liu và giấm Italia khuấy đều, sau đó cho cà rốt và xà lách vào trộn đều lên để làm salad.Cuối cùng, cô cho miếng beefsteak lên đĩa, thêm khoai tây chiên và trứng. Trước khi bung lên thì cô trang trí.

Chợt nhớ hôm qua cô nói hắn bị đau dạ dày, kiểu gì lát nữa ba mẹ cũng bắt ăn cháo trắng.Nghĩ cũng thấy tội nên cô sẽ rù lòng thương làm cho hắn đĩa salad Nga.Vào bếp cô lấy các loại củ cắt ra.Đem các nguyên liệu gồm khoai tây, cà rốt, hành tây, trứng gà, dưa leo ngâm chua, ngô ngọt, đậu hà lan cho vào một tô lớn, rồi trộn đều lên cho các nguyên liệu đều nhau. thêm sốt mayonnaise vào trộn chung cho các nguyên liệu thấm đều sốt mayonnaise. Sau cùng trang trí thêm trứng gà, một nhánh xà lách lên trên.

“Con dậy sớm vậy” Mẹ từ trên lầu đi xuống

Cô đang ném:“ Dạ tại chắc lưng mỏi nên dậy sớm”

Sau khi thấy mẹ cười ám muội thì mới biết mình lỡ miệng làm mẹ hiểu lầm, cô đỏ mặt định mở miệng giải thích thì mẹ lên tiếng:“ Thanh niên các con đúng là. Mà đi quán gia đâu rồi sao để con làm vậy”

“À, tại đây sớm không có việc gì làm nên con bảo dì quản gia ra chăm sóc cây cảnh. Để con chuẩn bị buổi sáng”

Mẹ nhìn món cô làm, cười:“ Không ngờ con khéo tay đấy chứ, trang trí rất đẹp.Mà con biết nấu món Âu à”

“Mấy năm trước con có đi học nấu ăn, tìm hiểu món ăn các nước nên cũng biết sơ sơ”

“Nấu được món ăn các nước vậy là giỏi rồi, chắc phải để con trở tài thêm mấy lần nữa”

“ Sau này mẹ muốn ăn món nước nào thì bảo con, làm được thì con sẽ nấu” Cô cười

“Ukm, phần làm nước ép để đó cho mẹ, con lên gọi Ngô Đình xuống đi”

“Dạ”

Cô lên thì thấy hấn đang còn ngủ,từ lúc cưới đến bây giờ đêm nào hấn cũng ngủ ở ngoài nên cô không biết hấn lại “heo” đến vậy. Đi tới lấy gối đập hấn:“ Ê dậy đi, ngủ gì mà ngủ lăm thế”

Vẫn nằm im bất động. Cô lấy gối đập tới tấp:“ Đồ heo, dậy dậy nhanh”

Không phòng bị nên khi hấn kéo tay cô, mất thăng bằng ngã sấp lên người hấn, hấn hơi đau nhứ mày:“Để yên cho tôi ngủ”

Đã vậy hấn còn xem cô như gấu bông ôm chặt cô, ngược lên định cho hấn churong. Hai cái đầu gần nhau nên khi cô ngược lên thì chạm cằm hấn. Nhìn gần trông cũng bảnh đấy chứ nhỉ, chỉ tiếc cái não không được như vậy. Cô bộp mũi hấn:“ Anh có dậy không, hay để tôi bịt miệng anh lại luôn. Lúc đó ngạt thở chết thì đừng bảo tôi ác.”

Hấn mở mắt, cãi bướng:“ Cô nằm trên người tôi thì làm sao tôi dậy”

“Hai cái tay anh còn đang bám chặt tôi, thì dậy bằng niềm tin à”

Nói xong hấn thả tay cho cô đứng dậy:“ Đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng”

“Lắm lời”

“Thích đấy, tí nữa phải ăn cháo trắng đúng là tội quá mà” Cô le lưỡi rồi bỏ chạy xuống nhà, để ai đó đứng đen mặt

Cô xuống được một lát thì hấn cũng xuống, mẹ bảo quản gia:“ Gì ơi đem thức ăn lên đi”

Hấn thấy món kiểu Âu:“2 tháng không về mà quản gia lên tay rồi sao, nhìn bắt mắt đấy”

“ Bữa sáng hôm nay là cô chủ làm ạ, cô biết cậu bị dạ dày sợ cậu ăn cháo ngán nên có làm riêng món salad Nga cho cậu đấy nhé” Bà quản gia cười

“ Lấy được Tuyết Băng là phúc ba đời của con đó Ngô Đình à” Bà chồng nói

Hấn theo phản xạ quay ra hỏi cô mà quên là có ba mẹ trước mặt :“ Có độc không, sao tốt thế”

“ Ô cây thẳng này, ai mà lại đi bỏ độc chồng mình chứ. Chẳng lẽ cưới nhau hơn tháng mà chưa thử tay nghề của vợ à, ngồi đó mà hỏi linh tinh” Mẹ lấy cái thìa gõ đầu hấn

Cô nín cười:“ Ở nhà bọn con toàn chọc nhau vậy đấy. Không sao đâu”

“Vợ con nói đúng đấy” Kê tung người hứng

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Đang ăn sáng,hấn nói :“Mẹ à, hôm nay chắc bọn con phải về”

“ Sao con cứ vội thế, không phải hôm nay là thứ bảy à” Mẹ bảo

“Dạ công ty con có việc đột xuất nên phải về ngay ạ”

“Về rồi lúc khác bọn con lại tới mà” Cô tiếp lời

“Vậy ăn sáng lên thu xếp mà về, từ nay mẹ quy định cuối tuần các con về chơi đến chiều chủ nhật mới được về” Mẹ ra lệnh

“Kìa mẹ” Hấn nhăn mặt

“Nuôi mày ăn học mà chỉ bảo về ăn cơm cuối tuần cũng không làm được sao” Mẹ bắt đầu giận

Cô đá chân hấn ý bảo im lặng, nói với mẹ: “Mẹ đã nói vậy rồi sao bọn con phản đối được nữa chứ. Cuối tuần về con sẽ trở tài cho mẹ thưởng thức. Lúc đó đừng có không cho con làm à”

“Được được, chỉ có con là vừa ý mẹ. được đưa con mà nó cứng đầu cứng cổ vậy đấy” Mẹ nói với cô

“Bọn con xin phép lên phòng thu xếp để đi. Ba mẹ ăn ngon miệng ạ” Nói rồi cùng hấn đi lên phòng

Ngồi vào bàn trang điểm, hấn tự nhiên đi tới sờ trán cô: “Sao hôm nay cô lạ thế, sốt ở đâu à. Tự nhiên tốt vậy, tôi còn tưởng cô bỏ độc vào thức ăn nữa chứ”

cô hất tay hấn ra: “Vậy sau này tôi cho anh tự túc nhá, đã có lòng nấu cho anh ăn rồi còn. Đúng là làm ơn mắc oán mà”

“Mà công nhận tay nghề cô cũng được đấy, một người kén ăn toàn ăn đồ cao cấp mà chịu ăn món toàn là rau thật đúng là kỳ tích” Hấn cười

“Gớm, anh đang khen hay đang chê tôi đấy” Cô đang làm tóc nhìn hấn

“Cô nghĩ như thế nào thì là như vậy”

Một giờ sau bắt đầu xuất phát về thành phố, từ đây để về được thành phố cũng phải mất ba tiếng. Sống vùng ngoại ô thật sự thoải mái hơn thành phố nhiều. Môi trường lại trong lành. Đang ngắm cảnh thì xe đột nhiên dừng lại làm cô mất đà ngã về phía trước: “Sao thế”

“Ai biết, chắc xe bị trục trặc” Hấn thử nhấn xe mà không chạy nổi

Cô nhìn xung quanh, trục trặc chỗ nào thì không trục trặc lại dừng ngay chỗ không một bóng người, nhà cửa cũng không có. Kiểu rùng rú nào đây biết. Cô thờ dài: “Anh còn ngồi đây làm gì, xuống coi xem thế nào mà gọi người tới sửa để còn về nữa”

Hấn xuống được lát thì cô cũng xuống theo: “Sao rồi”

“Chắc lâu ngày không bảo dưỡng nên chắc ở trong có vấn đề rồi”

“Ở đây không có ai để mà nhờ giúp hết nữa, đi với anh đúng là xui lại càng thêm xui mà” Cô nhìn chăm chăm hấn

“Cô nghĩ số cô may lắm chắc, ăn rồi cứ đi đổ tội cho người khác” Vừa nói vừa bấm điện thoại định điện cho ai đó

“Ở đây không có tín hiệu, trong vùng phủ sóng” Hấn thờ dài

Cô ngao ngán: “Vậy bây giờ phải làm sao”

“Thì chỉ có đứng đây chờ chiếc xe nào chạy qua để nhờ giúp thôi”

Nhìn mây đen ùn ùn kéo đến: “Đừng nói số anh đen đến nỗi xe bị trục trặc rồi mà bảo còn kéo đến nữa à nhà”

“Chắc cô học giỏi văn lắm nhì, toàn dùng biện pháp nói quá.”

Đứng nguyên hai tiếng bắt mỗi chân mà chưa ai giúp được hết, đường ít người nên xa nào cũng như xe nào phóng nhanh vượt ẩu. Gọi lại cũng không kịp, hấn chọc: “Bây giờ chỉ có một cách để xe dừng lại”

Cô thắc mắc: “Cách gì?”

“Để cô làm mỗi nhữ, lát nữa thấy xe là cô nhớ chạy ra chặn lại” Hấn cười

Cô đá chân hấn: “Anh có bị điên không, xe chạy nhanh vậy tôi lao ra thì chắc tan xương tan xương nát thịt luôn á”

“Bời vậy tôi mới nói làm mỗi nhữ”

“Anh nghiêm túc chút đi” Cô đập vai hấn

Đứng như vậy khoảng mấy phút nữa thì trời mưa to, có sấm sét nữa. Cô và hấn lên xe ngồi, cô ủ rũ: “Chán quá. Khi nào mới được về nhà đây. Bình thường trời mưa to là tôi rúc trong chăn ngủ rồi. Chứ làm gì còn lạc trôi ở nơi tha hoang như thế này”

“Chỉ còn cách chờ hết mưa rồi đi bộ tới nơi có người để mà nhờ giúp thôi”

“Nơi có người là gần thành phố rồi, mà ở đây cách thành phố xa chứ có phải gần đâu. Anh nói cứ như đi bộ tới đó là nhanh lắm ấy” Cô nhìn hấn

“Vậy chẳng lẽ phải ngồi chờ chết ở đây à”

“Ôi không biết đâu” Dựa vào ghế

“À mà có bánh ở sau, khi nào đói thì lấy mà ăn” Cô chỉ chỉ

Hấn mắt đang nhắm :“Ồ”

“Mà cô làm gì trong công ty SBA vậy, văn thư à” Hấn hỏi

“Anh coi thường tôi quá rồi đấy. Nghĩ sao học ở nước ngoài 3 năm mà về làm văn thư.” Cô liếc xéo

“Ban đầu tôi còn tưởng cô đi quét dọn vệ sinh cho công ty đó nữa cơ”

Cô nghe vậy thì tức hộc máu, bẹo hấn: “Anh đúng là”

Bỗng cô nhìn dưới ghế thì thấy một quyển thiết kế về nội thất, cúi xuống nhặt lên mở xem. Các bản vẽ trông rất tinh tế, không xa hoa nhưng gây cảm giác rất mới mẻ :“Đây là do chính tay anh thiết kế à”

“Năm trong xe tôi thì cô nghĩ là ai thiết kế?” Hấn vặn ngược lại

“Tôi còn tưởng anh là giám đốc bù nhìn, suốt ngày lắt phất mà cũng có năng khiếu đấy nhì.” Cô cười

“Giám đốc bù nhìn á?”

“Thì dạng ăn chơi, suốt ngày gái gú, đã thế trong giờ làm không lo ở công ty, cứ chạy ngơ ngơ. Nhìn vào ai cũng nghĩ vậy chứ không phải riêng tôi đâu”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

“Chỉ có cô nghĩ vậy thì có” Hấn nhìn chằm chằm như muốn bầm cô ra

“Anh không tin thì thôi. Mà tôi cá chắc chắn anh là dạng nhà giàu ăn chơi, đào hoa. Nhìn vào là biết” Cô nhìn vào bản vẽ

Hấn mở nhạc nhẹ, hai tay kê lên đầu:“Đào hoa chỗ nào, chỉ là gần đây cô tự nhiên từ đâu rơi xuống, bắt phải lấy cô. Ngoài ra từ trước cho đến nay bạn gái thì tôi chỉ có một. Cô nói cứ như tôi là động vật ăn tạp không bằng”

“Vậy anh dám nói với tôi là anh không phải dạng bắt cả hai tay đi. Anh mà từ đầu tới cuối luôn chung tình với cô bồ, có chính kiến riêng của mình thì tôi đâu phải bị chèn ép đến mức này” Cô như ăn phải giấm chua

“Cô nghĩ là cô tốt lắm sao, bữa đầu gặp mặt cô hiện nguyên hình thì có phải tốt hơn không. Ai nhủ cô cứ ngồi đó mà đóng vai dịu dàng, nét na trước mặt ba mẹ tôi làm cái gì. Nếu như cô có lập trường thì tôi cũng chả phải lấy cô sao”

Cô tá hỏa, anh ta cứ làm như cô độc ác, ích kỷ, hám lợi, muốn giàu sang phú quý lắm cơ. Cô mà như vậy thì đừng hòng cô cho hấn lén phếng bên ngoài. Cô nghĩ dù có lấy nhau thì hai người cũng chỉ là hai đường thẳng song song. Nên cô mới chấp nhận. Tưởng cô làm như vậy là vui lắm sao. Phụ nữ nào mà chả mong mình được lấy người mà mình yêu. Ai mà không muốn lấy được một người chồng biết quan tâm, lo lắng cho mình. Ai mà không muốn sau giờ làm vất vả là được chồng đưa đón, săn sóc. Có người vợ nào biết chồng mình có người khác bên ngoài mà vẫn cười tươi, làm như chưa có chuyện gì không chứ. Xin thưa là không. Chắc đi tạt axit người ta nữa á. Trước mặt hấn mà cô không đánh đá, không cho hấn mấy câu triết lý thì chắc hấn lên đầu lên cổ cô mà ngồi luôn. Chắc coi cô như osin coi cô như cỏ như rác mà dẫm đạp. Ai mà không muốn làm người vợ, đảm đang mầu mực chứ. Không có lửa thì làm sao có khói:“Anh tưởng tôi muốn lấy anh lắm sao, mặc dù nhà anh giàu thiệt. Nhưng tôi không hám đến nỗi lấy chồng mà không có não, tạt xối đầy rẫy đâu. Anh có biết vì cô chấp phản đối mà tôi bị ăn mấy cái tát không.....”

“Chắc anh tò mò vì sao đang phản đối mà tôi lại chấp nhận lấy anh không?” Cô cười rồi nhắc lại y nguyên lời ba cô nói:“Mày không muốn thì cũng phải lấy. Gia đình hai bên đã hẹn ngày rồi. Không nuốt lời được. Từ khi nuôi mày lớn đến giờ. Mày đã làm được gì cho cái nhà này chưa. Chỉ phí tiền tao nuôi mày lớn thôi. Mày thấy nuôi heo thì ít nhất người ta phải có lãi. Đây nuôi mày lỗ biết bao nhiêu, chứ đừng nói đến lãi. Coi như lần này mày lấy chồng thì trả vốn từ trước đến nay tao cho mày ăn, mày học đủ thứ các kiểu đi. Ông ta nuôi tôi thì chỉ coi đó là gánh nặng, thả nuôi động vật còn hơn nuôi tôi”

“Cho nên xin đính chính lại là tôi lấy anh không phải là tôi thích tôi tình nguyện mà chỉ là để trả nợ cho hai mươi mấy năm qua họ nuôi tôi ăn học .Mà tôi đoán chắc ba hoặc mẹ anh cho nhà tôi cục tiền nên mới bán tôi đi. Đối với họ chắc tiền là trên hết mà” Cô mĩa mai, trời đang mưa cô cứ như vậy mà xuống xe. Ngồi thêm nữa chắc cô học máu mà chết. Có ai vết thương đang chuẩn bị lành mà hấn lại làm cho rỉ máu.

Từ lúc cô nói thì hấn đơ như tượng không nói được lời nào. Khi thấy trời đang mưa mà cô xuống xe đi bộ thì hấn mới định hình lại :“ Ê, cô đi đâu vậy.”

“Không liên quan đến anh” người cô bây giờ ướt đầm nước mưa . Nước mắt đua nhau tuôn trào. Trời mưa to họ nhìn vào cũng không thấy nước mắt của cô .

Hấn vỗ lấy chiếc ô, chạy theo kéo tay cô:“ Cô muốn chết hay sao, trời mưa to cô đi như thế này thì chắc ngày mai mới tới thành phố.”

Cô đẩy hấn ra:“ Tôi chết hay sống là việc của tôi không cần anh bận tâm. tôi và anh không là gì của nhau thì dù tôi có chết thì cũng chưa đến lượt anh đi nhặt xác đâu. Đừng có đi theo tôi.”

Nói rồi cô đi về phía trước mặc dù trời đang mưa tầm tã, trong khi đó người cô chỉ mặc bộ áo quần mỏng manh. Hấn biết cô đang giận, cho dù nói gì thì cô cũng không nghe. Nên hấn đi theo cô, lỡ không may có chuyện gì lại đổ lỗi do hấn.

Từ khi trưa đến bây giờ cô chưa ăn gì, mà cứ đi như vậy nước mưa ngấm vào người nên cô bắt đầu thấm mệt. Đi được 30p thì cô bắt đầu choáng rồi ngất đi. Thấy vậy thì hấn vút ô chạy tới đỡ cô:“ Tỉnh lại đi, không phải lúc đi cô ta đây lắm sao. Bây giờ ừ xui thế.” Hấn bế cô giữa trời mưa chạy nhanh tới xe. Nói chạy nhanh chứ cũng mất 15p mới tới.

Đặt cô lên xe, hạ ghế xuống rồi lấy khăn ở phía sau lau người cho cô. Cứ để cô mặc áo quần ướt thì cũng không được. Mà cởi ra thay thì cũng không xong nên hấn lấy máy sấy tự động sấy cho áo quần cô khô. Vừa lau vừa sấy. Rồi lấy cái chăn mỏng ở sau đắp lên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Mấy tiếng sau cô mới tỉnh lại. Hấn hỏi: “ Cô tỉnh rồi à”

Không có tiếng trả lời, hấn ngập ngừng :“Chuyện khi nãy cho tôi xin lỗi”

Cô quay lại, mĩa mai :“ Người như anh mà có thể xin lỗi người khác được à, bất ngờ quá”

“ Cô nghĩ ai cũng được vinh hạnh như cô sao”

“Không dám, lời xin lỗi từ miệng anh có bao giờ là thật lòng đâu”

Đang nói bỗng cô thấy một chiếc xe từ xa đang đi tới, cô chỉ tay: “ Có xe kia“. Hấn và cô đi xuống vẫy tay, may thay chiếc xe này dừng lại. Trong xe là cặp vợ chồng cũng khá lớn tuổi, cô đi tới :“ Dạ chào hai bác, chúng cháu đang trên đường vào thành phố mà giữa đường xe có gặp trục trặc, không biết hai bác có thể cho chúng cháu đi nhờ một đoạn được không ạ”

Hai bọn họ nhìn chúng tôi một lúc, chắc đoán không phải người xấu nên đồng ý cho đi nhờ xe . Trên đường đi chỉ có hai bác bàn với nhau chuyện buồn bán gì đó. Thấy chúng tôi không nói câu gì, bác gái hỏi:“ Hai cháu là vợ chồng à”

“ Không phải ạ, chỉ là đồng nghiệp” Cô đáp

Hấn nghe vậy mặt xám xịt. Định mở miệng mà điện thoại reo. Chắc tới đoạn này đã có sóng: “Alo”

“ Anh làm cái gì mà em gọi mãi anh không nghe vậy hả” Ái Lan nhõng nhẽo. Thực ra đang tức mà làm bộ.

“Tại ở vùng phủ sóng “

“ Anh đang đi với Tuyết Băng sao”

“Ừ, cũng sắp về rồi”

“ Vậy lát nữa chúng ta gặp nhau nhé”

“ Em không làm việc sao. Trưa tan làm đi. Lát nữa anh còn phải về công ty”

“VẬY ĐI”

“Chắc người gọi là vợ cậu ha” Bác gái cười

Hắn cười không đáp. Cô tìm chuyện nói: “Ngày nào hai bác cũng lên thành phố hết sao”

“Đúng vậy, chúng tôi thường xuyên lên đây lấy hàng về bán” Bác trai đang lái xe nói

“Cũng xa bác nhỉ. Con của hai bác chắc lớn rồi ha” Cô cười

“Chúng tôi không có con, bà ấy bị tim” Ông nói

Cô nhìn bác gái” Vậy bây giờ bệnh của bác thế nào rồi”

“Năm 50 tuổi tôi đi mổ , bây giờ khỏe rồi. Chỉ có điều tuổi đó muốn có con cũng không được nữa rồi”

“Hai bác bây giờ chắc cũng gần 70 rồi nhỉ. Tuy không có con nhưng nhìn hai bác rất hạnh phúc. Sống với nhau mấy chục năm hai bác đều cùng nhau vượt qua nhiều chuyện. Cháu hy vọng tình cảm của hai bác , mãi mãi đều như vậy” Cô nắm tay bác

“Cảm ơn cháu, nhà bác ở vùng B, có dịp thì tới nhà bác chơi nhé. Dù ở đó không hiện đại như ở thành phố nhưng có cả một nông trại các loại quả.”

“Dạ. có dịp cháu nhất định sẽ tới. Lúc đó chắc tha hồ mà hái quả” Cô nháy mắt

“Tới thành phố rồi, bác cho chúng cháu dừng ở đây. Kẻo nhà cháu không cùng đường với hai bác” Cô nói

Sau khi xuống xe “Hôm nay cô nghỉ hết ngày cho khỏe rồi đi làm. Cô tự bắt taxi về đi, bây giờ tôi đến công ty”. Nói rồi hắn bắt chiếc xe khác “À, tối nay tôi không có về nhà”

Cô chưa kịp ú ớ hắn đã lên xe đi. Cô thì thầm “Anh làm gì là việc của anh nói với tôi làm gì chứ”

Về đến nhà cô nằm phịch xuống giường, hôm qua dầm mưa bây giờ cô hơi sốt rồi . Một là cô ngủ thiếp đi.

Về công ty chào đón hắn là cả một sập tài liệu đang chờ hắn phê duyệt. Mãi làm quên cả giờ đi ăn với Ái Lan. Đến khi ả gọi hắn mới nhớ, lúc đó mới đến nhà hàng

“Xin lỗi anh đến muộn”

“Không sao, lần sau anh nhớ đừng như vậy nữa là được” Vừa coi thực đơn ả vừa nói: “Mà hôm nay Tuyết Băng không đi làm sao. Sáng nay không thấy cô ta tới công ty”

“Đêm qua cô ta dầm mưa nên hôm nay nghỉ”

Ả khó hiểu: “Ban đêm ở nhà làm gì mà dầm mưa”

“Hôm qua trên đường về mà xe hư, sáng nay mới về được nhà”

“Vậy cả đêm anh ở cùng trên xe với cô ta sao” Ả ăn giấm

“Không ở trên xe thì ở đâu”

Ả nắm chặt tay. mắt nổi đom đóm

Sau khi ăn với ả xong thì hắn quay lại làm việc cho đến 7h tối. Tìm usb để lưu tài liệu vào mà không có. Hắn gọi điện cho Tuyết Băng hỏi xem nơi bàn hắn có thấy usb không. Gọi mấy lần chuông đồ mà cô ta không bắt máy. Gọi điện thoại bàn thì người làm bắt máy: “Cô chủ đâu rồi”

“Dạ từ khi cô chủ về thì ở trong phòng. Không thấy xuống”

“Cứ giữ máy đó đi lên phòng đưa máy cho cô ta nghe”

Người làm đi lên phòng gõ cửa : “Thưa cô cậu chủ muốn gặp cô ạ”

Gõ mấy lần không thấy ời hỏi: “Tôi gọi mà không thấy cô trả lời cậu ời”

“Xuống lấy chìa khóa mở vào coi cô ta thế nào”

“Chìa khóa dự bị quản gia giữ, nhưng bây giờ quản gia không có ở đây”

“Tôi về liền, quản gia đang ở đâu gọi bà ta về đi” Hấn ra lệnh

“Vâng”

“Thư ký chuẩn bị xe”

Hấn gọi cho Ái Lan: “Anh có việc nên đêm nay sẽ không tới. Đừng chờ anh”

Chưa đợi à trả lời hấn cúp máy. Lên xe phi nhanh về nhà. Về đến nhà bỏ xe cho bảo vệ đưa vào gara. Hấn chạy nhanh lên phòng: “Quản gia về chưa”

“Dạ chưa. Bà ấy đi thăm cháu đang trên đường về”

Hấn gõ cửa: “Tuyệt Băng à” Thấy không có động tĩnh nên hấn phá cửa.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Mở cửa thấy cô đang nằm trên giường, hấn đi tới xem. Sờ trán thấy rất nóng. Chắc tại dầm mưa, hấn không nghĩ cô lại sốt đến nỗi bất tỉnh luôn như vậy. Hấn quay ra nói với người làm: “Đi nhúng khăn ướt lại đây”

“Dạ”

Người làm mới đi thì thấy bà quản gia vào. Hấn nói: “Sao bà không đi luôn đi, bà đi đâu thì phải biết giờ mà về chứ, còn nữa tôi có bảo bà đi ra ngoài là phải cầm khóa phòng theo à”

“Xin lỗi cậu chủ, tại cháu tôi nó đau quá nên tôi cầm luôn cả chìa khóa theo. Lần sau tôi sẽ chú ý không như vậy nữa”

May là người làm đã đem khăn lên không thì bà quản gia chắc nghe chửi mãi: “Cô đi tìm thuốc hạ sốt mà làm dạng bột mang lên đây. Còn bà xuống nấu cháo cho cô chủ đi”

“Vâng” Đồng thanh

Từ lúc chiều đến tối cô vẫn sốt mê man, vì chưa tỉnh nên cho cô uống thuốc đều trào ra hết. Hấn phải dùng miếng mớm cho cô. Người làm cười khúc khích, hấn thấy vậy: “Cười cái gì, khuya rồi mấy người đi ngủ đi có tôi ở đây được rồi”

Hai giờ sau thấy cô nhũn mảy: “Cô tỉnh rồi à”

“Nước...nước”

Hấn lấy cốc rót nước, rồi đỡ cô dậy: “Sao cô ngu quá vậy, đi về thì phải thay áo quần ngấm mưa ra chứ”

“Anh chửi cái gì, có biết lúc đó tôi mệt là người luôn không. Đều tại anh chọc tức nên tôi mới ra nông nổi thế này đây” Giọng khàn khàn

“Ài mà biết cô hay tự ái như vậy chứ” Hấn thì thầm

“Anh nói gì?”

“À không. Chắc cô đói rồi ăn chút cháo đi” Hấn cầm cháo ở nơi bàn lên

Cô nhăn mặt: “Tôi không muốn ăn đâu”

“Cô nhịn từ lúc về đến chừ, muốn chết sao” Hấn quát

“Anh đang lo cho tôi sao” Nhìn bằng ánh mắt nghi hoặc

“Dạng bán mạng như cô thì cần gì tôi phải lo, chỉ sợ cô chết trong nhà, tôi lại phải mất công mua hòm chôn cô thôi” Đá đều

Đen mặt: “ Anh có cần phải phủ phàng như thế không, nên nhớ tôi đang là người bệnh đấy”

“Biết mình bệnh sao cô còn nói lảm thế, ăn cháo đi”

“Anh nghĩ bộ dạng như thế này tôi còn tự ăn được sao” Đen tập hai

“Vậy cô muốn thế nào” Hấn hỏi

“Bây giờ chỉ còn tôi và anh, tất nhiên là anh dứt cho tôi ăn. Anh không biết suy luận à mà hỏi một câu ngớ ngẩn thế” Cười thánh thiện

“May là cô đang bệnh, không thì còn lâu mới được tôi đây hầu hạ tận miệng như vậy”

“Chưa ăn mà anh làm cho tôi muốn ới đây rồi, có biết dứt cho tôi ăn là một vinh hạnh cỡ nào không” Nhìn chăm chăm hấn.

“Thôi ăn đi, lảm lòi” Hấn dứt cho cô

Cô ngậm trong miệng không nuốt: “Sao tanh thế, còn đặc nữa. Khó ăn quá”

“Nấu từ khi chiều đến giờ nguội nên tanh là phải, để tôi xuống hâm nóng rồi xay mịn ra cho”

Sau một hồi vật lộn trong bếp, hấn bung một tô cháo nóng hồi lên: “Chỉ là đi hâm nóng thôi mà sao anh mô hôi nhễ nhại như mới đi chiến trường về vậy” Cô cười

“Còn hơn cả chiến trường” Vừa nói vừa thổi cháo

Cô nhìn bát cháo: “Quần gia vừa nấu lại sao”

“Bát hồi này là cá còn bây giờ là thịt, cô hỏi câu hơi thừa”

Hấn dứt cho cô, miếng đầu tiên làm cô còn đen hơn lúc này. Cháo xay mịn nhưng thịt dai, đã vậy một tô cháo thôi mà giống như bỏ nửa lọ muối, mặn chát. Cộng thêm nhìn hấn mồ hôi đầm đìa. Đoán ra là hấn nấu, một người tự cao tự đại mà có thể xắn tay xuống bếp nấu. Quả thật lần này cô hơi cảm động. Hấn nhìn cô hỏi: “Cô thấy sao, ăn được không”

“Bà quần gia nấu thì tất nhiên là ngon, anh hỏi ngu vậy. Trừ khi anh nấu thì câu hỏi đó còn có lý” Cô cười. Một người tự tôn như hấn chắc chắn không chịu mở miệng khai là tự nấu.

Hấn cười mừng: “Thật sự ngon lắm sao”

“Ồ, mà sao anh hỏi kỹ quá vậy. Chẳng lẽ là anh nấu”

“Tôi cũng không rảnh đến mức đó” Hấn chột dạ liếm môi.

Hấn giơ tay dứt cho cô, phát hiện thấy tay hấn có mấy vết bỏng. Tấm lòng của người ta nên lần này phải cố nuốt trôi tô cháo này đây. Quả thật nuốt xong tô cháo nó để lại cho cô một kỷ niệm khó phai. Thật kinh hoàng. Trong khó ăn ngoài thì phải cười nói dễ ăn. Tô cháo này cô sẽ nhớ mãi.

Cho cô ăn xong hấn đứng lên, cô kéo tay lại hỏi: “Anh đi đâu đấy”

“Dạ thưa cô nương tôi qua phòng khách ngủ, từ khi chiều đến giờ bị cô hành mệt là người rồi. Bây giờ là mười hai giờ không ngủ thì đi đâu” Hấn nhìn.

Tự hỏi hôm nay đầu anh ta có bị đứt dây thần kinh nào không. Mọi hôm không phải anh ta ở nhà Ái Lan sao. Hôm nay tự nhiên dờ chứng. Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ: “Phòng chính anh không ngủ qua phòng khách làm gì”

Hấn cúi sát gần cô, ánh mắt nghi hoặc: “Vậy cô cho tôi ngủ trên giường sao”

Cô cười thánh thiện: “Muốn không”

“Muốn, được nằm gần thịt mỡ đại gì không muốn” Cười cười

Cô cầm cái gối ném giữa ngăn cách: “Thịt mỡ con khi nhà anh. Vì tối nay nguoi đã hầu hạ bồn cung nên ta sẽ bỏ thí cho nguoi chỗ ngủ tạm bợ. Mà nhìn nguoi sẵn chắc thế kia cần thận nửa đêm bồn cung ăn thịt nguoi”

“Ta cầu lắm mà không được đây” Hấn lên giường nằm

Cô vừa lấy gối bỏ giữa ngăn cách: “Đồ háo sắc, nhìn kỹ lại nguoi không có nhan sắc nên ta không có hứng. Nguoi mà lẩn sang lãnh thổ thì bồn cung đá nguoi xuống giường luôn. Liệu hồn”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19

“Lúc đó rồi tính ha, mà cô không phải thức ăn hảo hạng gì nên tôi cũng không có hứng. Ngủ đi” Nhìn cô một lượt

“Gớm, thử chưa mà biết. Không khéo thức ăn tầm thường như tôi đây thử lại không muốn nhà ấy chứ” Đá đều

“Bộ cô đang khiêu khích sao, tôi cũng không ngại ăn món tầm thường đâu” Lết tới gần.

“Đồ điên, anh đúng là động vật ăn tạp. Cát cái mặt sang lãnh thổ của anh đi” Lấy gối đẩy đầu hắn.

Hắn nằm xuống, nhắm mắt. Cô nằm bên khèo tay hắn: “Ê”

“Gi”

“Ngủ thiệt hả”

“Lên giường không ngủ thì làm gì. Nằm yên đi cẩn thận động vật ăn tạp này chồm qua đấy”

“Đầu óc anh được cấu tạo từ vật liệu gì thế. Đồ háo sắc. Muốn chết thì cứ thử” Háy

Đang háy thì cười thân thiện: “Cả ngày tôi nằm đây mãi, vói lại tôi chưa buồn ngủ, tôi thức mà anh ngủ thì tôi biết nói chuyện với ai. Nên mở mắt ra buồn đưa đi”

Hắn mở mắt thiệt, nhìn: “Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Không biết, chỉ biết là chưa qua ngày nên còn sớm. Anh mà ngủ lập tức tôi đá anh xuống giường. Đảm bảo sáng mai có bác sĩ khoa xương sườn chào đón anh tại bệnh viện” Cười

Hắn đề tay lên gối, xoay người về phía cô: “Cô đau mà cô leo mép nhĩ. Y chang mấy bà bán cá”

“Giờ mới biết à. Anh không nhớ lúc đi thử váy cưới tôi chinh anh như thế nào sao”

“Nhìn cô yếu ớt mỏng manh mà phun ra mấy câu làm tôi muốn học máu”

“Ai bảo anh gây sự trước đây chứ, nhìn cái bản mặt anh hôm xem mặt với hôm thử áo cưới là tôi muốn đâm. Anh không biết hôm xem mặt anh ngồi đó mặt hách dịch thế nào đâu”

“Cô thì hay lắm chắc, nhìn cô là tôi biết cô mấy mặt, trước mặt họ cô giả nai nét na thấy ón. Đây nhìn cô bây giờ đi lòi cái bộ mặt ra rồi đây” Nhìn

“Đối với người khác tôi luôn luôn hiền nhá, Còn đối với kẻ xấu xa như anh tôi hiền không nổi. Hôm thử áo cưới anh thử nhớ lại xem coi anh nói cái gì” Liếc

“Cô cũng thử nhớ lại xem coi cô nói cái gì”

“Anh nói gì thì tôi cũng đáp lễ lại anh như vậy thôi”.

“Vậy thì coi như huề”

“Huề cái đầu nhà anh, tại anh toàn gây sự trước chứ bộ”

“Mà từ lúc đó đến bây giờ cô luôn coi tôi là kẻ xấu xa à”

“Ban đầu nhìn anh từ đầu tới cuối, từ cuối lên đầu anh xấu toàn bộ, không có cái gì gọi là ưu điểm ngoài cái mặt cũng ưa nhìn. Nhưng cái tính đào hoa bộ lộ rõ hết trên mặt. Nhìn anh tôi ngán chết” cười

“Tiếp, chỉ mới ban đầu mà, phần sau nữa”

“Ờ thì sau này nhận ra anh cũng có một vài ưu điểm. Như không phải giám đốc bù nhìn, hay như hôm nay không biết anh đứt mấy dây thần kinh mà quay 360 độ chẳng hạn” Cười

“Cô khen mà cũng có chữ cho được”

“Chuyện, còn anh chắc cũng không ưa gì tôi ha”

“Không hẳn vậy”

“Thật sao” Không thấy hắn trả lời, quay ra thì thấy hắn đã ngủ.

Anh ta không sợ bị đá xuống giường hay sao nhỉ. Nhìn đồng hồ đã hai giờ sáng. Lúc nói chuyện thấy mắt hắn lú lo rồi, mà vẫn gắng nói. Thử xem hắn trụ được bao lâu. Ai ngờ cũng trụ được hai tiếng. Thăm nghĩ anh ta cũng có nhiều ưu điểm đấy chứ. Nhìn xuống tay hắn, chợt nhớ là tay hắn bị bỏng. Cô xuống giường lấy thuốc. Rồi tới giường bôi cho hắn. Xong xuôi cô cũng tiến vào mộng đẹp.

Do ngủ muộn nên bảy rưỡi sáng cô thức dậy thì hắn vẫn còn ngủ. Nhẹ nhàng đi xuống lầu lấy nước uống. Quần gia thấy cô xuống: “Cô dậy rồi à, cảm thấy khỏe hơn chưa”

“Dạ cháu đỡ nhiều rồi dì, hôm nay đi làm được rồi”

“Sao giọng cô khàn thế, để tôi lấy chanh trộn đường cho cô ngâm nhé” Quần gia nói

“VẬY PHIÊN DÌ” Cô đi tới rót nước uống.

“Tôi thấy hôm qua cậu chủ rất lo cho cô đấy. Cậu chủ nhìn lông bông nhưng không hẳn là xấu đâu. Hôm qua thấy cô nằm bất động cậu quýnh cả lên” Bà cười

Cô lặng im, không đáp. Bà quần gia nói tiếp: “À, hôm qua lúc cô chưa tỉnh, đứt thuốc trào ra hết nên cậu dùng miếng mớm cho cô đấy”

Đang uống nước thì cô phọt ra hết. Ho sặc sụa: “Gi, anh ta dùng miếng cho tôi uống thuốc?”

“Vâng”

“Lúc đó có chắc bà à?”

Có cả mấy người làm và cả bảo vệ nữa. Nghe vậy cô đặt cốc xuống, đi lên lầu: “Tên khốn kiếp nhà anh, từ một việc mà anh có ba tội danh, anh mà còn ngủ cần thận tới tạt axit”

Mở cửa đi vào thì đụng vào đầu hắn. Mắt cô nổi đom đóm, ôm đầu: “Mắt anh bị mù à, không biết tránh à”

“Cô tự đụng vào tôi, la làng cái gì” Mới đánh răng xong đi ra thì cô hùng hổ bước vào làm hắn tránh không kịp.

“Đồ biến thái, ai cho anh dùng miếng đứt thuốc cho tôi. Anh không có cách nào văn minh hơn à. Tôi đau mà anh còn dám lợi dụng, anh có biết làm như vậy là nước bọt của anh trôi vào miệng tôi luôn không. Còn nữa lúc đó cả đồng người đứng đó, ai cũng thấy hết rồi. Anh làm tôi tức chết mà, chửi lông gà ở đâu. Để tôi quát cho anh chữa, để coi lần sau anh có dám tái phạm” Sấn tới đập nơi ngực hắn.

“Lúc đó rồi tính ha, mà cô không phải thức ăn hảo hạng gì nên tôi cũng không có hứng. Ngủ đi” Nhìn cô một lượt

“Gớm, thử chưa mà biết. Không khéo thức ăn tầm thường như tôi đây thử lại không muốn nhà ấy chứ” Đá đều

“Bộ cô đang khiêu khích sao, tôi cũng không ngại ăn món tầm thường đâu” Lết tới gần.

“Đồ điên, anh đúng là động vật ăn tạp. Cát cái mặt sang lãnh thổ của anh đi” Lấy gối đẩy đầu hắn.

Hắn nằm xuống, nhắm mắt. Cô nằm bên khèo tay hắn: “Ê”

“Gi”

“Ngủ thiệt hả”

“Lên giường không ngủ thì làm gì. Nằm yên đi cần thận động vật ăn tạp này chồm qua đấy”

“Đầu óc anh được cấu tạo từ vật liệu gì thế. Đồ háo sắc. Muốn chết thì cứ thử” Háy

Đang háy thì cười thân thiện: “Cả ngày tôi nằm đây mãi, với lại tôi chưa buồn ngủ, tôi thức mà anh ngủ thì tôi biết nói chuyện với ai. Nên mở mắt ra buồn đưa đi”

Hắn mở mắt thiệt, nhìn: “Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Không biết, chỉ biết là chưa qua ngày nên còn sớm. Anh mà ngủ lập tức tôi đá anh xuống giường. Đảm bảo sáng mai có bác sĩ khoa xương sườn chào

đón anh tại bệnh viện” Cười

Hắn để tay lên gối, xoay người về phía cô: “Cô đau mà cô leo mép nhì. Y chang mấy bà bán cá”

“Giờ mới biết à. Anh không nhớ lúc đi thử váy cưới tôi chinh anh như thế nào sao”

“Nhìn cô yếu ớt mỏng manh mà phun ra mấy câu làm tôi muốn học máu “

“Ai bảo anh gây sự trước đây chứ, nhìn cái bán mặt anh hôm xem mặt với hôm thử áo cưới là tôi muốn đâm. Anh không biết hôm xem mặt anh ngồi đó mặt hách dịch thế nào đâu”

“Cô thì hay lắm chắc, nhìn cô là tôi biết cô mấy mặt, trước mặt họ cô giả nai nét na thấy ón. Đây nhìn cô bây giờ đi lòi cái bộ mặt ra rồi đây” Nhìn

“Đối với người khác tôi luôn luôn hiền nhá, Còn đối với kẻ xấu xa như anh tôi hiền không nổi. Hôm thử áo cưới anh thử nhớ lại xem coi anh nói cái gì” Liếc

“Cô cũng thử nhớ lại xem coi cô nói cái gì”

“Anh nói gì thì tôi cũng đáp lễ lại anh như vậy thôi“.

“Vậy thì coi như huê”

“Huê cái đầu nhà anh, tại anh toàn gây sự trước chứ bộ”

“Mà từ lúc đó đến bây giờ cô luôn coi tôi là kẻ xấu xa à”

“Ban đầu nhìn anh từ đầu tới cuối, từ cuối lên đầu anh xấu toàn bộ, không có cái gì gọi là ưu điểm ngoài cái mặt cũng ưa nhìn. Nhưng cái tính đào hoa bộ lộ rõ hết trên mặt. Nhìn anh tôi ngán chết”cười

“Tiếp, chỉ mới ban đầu mà, phần sau nữa”

“Ồ thì sau này nhận ra anh cũng có một vài ưu điểm. Như không phải giám đốc bù nhìn, hay như hôm nay không biết anh đứt mấy dây thần kinh mà quay 360 độ chẳng hạn”Cười

“Cô khen mà cũng có chửi cho được”

“Chuyện, còn anh chắc cũng không ưa gì tôi ha”

“Không hẳn vậy”

“Thật sao” Không thấy hắn trả lời, quay ra thì thấy hắn đã ngủ.

Anh ta không sợ bị đá xuống giường hay sao nhì. Nhìn đồng hồ đã hai giờ sáng. Lúc nói chuyện thấy mắt hắn lú lo rồi, mà vẫn gắng nói. Thử xem hắn trụ được bao lâu. Ai ngờ cũng trụ được hai tiếng. Thăm nghĩ anh ta cũng có nhiều ưu điểm đấy chứ. Nhìn xuống tay hắn, chợt nhớ là tay hắn bị bỏng. Cô xuống giường lấy thuốc. Rồi tới giường bôi cho hắn. Xong xuôi cô cũng tiến vào phòng đẹp.

Do ngủ muộn nên bảy rưỡi sáng cô thức dậy thì hắn vẫn còn ngủ. Nhẹ nhàng đi xuống lầu lấy nước uống. Quản gia thấy cô xuống: “ Cô dậy rồi à, cảm thấy khỏe hơn chưa”

“ Dạ cháu đỡ nhiều rồi dì, hôm nay đi làm được rồi”

“ Sao giọng cô khàn thế, để tôi lấy chanh trộn đường cho cô ngâm nhè” Quản gia nói

“Vậy phiền dì” Cô đi tới rót nước uống.

“Tôi thấy hôm qua cậu chủ rất lo cho cô đấy. Cậu chủ nhìn lông bông nhưng không hẳn là xấu đâu. Hôm qua thấy cô nằm bất động cậu quýnh cả lên” Bà cười

Cô lặng im, không đáp. Bà quản gia nói tiếp: “ À, hôm qua lúc cô chưa tỉnh, đứt thuốc trào ra hết nên cậu dùng miếng mớm cho cô đấy”

Đang uống nước thì cô phọt ra hết. Ho sặc sụa: “ Gì, anh ta dùng miếng cho tôi uống thuốc?”

“ Vâng”

“ Lúc đó có chắc bà à?”

Có cả mấy người làm và cả bảo vệ nữa. Nghe vậy cô đặt cốc xuống, đi lên lầu: “Tên khốn kiếp nhà anh, từ một việc mà anh có ba tội danh, anh mà còn ngủ cần thận tôi tạt axit”

Mở cửa đi vào thì đụng vào đầu hấn. Mắt cô nổi đom đóm, ôm đầu: “Mắt anh bị mù à, không biết tránh à”

“Cô tự đụng vào tôi, la làng cái gì” Mới đánh răng xong đi ra thì cô hùng hổ bước vào làm hấn tránh không kịp.

“Đồ biến thái, ai cho anh dùng miệng đút thuốc cho tôi. Anh không có cách nào văn minh hơn à. Tôi đau mà anh còn dám lợi dụng, anh có biết làm như vậy là nước bọt của anh trôi vào miệng tôi luôn không. Còn nữa lúc đó cả đồng người đứng đó, ai cũng thấy hết rồi. Anh làm tôi tức chết mà, chửi lỏng ở đâu. Để tôi quát cho anh chữa, để coi lần sau anh có dám tái phạm” Sấn tới đập nơi ngực hấn.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Sao lúc đó cô không dậy mà chửi tôi đi, bây giờ có phải muộn rồi không” Cười

“Lúc đó tôi sốt đến bất tỉnh, dậy bằng niềm tin à” Nhìn

“Nên tôi mới mớm thuốc cho cô, chứ cô nghĩ lúc nào cũng được vinh dự đấy á. nằm mơ”

“Tôi qua tôi mà biết thì còn lâu mới cho anh ngủ trên giường” Trợn mắt

“Ô hay, trước khi cô tới và sau khi cô tới thì đây cũng là phòng tôi mà” Lóng lánh

“Anh có bị lảm cẩm không, bắt đầu từ lúc cưới tôi nhớ chỉ có mình tôi là chủ sở hữu, nhà anh còn không thèm về hưởng gì vào phòng. Đi mất chỗ rảnh chịu nhá” Cười thân thiện

“Từ bây giờ tôi sẽ lấy lại chủ quyền, bắt đầu từ bây giờ tôi ngủ ở phòng này”

“Tôi có cho à” Nhìn

“Không cho cũng phải cho”

Nhìn hấn như sinh vật lạ: “Động vật ăn tạp như anh mà cũng có ngày tu chí sao”

“Hai việc đó có liên quan đến nhau?”

“Tôi thích hỏi đó, muốn ngủ trong phòng cũng được thôi. Nhưng ngủ dưới đất nha. Anh dám bò lên thì tôi cũng dám đạp xuống” Cười

“Cô không đi làm à?” Nhìn

“Á chết, sao anh không hỏi sớm chứ. Bây giờ gần 8 rưỡi rồi, lát nữa tôi bị khiển trách là tại anh đấy” Chạy như bay vào WC thay đồ

“Không phải cô là trưởng phòng sao? Đi muộn tí mà cũng bị khiển với chửi trách. Cô là trưởng phòng rom à”

“Điên, thà nói hai ngày nay tôi đi làm không nói làm gì. Đây tôi mất tâm mất tích, sáng nay còn đi muộn nữa còn ra thể thống gì” Từ WC đi ra háy

“Tâm trạng tôi đang tốt, nên sáng nay tôi sẽ làm tài xế chở cô” Hấn nói

Cô tới gần hấn: “Không sợ Ái Lan của anh ghen à”

“Cô đừng có ảo tưởng, vốn dĩ tôi tới gặp cô ấy, nhân tiện từ bi chở cô luôn” Cười

Nghiến răng: “Anh được lắm. Nhưng tôi cũng không ngại nhận sự từ bi của anh đâu”

“Vậy đi thôi” Cười

Đi xuống tầng bà quản gia gọi: “Hai người ăn sáng đã”

“Dạ, cháu không ăn đâu. Sắp trễ làm rồi” Cô nói

“VẬY ĐỂ TÔI BỎ HỘP CHO HAI NGƯỜI TỚI CÔNG TY ĂN CŨNG ĐƯỢC NHÉ”

Cô định từ chối, nhưng chợt nghĩ ra mưu kế: “ĐỂ CHÁU TỰ VÀO BỎ CŨNG ĐƯỢC”

Quay ra nhìn hấn: “Chờ đây”

Vào bếp cô lấy hai hộp. Hộp cô bỏ nhanh lẹ gọn. Hộp hấn cô bỏ bánh vào trong. Trước khi cho salad vào. Cô cho salad vào cái tô nhỏ bỏ nửa lọ ớt, nửa lọ muối, nửa lọ đường, nửa lọ tiêu. Nói chung có gia vị gì cô bỏ vào hết. Đặc biệt ớt là cô bỏ nhiều nhất. Trộn thật đều rồi cho vào hộp. Hộp hấn cô trang trí cực tỉ mỉ. Nhìn đẹp mắt thì hấn mới động đũa. Đẩy nắp lại: “Dám đắc tội với tôi, cho anh bội thực luôn”

Xong xuôi cô hí hửng đi ra, vừa đi vừa hát, hấn hỏi: “Ồ trong bếp cô đập đầu vào đâu à”

“LẠI BẮT ĐẦU HỎI NGU RỒI ĐÂY. ĐI THÔI”

Dừng xe, cô cười: “TỚI NƠI RỒI, TÔI VÀO ĐÂY, CHÚC ANH ĂN NGON MIỆNG NHÁ”

Xuống xe thì thấy xe của Ái Lan tới, hấn cũng bước xuống. À ta thấy cô bước xuống từ xe của hấn nên hậm hực đi tới khoác tay hấn, đứng đối diện cô cười: “Ừa, không phải đau à? Sao nhanh khỏi thế”

Cô khoanh tay tao nhã đáp: “BỘ TÔI ĐAU MẤY NGÀY VÀ HẾT KHI NÀO PHẢI BÁO CÁO VỚI CÔ À”

À ta cứng họng, bĩu môi. Bỗng thấy trên tay cô cầm hộp đồ ăn. Và thấy trên xe hấn cũng có một hộp. Như ăn phải dấm chua, hỏi hấn: “Anh đói không”

Tưởng à mời đi ăn hấn trả lời: “Không”

“VẬY HỘP THỨC ĂN TRÊN XE CHO EM NHÉ. VÌ SỢ TRẺ NÊN CHƯA KỊP ĂN GÌ ĐÓI THẤY MỒ LUÔN”

“Em lấy đi, dù sao anh cũng không đói”

“CẢM ƠN ANH NHÉ” Thực ra à ăn rồi, mà không muốn cho hấn buổi sáng ăn giống cô nên mới giả nai chưa ăn.

Cô xịu mặt xuống, nghĩ thầm thôi xong kế hoạch không thành. Ái Lan à tại cô tự rước họa thôi nhá. Chứ mục tiêu của tôi không phải cô.

Bên này nhìn mặt cô, hấn tưởng cô ghen. Cười như đúng rồi vậy.

Còn à thì nhìn cô cười đắc thắng, cô háy: “Nhìn gì, làm bài dự thi để cuối tuần này nộp chưa”

“Đang làm”

“HAI NGƯỜI CỨ ĐỨNG ĐÓ MÀ TÁN ĐỐC ĐI HA, TÔI ĐI VÀO LÀM ĐÂY” Cười thánh thiện

Định đi vào thang máy thì thấy Châu Kỳ, cô nói: “Anh giờ mới đi làm à”

“Ừk, Tại đi sắm đồ cho em bé nên tới muộn”

“Em còn tưởng em tới muộn nhất nữa chứ. Chị cát cát chắc cũng sắp sinh rồi anh nhỉ”

“Gần rồi em, khoảng gần tháng nữa”

“Trai hay gái vậy anh”

“Là gái em”

“Tiểu công chúa này dễ thương lắm đây, háo hức quá” Cô cười

“Vài bữa cho em cưng nựng thoải mái” Nháy mắt

“Nhớ nha” Cười

“Chỉ sợ lúc đó em có tiểu thiên thần không có thời gian luôn á”

“Giời ạ, ngày đó còn xa tít chân trời anh ơi. Cùng lắm cho anh qua cưng nựng lại” Cô cười

Tối tăng làm việc, đi ngang qua bàn của à, thấy tờ gì rớt dưới đất. Cô tới nhặt lên, nhìn thì biết đó là bản vẽ. Thầm nghĩ đây là bản vẽ cô ta đem dự thi

sao. Màu sắc chói guốc, bài này dự thi thì ai đánh giá nổi chứ. Không biết cô ta vào đây làm bằng cách nào. Cô lắc đầu. Bây giờ chỉ hy vọng vào bản vẽ của Nga thôi (Nhân viên trong công ty hôm nọ được Tuyết Băng khen)

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tầm mười giờ trưa, chị Lan trợ lí của Châu Kỳ vào phòng cô: “Không định ăn à”

Cười: “Chị vào đây biết thế nào là cũng rủ đi ăn cơm mà, em có đồ ở nhà bới đi rồi. Hay chị ngồi ăn với em luôn. Không phải ngại”

“Ai bảo với cô là tôi ngại, được ăn chùa đại gì không ăn”

“À mà tổ em chuẩn bài dự thi đến đâu rồi” Kéo ghế ngồi xuống

“Em chưa xem tại hai ngày gần đây em không có đi làm”

“Về nhà ba mẹ chồng tận 4 ngày luôn” Chị hỏi

“Về hai ngày, lúc trở lại thì giữa đường xe trục trặc nên ở trên xe một ngày, ngày hôm qua e đau nên nghỉ” Vừa ăn vừa nói

Chị nhìn mờ ám: “Ồ trên xe làm gì mà về đau?”

“Làm gì là làm gì, chị đừng có mà đen tối” Nhìn chăm chăm

“Ồ, này giờ chị nói toàn lời trong mà, có em đen tối ấy. Nhưng mà tui nghi lắm nha” Cười

“Chị cứ nghĩ lệch lạc, ăn đi”

Bên này Ái Lan sắp xếp đồ đạc để đi ăn. Thấy trên bàn có hộp thức ăn khi sáng, định cầm vứt sọt rác nhưng mở ra mùi thơm phức và cách trang trí bắt mắt. Nên quyết định giữ lại. Ậ lau đĩa, bỏ miếng đầu tiên vào miệng thì nuốt không được mà nhả cũng không xong. Trời ơi, đây mà gọi là thức ăn sao. Vị không ra vị (tại gia vị hỗn hợp mà), đã vậy quá quá cay. Mặt ả đỏ bừng như tôm luộc. Hết: “Nước, cho tôi nước”

Nga thấy khó chịu, nói vọng qua: “Cô tưởng đây là nhà ả, muốn gì được nấy sao. Có tay thì tự đi mà rót”

Do cay nên ả không thèm trả lời, chạy như bay đi lấy nước. Uống ừng ực

Đang dọn chỗ vừa ăn, cô cũng nghe thấy giọng ả. Haizz, lại thêm một động vật ăn tạp. Tưởng cô vứt rồi chứ. Đáng đời. Cô chuẩn bị quay lại bàn làm việc thì ả ta xông vào, cô nói: “Không biết gõ cửa à”

Ả ta mặt cau có: “Người làm nhà cô không biết nấu ăn sao”

Cười nhếch mép: “Cô nghĩ người như Ngô Đình sẽ thuê một người không biết nấu sao”

“Hay trong lúc tôi không để ý cô vì ghen tị nên mới bỏ gì vào thức ăn của tôi”

“Nào cô bị ung ả, Tuyết Băng tôi điên mới đi ghen với cô vì hộp cơm. Ăn tạp thì ráng mà chịu đi đồ lỗi cho ai” Cô bực bội

Ả ta dậm chân, định đi ra. Cô nói: “À quên nói với cô, hộp cơm khi sáng Ngô Đình đem cho chó ở công ty ăn đấy. Chắc anh ta thêm bột hay thêm mấy loại chó thích nên mới có mùi cô vừa “ăn” chẳng hạn”

Ả ta chưa kịp nói thì cô có điện thoại, là Cẩm Mân: “Ê mày làm gì mà từ khi có người rước là bơ bạn bè luôn vậy hả”

Cô cười: “Làm gì có, tại mày im hơi lặng tiếng đấy chứ”

“Tao im mày cũng im luôn hử” hét

Bỏ điện thoại ra xa: “Tao mới từ quý môn quan về, mày muốn tao xuống lại à”

“Hả, mày đang ở đâu”

“Công ty, bây giờ gặp nhau ở quán X đi. Hôm nay tao cũng không có việc gì quan trọng”

“Ok”

Cúp máy, cầm túi xách chuẩn bị đi. Nhìn ả đứng từ nãy đến giờ: “Muốn làm tượng à? Có cần tôi lấy xi măng đắp cho cô không”

Không đợi ả ta trả lời cô đã đi. ả ta tức hộc máu. Điện cho Ngô Đình xả tức. ả làm một tràng dài. Nào là thức ăn dị hợm, khó ăn, khó nuốt Hấn nghe xong nghĩ lại biểu hiện của cô lúc sáng. Thì ra hộp cơm đó có vấn đề. Phù may quá, đưa cho Ái Lan hộp cơm quả là đúng đắn. Không thì chết toi. Tuyết Băng cô được lắm. Biết tay tôi. Hấn gọi điện báo người làm mua hình nộm ma. Báo trước khi cô về thì tắt hết điện nhát ma cô: “Thưa cậu, hôm nay cô chủ nói đi với bạn nên về muộn”

Nhìn đồng hồ: “Vậy cứ chuẩn bị hình nộm đi, lát tôi về rồi tính”

Cô bước vào quán đã thấy Cẩm Mân ở xa, đi tới: “Xin chào”

Cẩm Mân đạp dưới chân cô: “Chào cái đầu cậu, mày ngày này cô đi đâu, khai mau”

Mất lòng lạnh, chống hai tay lên cằm. Trả lời mông lung: “Hai ngày cuối tuần về nhà, ngày chủ nhật trên đường về thì xe bị hư. Ở đó nguyên ngày, sau khi về thì sốt”

“Làm gì mà sốt”

“Ờ thì...chắc lâu ngày trở trời ấy mà”

Cẩm Mân khuấy ly nước nghĩ gì đó rồi ngẩng đầu lên hỏi: “À mà từ đợt ra ở riêng đã về thăm bên ngoại chưa”

Cô bỗng trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ: “Chưa”

“Vẫn đang còn giận chuyện ép mày cưới à”

Cười mông lung: “Dù sao cũng cưới rồi, giận với không giận còn quan trọng sao”

Đang yên tĩnh thì tiếng điện thoại reo. Cô nói: “Nhắc đến tào tháo là tào tháo tới”

“Ai vậy” Cẩm Mân hỏi

“Ông”

Cô nhấn phím nghe: “Con nghe”

“Lấy chồng là quên cái nhà này rồi sao. Không biết về thăm nhà lấy một lần à”

Cô đáp: “Mai cháu sẽ về ạ”

“Uk, vậy để ta nói với mẹ cháu làm vài món cho hai đứa”

“Chồng cháu bận không có thời gian, mình cháu về là được rồi” Bâng quơ

“Bận kiểu gì mà không sắp xếp được một buổi, còn ra thể thống gì nữa. Mai hai đứa cùng về, thế nhé” Cúp máy

“Ơ nhưng mà,...”

Cô bực bội, đặt mạnh điện thoại xuống bàn. Cẩm Mân nói: “Có chuyện gì to tát đâu, mai lời thằng chồng cậu cùng về là xong”

Háy: “Chắc gì anh ta đã chịu về”

“Thử mới biết”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

6h tối hấn về chuẩn bị đầu ra đây, mỗi người làm là tạo hình ghê rợn, đèn nhấp nha nhấp nháy. Mấy người làm cũng ái ngại sợ cô chủ nói nhưng giữa cô chủ và cậu chủ thì lại sợ hấn hơn. Nên nhắm mắt mà làm vậy.

Cô đi xem phim, shopping... với Cẩm Mân, tung tăng đến 9h tối mới về đến nhà. Ở ngoài cô thấy là lạ, sao hôm nay trong nhà yên tĩnh đến thế. Mở cửa bước vào thì tối om, cũng hơi sợ sợ. Đi đâu hết rồi, sao trong nhà lại tối như vậy chứ. Cô mò mẫm đi tới bật đèn sợ vào để bật thấy lại không giống công tắc, chưa kịp hoàn hồn thì đèn cứ nhấp nháy nhấp nháy ngược lên thì thấy cái mặt chình ịch. Tóc dài áo trắng, cô la oai oái. Chạy tới mấy công tắc khác bật cũng tương tự, cô la chắc hơn cả cái loa phát thanh. Hấn ở trên tầng cười đắc chí. Cô ở dưới sợ xanh mặt, chạy lên tầng thì cũng tối thui. Mới đặt chân lên bậc thềm thấy con gì ở dưới, cô giật bắn. Nhắm mắt nhắm mũi mặc kệ dưới chân đang đạp con gì chạy vào phòng. Hấn đang đứng ở gần cửa, cô vào thì chắc chắn đụng trúng hấn. Lại tưởng giống mấy cái mặt tôm lợm như ở dưới tầng, la quá trời, ngã cái uỳnh xuống đất. Bỗng có tiếng cười khúc khích, lết tới bật điện. Thấy mặt hấn: “Mấy trò này anh bày ra sao”

“Ai bảo cô bỏ gì vào thức ăn của tôi”

Cô nổi khùng, son phấn gì đều ném lia lịa về phía hấn: “Tên khốn kiếp nhà anh, có biết là tôi yếu tim lắm không. Anh mà quá trớn thêm tí nữa đi mua hòm chôn tôi là vừa rồi đây. Hộp thức ăn đó anh đã ăn đâu. Có ăn cũng không chết được. Cô bỏ của anh ăn vào vẫn mạnh miệng vẫn khỏe như tôm tươi đây thôi”

Người làm nghe tiếng cô quát thì lật đật chạy lên với bộ dạng như cũ, đã vậy bật đèn nhìn dưới sàn toàn là gián. Làm cô thót tim lần nữa, quát: “Các người coi hết mấy cái hình nộm mặt nạ gì đây hết ra cho tôi, hết trò hết việc để làm rồi à”

Đây là lần đầu tiên thấy cô giận dữ như vậy biết mình sai rồi: “Thật tình xin lỗi cô”

“Xin lỗi có ích gì chứ, bây giờ đi thu dọn bãi chiến trường các người mới bày ra đi”

Gật đầu lia lịa: “Dạ vâng”

Sau khi người làm ra ngoài hết cô mới chống tay để đứng lên, đứng chưa được thì ngã tập hai. Hấn ngồi xuống hỏi: “Sao thế”

Cô bóp chân, nhìn: “Tránh ra, ai mượn anh lo”

Thấy chân cô có vẻ bị bong gân, bẽ cô xuống tầng để bôi thuốc. Cô la oai oái, néo tay hấn: “Tên khốn kiếp, thả tôi xuống. Anh còn thấy tôi chưa đủ thảm à”

Đến giữa cầu thang hấn mới lên tiếng: “Muốn xuống à? Tôi thả đấy nhé”

Làm điệu như chuẩn bị thả. Cô sợ chết khiếp, ôm chặt hấn: “Anh ăn rồi cứ chơi đại thế, anh mà thả thì liệu hồn”

“Tại cô bảo thả cô xuống mà”

“Anh không biết chọn vị trí địa lí để thả à”

Đặt cô xuống ghế, lấy thuốc bôi cho cô: “Xin lỗi, hơi quá. Lần sau sẽ không như vậy nữa”

Trợn mắt: “Còn dám có lần sau”

“Có” cười

“Xin lỗi mà có thái độ như vậy à” Học máu

“Thích, làm gì được nhau”

“Anh đang thách tôi sao” Cười thánh thiện

Chưa đợi hấn trả lời cô đã nhét bông y tế vào miệng hấn, định nhét thêm hấn bắt tay cô lại. Cứ vậy cứ nhào lộn trên ghế cô chồm lên người nhét bông vào thì hấn nhả ra.

“Có cái kiểu vợ dám bạo hành chồng à”

“Cái này còn nhẹ nhàng cho anh lắm rồi” Cười

“Stop, stop”

“Muốn tôi tha thì đáp ứng với tôi một chuyện” Ngưng nhét bông

“Chuyện gì”

“Ngày mai về nhà tôi dùng cơm, ông kêu về”

“Tuồng chuyện gì”

“Tóm lại anh có về không”

“Về thì về” Vừa nói hắn bẻ chân cô cạy rắc

“Aaaaaaaa....đau tôi. Ngửa tay à” Nhéo tay hắn

“Thử cử động xem hết đau chưa” Nhìn

Cô thử lắc lắc chân, đỡ đau hơn nhiều. Đã đứng lên được. Hắn đắc ý: “Không định cảm ơn à”

“Chưa cho anh một trận là may lắm rồi” Háy

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Bây giờ sáng cô dậy sớm vệ sinh cá nhân, trang điểm, làm tóc. Mở tủ cô chọn cho mình chiếc váy trễ vai màu xanh, cộng đôi giày Platform màu trắng. Cầm theo túi xách xuống lầu. Bà quản gia ở trong bếp vọng ra: “Cô ăn sáng nhé, để tôi lấy bát”

Cô ngồi nơi ghế: “Vâng, phiền dỉ”

Hắn đang ăn ngẩng đầu nhìn cô: “Giờ mới xuống, chậm như rùa”

Cô đang thư thả ngồi bấm điện thoại, liếc hắn: “Anh là trai hay gái? Con gái như tôi đâu phải khỏe như loài đực bọn anh. Nào là dưỡng tóc, trang điểm, chọn trang phục,..vvv Vậy là nhanh lắm rồi đây”

Bà quản gia đem bát ra, định mức súp thịt cho cô: “Ấy, con ăn chắc salad”

“Ăn vậy sao đủ chất dinh dưỡng” Bà đáp

“Tại mấy ngày gần đây thấy người có hơi tăng kí, muốn giảm lại dỉ ạ”

“Cô tăng lên nữa thì có, chứ giảm cái gì. Nhìn là biết” Hắn bấu môi

“Nhiều chuyện, nói nữa là tôi móc mắt anh ra bây giờ. Đừng bao giờ dại mà đả thương vóc dáng phụ nữ”

Bà quản gia vào bếp cầm giỏ trái cây rồi đi ra nói với cô: “Đồ cô dọn chuẩn bị đây ạ”

Cô mỉm cười: “Dạ, nhờ dỉ bỏ ngoài xe cho cháu với ạ”

Hắn hỏi: “Lâu lâu mới về mà cho giỏ trái cây thôi à”

“Của ít lòng nhiều” Cô lạnh nhạt. Bán cô đi chắc lợi nhuận thu về cũng nhiều lắm

Hắn nhìn đồng hồ: “Đi thôi”

Trên xe đang đi được nửa đường thì điện thoại hắn reo: “Alô”

“Mấy ngày này anh mất tích đi đâu” Ả gọi

“Công việc bận nên anh ở lại công ty” Trả lời như thiệt

“Trưa nay tới chờ em đi ăn trưa nhé” Ả làm nũng

“Mai, trưa nay anh không ở công ty”

Hơi khó chịu: “Vậy cũng được, mà cô ta sao không thấy đi làm”

“Không biết nữa , sao à?”

“À không có gì”

“Ừ, vậy em làm việc đi” Hấn cúp máy, chăm chú lái xe.

Cô nhái lại lời hấn, bấu môi: “Công việc bận nên anh ở lại công ty”

Làm như cô là người thứ ba đi ngoại tình với hấn không bằng: “Diễn cũng đạt lắm”

Cô vừa nói thì tới nơi, hấn ra sau xe lấy giỏ trái cây cùng cô đi vào. Án chuông nghe tiếng mẹ : “Tới đây, tới đây”

Mở cửa, thấy cô và hấn: “Hai đứa vào đi. Ba và ông ở trong phòng khách đấy”

Vào phòng khách thấy hai người đang ngồi chình ình ra đấy. Không thèm nhìn cô lấy một cái, ông nói: “Ngô Đình đấy hả, lại đây chơi vài ván cờ với ta đi con”

“Đạ” Hấn cầm giỏ trái cây không biết để đâu. Thấy thế ba nạt cô: “Cầm cho nó, ai lại để đàn ông cầm mấy thứ lặt vặt này chứ”

Cô cầm giỏ trái cây từ tay hấn. Tức chết cô, bộ cầm đồ lên ăn sao không nói đàn ông không thèm ăn luôn đi, sĩ diện lắm mà. Cô tưởng tượng mình đang ở thời phong kiến. Nói với hấn: “Anh ở đây, tôi vào phụ mẹ”

Vào trong thấy mẹ đang thái đồ: “Cần con giúp gì không?”

“Lấy thịt trong tủ lạnh rửa cho mẹ”

Thấy mẹ ngẩn người, giống như đang có tâm sự: “Có chuyện gì à? Nhìn mẹ có vẻ không được vui cho lắm”

Đang cắt nghe cô nói bỗng cắt trúng tay, cô tới lấy băng cá nhân đưa cho mẹ: “Có chuyện gì thiệt à mẹ”

Nước mắt mẹ rớt: “Đâu có”

“Không thì sao mẹ lại khóc. Rốt cuộc là chuyện gì”

Do dự một lúc mẹ mới nói, vừa nói vừa nức: “Ba con đánh bạc, thua hết tiền đi vay người ta để đánh. Sau người ta tới tận cửa đòi, không có để trả nên lấy đôi bông tai hồi xưa bà nội cho mẹ đem đi cầm rồi. Đôi bông tai đó là vật bà nội đưa mẹ làm vật kỷ niệm trước khi mất. Đôi bông tai đó rất quan trọng đối với mẹ. Còn thấy đấy, mẹ ở nhà làm nội trợ lấy đâu ra tiền mà đi chuộc lại cơ chứ”

Lấy đồ của người ta đi bán, mẹ đứng trong bếp khóc mà vẫn còn ngồi ung dung đánh cờ. Thật hết thuốc chữa. Cô đi tới lau nước mắt trên má bà: “Thôi mẹ đừng khóc nữa, lát dò hỏi coi ba cầm ở đâu con đi lấy về cho. Không biết hỏi đó sao mẹ lại đi lấy ông ta nữa. Lấy ông ta mấy chục năm qua mẹ có sướng gì đâu. Ăn rồi hết bị cái này rồi đến cái khác”

Mẹ im lặng không nói. Cô bảo: “Thôi quên đi, hôm nay con rảnh lát dẫn mẹ đi mua sắm”

“Chồng con không phải đi làm à”

“Con rảnh mẹ không cần đi làm vẫn có lương, nên hôm nay anh ta làm tài xế cho mẹ con mình” Nháy mắt cô cười

“Ai lại làm thế”

“Chắc con làm là được rồi, mẹ dọn thức ăn nhé con ra kêu mọi người vào”

Cô đi ra: “Thức ăn xong rồi mời mọi người vào ăn cơm”

Nghe cô nói nhưng không thèm nhìn cô, ba nói với hấn: “Vào thôi con”

Hấn đáp: “Mọi người vào trước đi ạ, lát con vào”

Đợi hai người vào, cô chạy tới chỗ hấn. Biết hấn không thích chơi cờ nên giả hỏi: “Lát anh ở đây chơi cờ hay đi với tôi”

“Đi đâu?”

“Đi đâu hỏi làm gì, trả lời trước đi rồi tôi nói cho”

“Đi với cô, chơi cờ chán chết”

Biết ngay thế nào cũng trả lời vậy: “Lát nữa tôi dẫn mẹ đi chơi, hôm nay anh vinh dự được làm tài xế”

“Tôi đói ý, ở đây chơi cò còn hơn”

“Thôi mà đi đi” Đẩy đẩy tay hắn

“Không”

“Miễn anh đi với tôi, anh muốn gì tôi cũng đồng ý” Cười hiền từ

Cười thánh thiện: “Ăn cô được không”

“Trừ cái đó ra”

“Không phải nói muốn gì cũng đồng ý sao” Ngây thơ vô số tội

Cười: “Biết anh ăn xong sẽ phải mả, nên tôi đổi lại. Du di nhất là cho anh ngủ trên giường một tháng. Còn anh mà không đồng ý tối nay lăn vào nhà tắm mà nằm nhá”

“Đang uy hiếp?”

Cười chói lóa: “Cứ cho là vậy đi ha”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Đôi co một lúc thì mẹ kêu ăn cơm, người trước người sau lon ton đi vào. mẹ nói với hắn: “Chưa biết con thích gì nên mẹ nấu mỗi thứ mỗi ít”

Hắn chưa trả lời, ông lên tiếng vô duyên dễ sợ: “Sao không hỏi con Băng, làm vợ thì tất nhiên phải biết sở thích của chồng”

Cười mới được mấy tháng làm như mấy năm rồi không bằng. Trước khi cưới cô còn không biết anh ta là ai nữa. Tình đầu còn chưa có tự nhiên rớt xuống ông chồng. Cô không trả lời, tao nhả ả. Hắn cười: “Con dễ ả, không có cầu kỳ”

Nói gì cô cũng ả và ả, miệng không mở. Bà nói cô: “Không biết gấp thức ả cho chồng ả”

Ồ, đáng ra chồng phải gấp cho vợ chứ. Thay đổi bao giờ vậy? Ngược đời đến thế là cùng. Nói vậy chứ cô vẫn gấp. Gấp nhiều nữa là chẳng khác.

Cô ăn đến mức không nuốt nổi nữa nên lăn ra ngoài xem TV. Ngồi đây lâu chặc cô thổ huyết, về nhà mình mà cứ như đang ở với nhà chồng ả. Nói thật họ thường thấy ở nhà mình thoải mái hơn nhà chồng. Nhưng cô lại thấy khác.

Cô ra được năm phút thì hắn cũng ra, đang găm táo cô hỏi: “Không ăn nữa ả”

“Còn ăn thì tôi ở đây làm gì, hỏi thừa”

Cô nhét miếng táo vào miệng hắn: “Thích thì hỏi đây, anh ý kiến?”

Thấy cô đang xem một bộ phim hắn hỏi: “Cô thích mấy bộ phim ngôn tình này lắm hả”

“Ồ, mà sao”

“Sến súa”

“Anh phải nói là lãng mạn hiểu chưa” Háy

Hắn bĩu môi, đến đoạn có nam chính xuất hiện cô lắc lắc người hắn trầm trồ: “Ồi, hoàng tử của lòng tôi. Đẹp trai quá đi”

Hắn đen mặt: “Đây là nguyên nhân cô thích mấy bộ phim cầu huyết này ả”

“Ừ, toàn trai đẹp. Anh thấy chưa, thân hình rắn chắc kia kia” Cô chỉ chỉ trên TV

“Hiện thực chút đi, không thấy cô đang ngồi cạnh một người cũng như vậy sao”

Đang xem nghe hấn nói cô quay ra: “Anh á”

Hấn tự mãn: “Thôi đi học tôi được nhiều cô tò tình lắm đấy”

“Ồ ghê nha” Cô nhìn hấn từ trên xuống dưới. Phán câu:“Ừ thì cũng đẹp trai , cao có rắn chắc có trắng cũng có. Nhưng vẫn thua soái ca ngôn tình của tôi nha. Anh được nhiều cô thích lắm à?”

“Ừ”

“Cô nào không chọn lại đi chọn cô Ái Lan gì gì đấy xấu hơn xấu hoặc xấu từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong. Tóm gọn lại là toàn thị nở thích anh chứ gì. Nên mới chọn một cô được nhất trong đám đồng”Cười như được vàng

Hấn mặt đen, tới sát mặt cô: “Cười đã chưa, đã rồi thì im cho tôi nhờ. Sáu múi như tôi đây mà cô đánh giá thấp vậy à”

“What? sáu múi ? thật hay giả” Cô sờ sờ

“Ồi trời, sáu múi kìa. Anh mà cũng có á? thật không thể tin nổi. Mà kệ anh nói với tôi làm gì. Anh sáu múi hay mười múi còn lâu tôi mới quan tâm. Đi tìm mấy thị nở của anh hồi xưa mà khoe,xó” Cười thánh thiện

“Lát nữa tự đi một mình nha, tôi về trước”Đen tập hai

“Ồ Ồ anh nở lòng nào” Mặt giả mếu tay thì đang nhẹ nhàng từ từ lấy chìa khóa xe trong áo khoác hấn

“Kệ cô”

Cô lấy được khóa xe thì giờ ra trước mặt hấn: “Vậy cũng được, lát tôi tự về. Còn bây giờ anh bắt xe mà về nha”

“Cô được, ngon” Hấn ghen lời

Bỗng điện thoại cô reo: “Con nghe mẹ”

“Năm nay sinh nhật Ngô Đình cũng là ngày kỉ niệm 20 năm thành lập công ty nên sẽ tổ chức cùng một lần. Địa điểm tổ chức hai con tự chọn nha. Đặt trước kéo đến gần ngày không có mà đặt đâu”

“Dạ vâng, bọn con sẽ thu xếp”Cúp điện thoại cô hỏi: “Chuẩn bị đến sinh nhật anh à”

“Hình như vậy”

“Không có quà đâu nha”

“Tôi có bảo cô tặng à”

“Mẹ bảo năm nay sinh nhật anh cũng là ngày kỉ niệm thành lập công ty, nên dặn chúng ta đi đặt địa điểm tổ chức”

“Vậy lát cô đi chơi với mẹ, còn tôi đi tìm địa điểm”

“Cũng được, nêu cách trang trí để họ làm luôn “

Cô đi với mẹ chuộc lại đồ. Rồi dẫn mẹ đi shopping: “Chuẩn bị nhà chồng con tổ chức tiệc, mẹ chọn cho mình bộ đồ đi”

“Thôi, mẹ có rồi. Không cần tốn kém”

“Đã vào đây có rồi cũng phải mua. Để con chọn cho nhé”Đi qua đi lại thấy chiếc áo khoác họa tiết và chiếc đầm voan. Cô lấy xuống bảo mẹ vào thử, mẹ thấy giá bảy chữ số: “Ồi đắt thế, mẹ già rồi không cần phải chau chuốt nhiều. Nhà chồng con biết thì không hay đâu”

“Biết thì sao?Con dùng tiền mình làm ra chứ có dùng tiền bên đó đâu mà sợ.Nên mẹ khỏi lo, cứ chọn thoải mái”Cô nói

“Hai đứa về sống với nhau thế nào”

“Tạm ổn”

“Về nhà chồng hai ông bà bên đó có tốt với con không”

“Hiện tại rất tốt”

Đi qua khu trang sức thì thấy chiếc đồng hồ nam khá đẹp.

Hắn đeo có vẻ hợp, ngắm một lúc cô nói với nhân viên: “Tôi lấy chiếc này, phiền cô gói lại”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Sau khi shopping hai mẹ con đi ăn, đang ăn mẹ hỏi: “Lúc này con mua đồng hồ cho Ngô Đình à”

Mặt tỉnh bơ: “Đâu có, mua cho con mà”

“Đồng hồ đó không phải của nữ, mua thì nói mua. Vợ mua cho chồng là bình thường có gì phải giấu. Mà khi nào định có cháu cho mẹ bông thế”

Cô ho sặc sụa: “Còn sớm, tuổi thanh xuân của con đang còn phơi phới. Chuyện đó tính sau đi mẹ”

“Sớm gì nữa tính giờ là vừa rồi”

Có bằng niềm tin à, chưa động chạm gì đâu đấy. Nên nhớ cô bị ép cưới, làm như cô tự nguyện không bằng. Haizz có con sao, thật xa vời: “Uk thì khi nào trời cho thì có, trời chưa cho mà muốn cũng chịu”

“Nhưng mà,....”

Bỗng điện thoại cô reo, hiển thị Châu Kỳ: “Alo em nghe”

“Em đang ở đâu đấy, bên cô đồng đổi lịch lại là hai ngày nữa xếp giải bài thi nên chiều nay chúng ta phải cùng với phía họ tham gia chấm bài. Em về kịp không”

Cô nhìn đồng hồ: “Chắc kịp”

“Ok”

Cúp điện thoại, cô nói với mẹ: “Công ty con có việc nên không đi chơi tiếp được. Chắc tới công ty thì con về nhà luôn”

“Uk công việc là trên hết, nhớ điện thoại nói con về rồi. Kéo nó lại tới đón mất công”

“Dạ”

Vừa đi cô vừa gọi cho hắn bảo không cần tới chờ. Khoảng một tiếng sau cô về tới công ty. Đi vào phòng: “Mọi người đã hoàn thành xong bản thiết kế rồi chứ”

Đồng thanh: “Dạ rồi”

“Làm tốt hết không”

À chanh chua trả lời: “Tất nhiên là tốt rồi. Không khéo bài của tôi là nhất đấy”

Cô rùng mình, nhớ lại bản vẽ mà cô ta phác thảo. Èo bản của cô ta mà nhất chắc công ty này đứng chót thế giới quá. Cô không đáp, quay sang hỏi Nga: “Em thì sao Nga”

Cười tươi: “Ồn chị”

“Hy vọng bài giải nhất là của thành viên tổ mình. Thôi mọi người làm việc đi chị đi chấm bài”

Mười lăm phút sau cô có mặt tại phòng chấm. Còn chỗ cạnh Châu Kỳ còn trống cô đi qua ngồi. Trong phòng đều là các cô đồng, trưởng phòng các tổ và giám đốc. Bước đầu mọi người nghe thể lệ chấm bài. Đề công bằng nên các bài đều cất phách, không biết bài nào là của ai. Trường hợp đặc biệt chỉ có đút lót người chấm thì mới biết bài đó là của ai. Mà từ khi cô vào làm thì không có trường hợp như vậy. Trường hợp đó bị kỷ luật rất nặng, nên cô nghĩ không ai dám. Chỉ có giải nhất thì mỗi trưởng phòng đề xuất một bài và giải thích vì sao lại chọn mẫu đó xếp giải nhất. Sau đó các cô đồng cùng nhau góp ý kiến để thống nhất. Các giải khác thì xét theo kỹ năng. Giải nhì ba bài, giải ba bốn bài. Giải nhất một bài vì chức phó phòng chỉ thiếu một.

Cô chăm gàn mấy chục bài thì chưa thấy bài nào cô ưng ý nhất. Tổ cô thì một bài nhìn giống bài Ái Lan đã bị loại ngay từ đầu. Cô thờ dài lắc đầu, lúc

sau thấy một bài làm cô rất ấn tượng. Nhìn giống vảy đầm công sở nhưng lại nhìn giống áo dài của nữ sinh. Tổng màu rất đơn giản nhưng cũng rất bắt mắt. Nên cô chọn bài này đề xuất giải nhất.

Sau một hồi tranh cãi ý kiến gay gắt cuối cùng bài cô đề xuất được xếp giải nhất. Chấm bài thi xong cô định về thẳng nhà. Bỗng điện thoại reo hiện thị Cẩm Mân: “Chạy đây cưng”

Bên kia: “Cung gì mà cưng, nhà tao một thiên thần đáng yêu vừa mới ra đời nè”

“Chị Cát Cát sinh rồi sao? Sao nãy gặp anh mà không nghe nói gì hết”

“Lúc anh tao tới công ty thì chị mới bắt đầu có triệu chứng lâm bồn, bé mới sinh tao gọi cho mà liên đây”

“Ngày kia tao qua chơi, có cháu rồi thì lo mà nét na thù mị đi nghe chưa. Kéo cháu nó lại nhiễm tính của mà thì ời thôi ể giống cô luôn”

“Cẩn thận tao vắt mà xuống hồ cho cá ăn bây giờ. Thôi mai gặp, vào nhìn cháu yêu của ta đây. Chào tạm biệt”

Đi xuống tầng để bắt xe về, thấy hân đồ xe đứng dựa trước công ty. Cô đi tới: “Buổi tối rảnh rồi sinh nông nổi chạy tới đây làm tài xế à”

“Ăn gì chưa”

“Chưa”

“Vậy thì đi, tôi cũng chưa ăn”

Cô theo đuôi, kéo áo hân: “Anh tài xế oi, nói trước là tôi không có tiền trả đâu nhé. Nhìn thế này thôi chứ tôi nghèo lắm. Ăn xong anh cũng không có tiền trả thì tự ở lại rửa bát cho họ nha”

Đang nói say sưa hân quay phắt lại làm cô hú hồn: “Cô đúng là, biết vậy ở nhà ngủ sướng hơn”

Tới một nhà hàng, lúc chờ món hân đi rửa tay. Không có việc gì làm cô nhìn ra ngoài ngắm trời. Lúc nhìn ở cửa thì thấy cô bồ của ai đó đi vào, đúng lúc à ta cũng thấy cô. Vừa nãy ở ngoài thấy xe hân, vào đây nhìn thấy cô thì đoán ra hai người này cùng đi với nhau. Máu ghen của à nổi lên, đi tới nhìn cô bằng ánh mắt viên đạn nhưng vẫn tươi cười: “Cô cũng tới đây ăn à, tôi có thể ngồi chung được không”

“Tùy cô”

Cô ta kéo ghế ngồi xuống, nhà hàng này hân chưa dẫn à đến bao giờ. À phun một câu xanh rờn: “Nhà hàng này Ngô Đình thường xuyên dẫn tôi tới ăn lắm đấy, đến nỗi chán ngấy”

“Chán ngấy mà hôm nay cô vẫn tung tăng chạy tới đây ăn à” Cô cười mĩa

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Hân từ trong đi ra thấy à thì hơi ngạc nhiên, à chạy tới kéo hân ngồi cạnh: “Không phiền khi em dùng bữa chung chứ”

Cô đang ăn nghe à nói vậy thì bĩu môi, đã ngồi rồi còn bày đặt hỏi. Chưa thấy ai vừa mặt dày vừa giả tạo như cô ta. Nghe à nói hân nhìn về phía cô, còn cô không thấy hân đáp thì ngẩng đầu lên. Mời cô đi ăn mà thành ra thế nên thấy khó xử chứ gì, cô nghiêng rằng: “Anh không nghe cô ta hỏi à? Nhìn tôi làm gì”

Hân cười như không cười: “Bữa ăn này cô trả tiền, thì tất nhiên tôi phải hỏi ý cô chứ”

Cô cười: “Vậy cũng được” Quay ra nhìn à: “Không ngại khi vợ bỏ cô trả tiền chứ”

À mặt đen nay còn đen hơn, mặt như muốn ăn tươi nuốt sống cô nhưng không làm gì được: “Ồ vậy sao được, bữa ăn nay để tôi mời”

“Tùy cô” Cô đáp

À hống hếch ra oai kêu tận mười mấy món làm mấy bàn khác phải ngoái lại nhìn. Cô hét nói nôi, bỗng có tiếng vang lên: “Kêu nhiều như vậy nhớ ăn cho hết kéo lại phí tiền của ba mẹ, chứ bạn tôi không thể ăn giùm cô đâu. Ăn từ từ thôi kéo mắc cổ chết không kịp ngáp bây giờ”

Cô ngạc nhiên nhìn Cẩm Mân: “Ồ, mày làm gì ở đây?”

“Công ty tao tổ chức đi ăn, lúc đi ra thì thấy mày. Mà mày cũng từ bi phết ấy, ngồi ăn với tình địch mà cũng thoải mái gôm. Chắc cũng không phiền khi tao ngồi chung đâu nhỉ”

Hôm ni là ngày gì vậy trời, chắc là ngày xum họp người quen. Một Ái Lan đã đau đầu rồi, thêm một Cẩm Mân nóng tính nữa đảm bảo hai người này làm sập tiệm họ luôn.

“Cứ tự nhiên” Hân đáp

“Chào anh, em là bạn của băng. Ngày cưới em cũng có mặt anh còn nhớ chứ”

“Ừ, còn nhớ”

Cẩm Mân quay ra nhìn ả với ánh mắt đầy kì thị: “Chào cô, chúng ta đã từng nói chuyện cô còn nhớ chứ”

Hân thắc mắc hai người có quen biết gì mà gặp mặt. ả tưởng Cẩm Mân giả bộ trước mặt hân để gây thiện cảm nên gật đầu. Còn cô thì ôi thôi, ngày hai người này chạm mặt là lúc ở phòng cưới.

Cẩm Mân nói to làm mấy bàn kia đều nghe thấy: “Cô không biết đâu ngày bạn tôi lên xe hoa tôi rất rất ấn tượng với cô. Ở trong phòng cưới ấy, nhớ rồi chứ?”

Không đợi ả chen miệng vào: “Lúc tiệc tan tôi có mở camera xem lại lúc bạn tôi và cô ở trong phòng. Xem xong tôi quyết định sẽ có ngày tôi tìm cô ôn lại chuyện cũ. Tiệc mừng của cô quá đặc sắc, tên gì nhỉ? ả Người Tinh Đi Dạy Đòi Cô Dâu”

Cẩm Mân quay ra nhìn hân: “Anh không biết đâu, hôm đó cô ta đi đôi giày kêo lạch cạch vào phòng cô dâu khoe mình là người mỗi đêm môi hôn tay ảm chung giường với chú rể. Và oai phong lắm liệt chờ xem cuộc hôn nhân kéo dài bao lâu, chờ đến ngày cô dâu nhục nhã bị đuổi. Mặt hồng hếch dễ sợ luôn”

Ả mặt xanh lét, chỉ chỉ: “Cô nói láo đừng bịa đặt”

Mặc kệ ả Cẩm Mân nói tiếp: “Anh thử đặt vào vị trí của bạn tôi ngày đó mà xem nếu anh là bạn tôi chắc cũng không cười nói, vui tươi phấn khởi cho nổi. Cuộc hôn nhân này vốn dĩ bạn tôi cũng không muốn nếu anh có trách thì hãy trách bậc cha mẹ đã ép buộc các người và hãy trách chính anh. Mặc dù cuộc hôn nhân này bị ép buộc nhưng anh không thiệt, mà chỉ có duy nhất bạn tôi thiệt thòi. Khác hơn trước là bây giờ trên danh nghĩa anh có thêm người vợ chứ cũng chẳng mất mát cái gì. Bạn tôi chỉ mới hai mẩy mà thôi, đáng ra tuổi này phải cùng người mình yêu hẹn hò cùng nhau nắm tay đi khắp nơi lưu lại những kỉ niệm. Chứ không phải ngồi đây để sấm vai vợ trên danh nghĩa của anh. Nếu anh muốn bạn tôi cùng anh đi tiếp tới con đường phía trước thì hãy vất từ trên danh nghĩa vào sọt rác cho tôi. Và đá cô bỏ ngay và liền. Trong tình yêu chỉ có hai chứ không có ba. Còn đã không có ý gì anh giải quyết như thế nào thì tùy. Nhưng đừng để bạn tôi lỡ mất cái gọi là “Thanh Xuân” vì anh”

Ả méo mặt: “Cô nói cái quái gì vậy, anh à đừng tin những lời cô ta nói. Anh biết mà em không phải người như vậy”

Cẩm Mân đập bàn: “Cô nghĩ cô tốt lắm à, đồ đi giựt chồng người khác mà không biết ngại”

“Rõ ràng là tôi đến trước”

“Đến trước hay đến sau thì có ý nghĩa gì? Cái quan trọng bây giờ trên giấy tờ bạn tôi mới là danh chính ngôn thuận. Đừng tưởng tôi cáo tội cô mà không có căn cứ trong tay, xin thưa hãy xem cho rõ đây” Cẩm Mân đưa video lưu lại đoạn trong phòng cưới cho hân xem

Mới được mấy giây thì ả cầm ném cái choang, hung tợn quay ra nhìn cô: “Lừa gạt rõ ràng đây không phải là tôi. Là cô bắt tay với Cẩm Mân bạn cô thuê người về quay để vu khống tôi chứ gì” Tiện thể ả cầm cốc nước tạt vào mặt cô

Thấy Tuyết Băng bị tạt nước máu nóng trong người Cẩm Mân nổi lên, mấy đĩa thức ăn trên bàn cầm lên ném ả tới tấp. ả cũng không phải vừa cầm ném lại, thậm chí nắm tóc mà kéo mà lôi. Đã nóng lại càng nóng Cẩm Mân kéo giật ngược tóc ả lên, cầm thức ăn nào là cá, rau, thịt sơn hào hải vị gì cũng nhét một lần vào miệng ả: “Cô diễn cũng giỏi lắm, cô nên đi làm diễn viên đóng vai phụ độc ác, nham hiểm chứ vai chính hiền lành nét na không xứng với thể loại như cô đâu. Đã sai mà không biết sửa. Cô chối nữa chứ gì, không cho cô bài học thì Cẩm Mân tôi đây không phải là người. Nhà giàu lắm phải không, vậy thì cách ăn phải đặc biệt. Để tôi dạy cho cô” Cẩm Mân nhét thức ăn tới tấp, ả nôn ra cô lại nhét vào. Chân thì đá qua đá lại. Mấy bàn kia thì hô hào: “Đánh cho con bỏ kia lộ bộ mặt thật luôn đi, người đâu mà diễn sâu quá”

“Hai người dừng tay lại ngay” Hân và cô đồng thanh.

Hân đi tới kéo ả ra, còn cô đi tới kéo Cẩm Mân. Hai người vẫn chưa vừa đây dựa chạy tới xô xát tiếp. Cô hét: “Tôi bảo hai người dừng lại ngay cho tôi, nghe gì chưa”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Đang kịch liệt nghe cô nói thì dừng động tác. Cô lạnh lùng: “Hai người là con nhà danh giá hay con nhà bán cá vậy. làm trò hề đủ chưa. Đủ rồi thì chia tay mà đi về, chưa đủ thì cứ tiếp tục”

Hai bà nhìn nhau chăm chăm, Cẩm Mân định cầm cái bánh ném ả, cô nói: “Mày mà còn động tay động chân thì từ nay đừng có gọi cho tao nữa”

Thấy cô bắt đầu nổi khùng, Cẩm Mân ầm ức mà không dám ném tay chỉ chỉ ả: “Nhưng....”

Ả hách dịch nhìn Cẩm Mân “Đồ điên”

Ả vừa nói Cẩm Mân ném thẳng cái bánh vào mặt ả. ả nổi đom đóm, định ném lại. Cô háy: “Ái Lan tôi nhớ là cô chưa nộp bản báo cáo đúng với thời gian. Cô còn đứng đây dùng trách tôi báo với cấp trên cô trễ nại công việc. Đến lúc đó tin con gái cô đồng làm việc không nghiêm túc chắc hot lắm đó”

Ả dậm chân: “Về thì về” Quay sang nói với hân: “Em muốn anh đưa về”

Chuyện Cẩm Mân vừa nói hân nghe từ miệng Ái Lan thì hoàn toàn khác, lúc đầu hân cũng không tin. Nhưng khi xem đoạn video và thấy hành động ả ném video thì hân không biết nói gì. Rồi thấy khi Ái Lan xô xát với bạn của Băng, hân hoàn toàn nhận ra Ái Lan còn có một mặt khác. Từ trước tới nay hân chưa thấy Ái Lan đánh đá hăm hồ bao giờ. Chẳng lẽ lời mẹ hân nói là đúng, hân thật sự không có mắt chọn. Rồi nhớ lại những lần hân cau có với cô (Băng), cứ tin lời Ái Lan khẳng khái là cô sai, nói những lời khó nghe. Cẩm Mân nói không sai, tình yêu không thể có ba người và trái tim chỉ có thể chứa một. Nếu hân nghe những lời này từ lúc hân và cô chỉ mới cưới nhau vài ngày, vài tuần chắc hân sẽ không do dự như bây giờ mà bỏ tuyết băng. Nhưng sau một thời gian tiếp xúc hân cảm nhận cô không phải là người giả tạo. Cô thẳng thắn, quyết đoán. Cô hoàn toàn có tính cách đối lập khác xa với Ái Lan. Có lẽ con người cô có nhiều tính cách mà hân chưa khám phá. Khi tiếp xúc cô không bao giờ có những lời nói như quan tâm, lo lắng hay thể khác. Ở bên cô hân cảm thấy có một chút gì đó gọi là ảm áp mà khi ở bên Ái Lan hân không cảm nhận được.

Đang miên man suy nghĩ thì ả nói, hân lạnh lùng không đáp. Cô nói: “Anh đưa cô ta đi chính đồn lại đi, bây giờ nhìn cô ta phải nói là hai chữ tàn tạ. Tội đưa Cẩm Mân về”

Nói rồi cô kéo con bạn trời đánh đi, ngồi vào trong xe Cẩm Mân lập đi lập lại: “Lần đầu tiên tao thấy một đứa cho thẳng chồng đi với con bồ, phật cũng không dám từ bi như mày”

“Quá khen, haizz vốn dĩ anh ta đầu phái của tao, nên có quyền gì mà cấm cản chứ” Cô đưa khăn giấy cho Cẩm Mân lau

“Mày là vợ mà không có quyền vậy cô ta có tư cách gì”

Nhìn xa xăm: “Nên nhớ tao chỉ là vợ trên danh nghĩa, ngoài chức danh đó ra tao không có tư cách gì mà xen giữa tình cảm hai người họ”

“Tao hỏi thật, từ trước đến giờ mày có chút rung động gì với anh ta không”

Cô trầm ngâm: “Hồi đó tao đã từng yêu đơn phương một người, chắc có lẽ người đó là một người chồng tốt nhưng tao không có may mắn cùng người đó sánh bước chung con đường. Chắc tại tao không đủ can đảm để thổ lộ. Mày biết không, ngày người đó yên bề gia thất cũng đúng là ngày sinh nhật tao. Hôm đó có lẽ là một ngày tồi tệ, nhìn người đó nắm tay cô dâu trên lễ đường mà tao không cảm được những giọt nước mắt. Vì không muốn làm người thứ ba nên tao cất giấu kín tình cảm tâm tư của mình. Thời gian đó hầu như ngày nào cũng trôi qua một cách tẻ nhạt, thất tình mà nên buồn là điều dĩ nhiên. Nhưng mà sau khi lấy Ngô Đình tao lại lấy được cân bằng. Bây giờ đứng trước mặt người đó tao không cảm thấy đau lòng, không còn cảm thấy xao xuyến. Và hầu như tao không còn nhớ đến người đó nữa”

Cô cười: “Mày hỏi tao có rung động gì với anh ta không hả? Chắc là có. Còn vì sao? Thì có lẽ nhờ anh ta mà tao không còn đau khổ mỗi tình đơn phương một thời”

“Chuyện mày đơn phương sao bây giờ mới kể. Mà người đó là ai”

“Có nói rồi mày cũng không biết nên tốt nhất không nói” Cười

“Mà mày có tình cảm với Ngô Đình từ khi nào”

“Khi biết anh ta là chàng trai hư hỏng nhưng cũng không kém phần tinh tế. Mày nghĩ anh ta đã bao giờ vào bếp chưa”

“Chưa”

“99% là chưa nhưng 1% là rồi. Anh ta có một lần nấu, mà người được thưởng thức đầu tiên là tao. Nấu xong tay anh ta phồng rộp cả lên. Anh ta thấy vậy nhưng không phải như vậy. Nhìn bề ngoài ăn chơi nhưng cũng không phải là xấu”

“Vậy là mày thích từ lúc anh ta nấu cho mày ăn hả”

Cô gật đầu: “Hình như vậy”

“Chắc ngon lắm ha, nên mới khiến Tuyết Băng nhà ta xiêu lòng”

“Khi nào thử thì biết”

“Giờ mày tính thế nào”

“Giữ nguyên hiện trạng” Nói một cách hồn nhiên

Nghe vậy Cẩm Mân gõ đầu cô: “Đã có tình cảm thì phải đi giựt lại anh ta chứ. Mày vẫn là vợ hợp pháp cơ mà”

“Vợ hợp pháp thì sao, nên nhớ tình yêu là sự tự nguyện của hai bên. Chứ không phải ép buộc”

“Mày không nghĩ anh ta cũng có cảm giác với mày à”

“Ôi không biết đâu, mày đừng làm tao hy vọng rồi lại thất vọng. Tối nay tao tá túc nhà mày, dù sao anh ta tối nay cũng không về đâu”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Trên đường chở ả về nhà hấn không nói lời nào, chỉ mình ả luyên thuyên. Đến nơi hấn nói với ả: “Em lên phòng thay thay trang phục đi, anh đỗ xe rồi lên sau”

Ả nghĩ những lời mình nói hấn tin nên cười ngọt ngào: “Vâng”

Hấn ngồi trong xe gọi quản lý điều tra lại sự việc hôm ở phòng cưới. Nửa tiếng sau quản lý báo quả đúng như lời bạn cô nói. Trầm ngâm một lát hấn mới đi lên. Lúc vào thì ả đã ngồi chờ sẵn, thấy hấn ả chạy tới quàng tay: “Sao anh lâu lên vậy”

Hấn nhìn chằm chằm ả: “Anh hỏi lại lần nữa, lời Cẩm Mân nói có đúng là sự thật?”

Ả tức giận: “Những lời em nói trong xe anh không nghe sao, hay chẳng lẽ anh tin bọn họ”

Hấn lạnh nhạt: “Em chỉ cần nói có hoặc không”

“Em không làm”

“Vậy tại sao lại có đoạn video đó”

“Công nghệ thời nay hiện đại có bao nhiêu đoạn, ghép bao nhiêu mặt mà chẳng được chứ”

“Em không làm thì tại sao mới thấy liền ném nó đi”

Ả chột dạ: “Anh hỏi nhiều như vậy để làm gì, em không làm là không làm”

“Đến bây giờ mà em vẫn còn chối, hình như bấy lâu nay anh đã nhìn nhầm con người em. Chúng ta chia tay đi”

Ả đơ người: “Anh vừa mới nói cái gì”

Hấn nói lại: “Chúng ta hãy chia tay đi”

“Chỉ vì chuyện này mà anh đòi chia tay sao, đúng vậy hôm ở phòng cưới em đã vào nói những lời khó nghe với cô ta rồi diễn đạt lời khác cho anh. Vậy tại sao anh không thử nghĩ cho cảm xúc lúc đó của em. Người yêu của mình đột nhiên nắm tay người con gái khác đi vào lễ đường, em làm vậy còn hiền chứ như người khác chắc phá banh cái tiệc cưới luôn rồi”

“Nếu em là Tuyết Băng mà nghe những lời khó nghe như vậy trong ngày cưới thì em có chấp nhận được không”

“Cô ta cũng đâu phải dạng vừa, không phải lúc đó cũng đáp trả lại rồi sao. Anh bắt đầu bệnh cô ta từ khi nào vậy, lúc cưới cô ta anh đã hứa với em những gì. Không phải chờ ba anh về hưu khi đó có được hết cổ phần, lúc đó anh sẽ không nghe theo ba mẹ mà bỏ cô ta. Những lời anh nói lúc trước là đây sao, hay là anh yêu cô ta mất rồi”

“Đúng vậy, vì yêu cô ấy nên khái niệm có được công ty hay không cũng chẳng quan trọng nữa”

Ả bàng hoàng níu áo hắn: “Cô ta có gì hơn em chứ, cô ta môn đăng hộ đối với anh sao, khi nhà cô ta cũng thuộc xếp vào hạng bình thường”

Hắn nhún mày: “Anh yêu con người cô ấy còn những thứ khác không quan trọng”

“Lúc này em cũng đã nghe những lời của Cẩm Mân, trong tình yêu không thể có ba. Anh không muốn để cô ấy lỡ mất thanh xuân nhưng cũng không muốn để mất cô ấy”

“Vậy còn thanh xuân của em mấy năm nay thì sao, em không tin yêu nhau ba năm mà anh không có tình cảm. Cô ta đã làm mờ mắt anh mất rồi” Ả nói

“Đây là chìa khóa nhà em, kể từ nay anh sẽ không tới nữa. Gia đình em như vậy chắc chắn sẽ tìm được người môn đăng hộ đối hơn anh”

“Anh nói gì là việc của anh và em làm gì là việc của em. Và em chắc chắn bằng mọi cách sẽ có lại được anh” Ả hùng hồn nói

“Nên nhớ tình yêu không phải dùng thủ đoạn để có được” Nói rồi hắn bỏ đi

Tại cô mà Ngô Đình mới như vậy với tôi, đừng trách tôi tại sao độc ác. Tôi sẽ khiến cô thê thảm

Sáng sớm hôm sau cô mới về nhà, quán gia hỏi: “Cô ăn sáng nhé”

“Dạ thôi, con ăn với bạn rồi” Nói rồi cô chuẩn bị đi lên phòng

“Khi đêm cậu ngủ muộn nên bây giờ còn ngủ”

Cô nghi hoặc: “Khi đêm anh ta có về ?”

“Vâng, cậu chủ đợi cô đến khuya . Điện cô mà không có nghe máy”

“Tại điện thoại con hết pin. Con lên phòng đã nhé”

Lúc lên phòng thì hắn đang còn ngủ, cô lại gần. Coi kìa, cô không nghe máy mà không thèm đi tìm, không nghe thì thôi ngủ ngon lành vậy đó. Cô quen tay lấy gối ném, hắn mở miệng: “Mới sáng sớm cô nổi điên cái gì vậy”

Cô giật cả mình: “ À không, tôi làm anh thức giấc hả. Vậy ngủ tiếp đi”

Hắn cạn lời,ngồi dậy đi vào wc bỗng quay lại hỏi: “Hôm nay cô không đi tới công ty à”

“Có tới chứ, hôm nay là lễ trao giải bài thi mà”

“Vậy lát nữa cùng đi đi, tôi được mời tới dự”

“Biết hôm nay tổ chức trao giải rồi còn bày đặt hỏi. À mà không phải mọi năm quản lí đều đi thay anh sao”

“Năm nay tôi thích tự tới cô có ý kiến?”

“Hỏi thì phải trả lời sao anh cứ toàn trả treo tôi thế. Ngửa miệng à” Cô nghiêng răng

Hôm nay cô chọn cho mình chiếc đầm xòe xám trễ vai tôn lên làn da trắng nõn nà. Tóc được đánh rối và búi lên cao.Kèm theo đôi giày cao 5 phân hồ mũi. Không biết là vô tình hay cố ý mà hắn chọn tông giống cô. Đừng nói là trang phục tông giống mà ngay cả đồng hồ cũng giống. Đang nghi hoặc hắn gọi: “Ê lại đây thắt giùm tôi cái cà vạt đi”

“Anh nhờ người ta mà gọi ê với a vậy đó hả” Cô đi tới

“Vậy gọi là gì? bà chán nhá”

Cô xiết chặt: “Thắt chặt cho anh tất thở luôn đi”

“Cô định giết người không dao à, đang hoảng cái coi”

“Mà anh chọn tông giống tôi thì làm sao tôi có thể tỏa sáng chứ”

“Sao không”

“Anh nhái hàng rồi còn đâu” Cô háy

“Không khéo nhờ tôi mà cô sáng chói luôn á” Mặt hách dịch thấy ón

“Áo tương vừa vừa thôi”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

“Đi thôi kẻo muộn bây giờ” Cô nói”

Trên xe cô đang thưởng thức bản nhạc beethoven, quay lại thấy hấn cứ nhìn chăm chăm cô. Nháy mắt: “Không lo tập trung lái xe, nhìn tôi làm gì”

Hấn cười như không cười: “Thích thì nhìn được không”

Cô bĩu môi: “Đi mà nhìn free cô bồ của anh, nhìn tôi phải trả phí đấy”

“Tôi chia tay rồi” Hấn mặt nghiêm túc

Cô đơ trong mấy giây: “Nói với tôi làm gì?”

“Ờ thì bây giờ trai độc thân không có ai để ngắm, nên phải nhìn cái người dữ dằn như hỏ cái bên cạnh”

“Tôi đánh chết anh bây giờ” giờ nắm đấm

Cô trầm ngâm: “Đàn ông các anh đúng là không ra gì. Chơi chán thì ném người ta không thương tiếc. Hời thật trong suốt mấy năm anh và Ái Lan bên nhau với mục đích là yêu hay với ý nghĩ chỉ chơi bời?”

“Chơi bời chắc chỉ được mấy tháng chứ làm gì mà lâu như vậy”

“VẬY... đã yêu thì sao phải chia tay?”

“Thời gian dần trôi có lẽ con người cũng thay đổi. Ái Lan mà cô thấy hiện tại không phải như Ái Lan của mấy năm về trước. Tính cách cô ấy lúc trước không phải ích kỷ, đánh đá như bây giờ”

“Nếu bản tính cô ta không đổi chắc anh cũng không chia tay đâu nhỉ?”

Hấn nghĩ nếu duyên phận không cho hấn gặp cô thì chắc vậy. Hấn nhếch mép: “Không biết”

“Anh đúng là dạng đều cẳng, lừa tình con họ ăn xong chùi mép” Cô cười

Cô nói: “Tôi nghĩ bản tính cô ta không phải tự nhiên mà xấu vậy đâu. Thử cảm giác có người yêu mà mẹ anh ta không ưa, thậm chí kiếm người khác cho anh ta. Với lại tôi đoán nhìn vậy chứ gia đình cô ta không hạnh phúc. Vì ba cô ta là người yêu của mẹ anh hồi xưa mà. Nói cách khác mẹ cô ta cướp người yêu của mẹ anh. Nên mẹ anh không thích Ái Lan là phải. Không có lừa làm sao có khó”

“Chuyện tình cảm của tôi đúng là lộn độn. Mà sao cô đoán gia đình cô ấy không hạnh phúc”

“Ông ta bỏ mẹ anh để lấy người có tiền tài danh vọng. Cái đó mà gọi là yêu? chắc chắn là không”

“Tới rồi, gác chuyện này lại đi” Cô xuống xe chuẩn bị bước vào. Hấn đi tới nắm tay cô, nhìn ánh mắt nghi hoặc định giật ra: “Nắm tay tôi làm gì”

“Cô định lần đầu ra mắt chồng với mọi người trong công ty, muốn cho họ thấy vợ chồng không hòa đồng à” Cười hớn hỏ

“Vốn dĩ là như vậy, mà ai là vợ của anh. Bệnh ảo tưởng ngày càng nặng rồi đấy” “Cô gân cổ

“Cô có yên đi không, nhiều chuyện”

Dùng dằng một lúc cuối cùng cô mặc kệ hấn. Cô và hấn đi vào ngồi dãy ghế trước. Mấy nhân viên trong phòng đi tới: “Chào trưởng phòng, chị tới lâu chưa”

“Chị mới tới thôi”

Thấy hấn, một nhân viên hỏi: “Ủa, đây là...”

Cô đáp: “À em mới vào nên chưa biết, đây là giám đốc công ty IU”

Nga nháy mắt: “Và cũng là ông xã của trưởng phòng”

Trò chuyện một lúc Ái Lan mới đến. Cô đen mặt, hôm nay ngày gì mà người này đến người khác chọn tông giống mình thế không biết. Thực ra trong lúc ả make up ở cửa hàng gần công ty thì thấy hấn và cô tông giống nhau, nên cố tình cũng tông giống vậy. Á tới chỗ cô: “Ồ, hôm nay trưởng phòng đẹp nhỉ”

Cô nhìn ả chậm chạp đáp: “Quá khen, cô cũng bắt mắt không kém”

Ả không thèm đáp lại, quay ra trêu mếu hỏi hấn: “Hôm nay anh thấy em lung linh không nè”

Nga thấy tình huống không đúng cho lắm: “Cô có quen với ông xã trưởng phòng à?”

“Sao lại không, quen trước cô ta nữa kìa” Ả vênh mặt

Nga ngửa mặt: “Quen thì cũng chỉ là người dung, câu cô hỏi đáng lẽ phải để vợ người ta hỏi mới đúng”

“Cô nhiều chuyện quá rồi đấy, có tin tôi bảo bỏ tôi đuổi việc cô không hả. Lại giúp người ta trang trí đi kìa” Ả dữ dằn

Hấn nói với Nga: “Nhân tiện cô đưa tôi đi tìm giám đốc công ty cô luôn, tôi có chuyện cần bàn”

Nga đang tức ứ máu thái độ ngênh ngang của ả, không nghe rõ lời hấn. Cô nói: “Em đưa anh ấy đi tìm Châu Kỳ đi, rồi quay lại không cần phải phụ giúp trang trí đâu”

“Dạ”

Dần dần nhân viên tản ra, trong dãy ghế chỉ còn cô với ả: “Cô có vẻ bênh vực Nga khiếp nhỉ”

Cô đáp: “Có sao tôi nói vậy. Cô ý kiến?”

Ả đánh đá: “Một chức quyền như cô mà ta đây quá ha”

Cô cười khinh bỉ: “Quyền nhưng cao hơn cô là được. Thử nhìn lại bản thân cô xem đã bằng ai chưa rồi hăng lên tiếng. Đừng nghĩ có ông bố có chức quyền thì cô có thể một tay che trời”

Cô đứng dậy, đi được nửa bước quay lại châm chọc: “Bị chồng tôi đá nên hôm nay cô có vẻ nhanh nhẹn nhỉ”

“C...ô”

Tôi không định chạm vào nỗi đau của cô, nhưng ai bảo quá đáng làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Thư ký của Châu Kỳ đi tới: “Băng, giám đốc gọi em lên kìa”

“Dạ, mà lâu lắm rồi mới thấy chị à nha” Cô cười

“Tại em theo tình nên lơ chị đó chứ” Chị Lan nói

“Nào có” Cô lóng lánh

Chị Lan nhái theo: “Nào có,... hôm nay bác ông chồng đi theo luôn kìa”

“Anh ta là khách mời dĩ nhiên phải tới rồi”

“Mọi năm toàn sai thư ký đi thôi, năm nay có em nên ông mới phá lệ đó” Chị Lan khều vai cười ái muội cô

Cô rùng mình: “Chị làm em nổi hết da gà, tới rồi em vào đã”

Cô gõ cửa: “Mời vào”

“Anh gọi em có chuyện gì sao” Hỏi Châu Kỳ

“À công ty IU và SBA sẽ kí hợp đồng làm ăn trong nửa năm, việc trao đổi thông tin anh giao cho em” Châu Kỳ nói

“Vậy có tài liệu gì cần đưa cho Ngô Đình em là người đưa qua sao?” Cô thắc mắc

“Đúng vậy” Châu kỳ

“Ồ, em nhớ hình như lĩnh vực này có ban khác phụ trách rồi mà”

“Ừ thì năm nay đặc biệt hơn chút. Mà dù gì em đi cũng tiện hơn. Quyết định vậy nhé, tôi xuống trước” Nói rồi đi

Lúc kí hợp đồng Ngô Đình có yêu cầu muốn cô là người phụ trách, nên Châu Kỳ mới chỉ thị. Cô nhìn chăm chăm hấn: “Lúc ký hợp đồng anh có âm mưu gì không đấy”

Hấn băng quơ: “Không có”

“Nhìn mặt anh tôi nghi lắm”

“Nhờ vậy cô sẽ được gặp tôi nhiều hơn” Mặt hấn tự tin thấy ón

Cô bịu môi: “Về nhà ngày nào cũng thấy, đi làm lại chạm mặt. Phát ngán chứ vui cái nỗi gì”

Hấn không đáp, thấy vậy cô ngồi xuống lay áo hấn: “Giận rồi sao, tôi đùa thôi mà”

Hấn búng trán cô: “Ai thêm giận với cô”

“Đau” Cô đập hấn

“Xuống thôi” Hấn nói

Cô và hấn xuống thì MC đang giới thiệu. Lần lượt các giải phụ được xướng lên. Đợi mãi cũng đến phần giải nhất: “Tiếp theo là phần quý vị mong chờ nhất, không để mọi người đợi lâu tôi xin công bố kết quả”

MC bắt đầu giới bài về đạt giải nhất lên, Nga đứng lên cười rạng rỡ. MC đọc cái tên: “Xin chúc mừng cô Ái Lan”

Cô kinh ngạc, Nga đơ người lay cô: “Sao có thể thế được, rõ ràng bài vẽ đó là của em”

Nếu xướng cái tên khác mà không phải Ái Lan thì cô có lẽ rất hoang mang. Nhưng cô chắc chắn 100% bài đó không phải của ả. Làm sao một người chỉ mới hôm qua vẽ không nên hồn. Mà hôm nay có thể xuất sắc được. Còn mẫu hôm đó cô thấy nơi bàn của ả, ngày chấm thì thấy bài đó giống như vậy bị loại: “Bình tĩnh, em còn nhớ ý nghĩa mẫu đó vì sao lại cách điệu như vậy chứ”

“Tất nhiên nhớ rồi”

“Em có để lộ vì sao lại vẽ như vậy cho ai không”

“Không chị”

Cô nhìn ả đang cười duyên đáng đi lên. Trước khi lên còn nhìn cô đắc thắng. Nếu cô lên tiếng thì có khi lờ qua tiếng lại, gây bần tán. Làm khó xử giữa nhiều người. Nhưng cứ để như vậy cuộc thi không mang tính công bằng. Cô nhìn hấn: “Anh thấy như thế nào”

“Công bằng là được. Nếu mẫu đó của Ái Lan thì khỏi bàn cãi. Nhưng nếu không phải thì không có tư cách để nhận nó” Hấn cười

Ban tổ chức chuẩn bị trao giải, cô đứng lên: “Khoan đã, tôi có vài lời muốn nói”

Cô không quan tâm có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn, đi lên mặt đối mặt với ả: “Cô chắc chắn bài này của mình chứ”

“Cô nói gì kỳ vậy” Ả nói

“Chỉ cần trả lời”

“Bài này của tôi”

Cô cười lạnh: “Vậy được”

Cô hỏi ban tổ chức: “Tôi có thể lấy một bài bị loại ra được chứ?”

Được sự đồng ý cô nâng váy đi lên phòng chấm bài tìm mẫu bị loại mà cô từng nhìn thấy trên bàn ả. Tìm được cô cầm bản vẽ đi xuống nhìn ả: “Cô thấy mẫu này quen chứ?”

Ả bâng quơ: “Không quen”

“Vậy cô nghĩ bản vẽ này của ai? Nói được cô xuất sắc”

Ả vênh váo: “Tôi nghĩ bài này của Nga”

“Cô có lòng tự tôn không vậy” Nga điên máu

Cô nhìn ả: “Bản vẽ bị loại này mới chính xác là của cô. Chính mắt tôi thấy bản vẽ này trên bàn cô, và trong phòng chấm cũng là tôi loại bài này. Không phải vì tôi biết bài này của cô nên loại. Mà chính là bài này không đủ tiêu chuẩn”

Bỗng ba của Ái Lan lên tiếng: “Cô nói đủ chưa, cô lấy chứng cứ gì mà vu khống con gái tôi”

Ả khóc sụt sùi chạy tới ba: “Ba à cô ta đang vu khống con”

Cô nhìn ông: “Bác à, cháu không dại gì mà đi chuốc họa vào thân, mắt cháu thấy thì cháu mới nói”

Ông nói: “Tôi nghĩ 80% cô sắp bị sa thải, vì con gái tôi không phải người như vậy. Bây giờ tôi mới biết công ty SBA lại chứa chấp một người dám cả gan bịa đặt như vậy”

Cô đáp: “Biết là người cha nào cũng luôn yêu thương con mình vô điều kiện nhưng hãy nhìn nhận nhiều khía cạnh. Không thể dung túng cho mọi lỗi lầm của con. Bởi vì người cha không thể ở bên con cả đời mà bảo vệ được”

“Cô đang dạy đời một người lớn hơn cô cả mấy chục tuổi” Ông cười một cách không lí lẽ

“Cháu nói chung chung, đâu có nói bác. Nếu cháu vu khống cho con bác cháu sẽ sẵn sàng thôi việc thậm chí có thể quỳ xuống xin lỗi con bác. Nhưng lời cháu nói là sự thật bác phải chịu trách nhiệm khi đã si nhục cháu một cách vô căn cứ”

Ông nói: “Được, nếu lời cô nói là sự thật tôi sẽ quỳ xuống tại đây để xin lỗi. Nhưng chắc chắn điều đó sẽ không xảy ra”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Cô cầm bài được giải nhất giờ trước mặt ả: “Xin hỏi nếu bài này của cô, khi cô nghĩ ra cách sáng tạo này. Vậy nó có ý nghĩa gì?”

Ả trả lời ấp úng: “Ừ...thì tôi bỗng dưng nghĩ ra thì tôi vẽ thôi”

Cô cười: “Nói thẳng ra nó không có ý nghĩa”

Không để ả đáp, cô quay ra hỏi Nga: “Em nói bài này của em, em có bằng chứng gì để chứng minh”

“Em biết ý nghĩa của sản phẩm mà em làm ra”

Sau đó Nga trả lời một cách trôi chảy. Không những nói lên ý nghĩa mà Nga còn giải thích vì sao lại cách điệu và màu sắc như vậy. Cô gật đầu, đi tới lấy bản vẽ mà cô lấy ở trong phòng chấm thì ra hỏi ả: “Cô dám chắc đây không phải là của mình”

Ả thái độ bức bối nhưng vẫn giả lá: “Tôi có nói lúc trước rồi, đây không phải là của tôi. Cô cứ bắt bẻ như vậy đừng trách tôi nộp đơn kiện cô tội vu khống”

Quả thật tâm trạng cô bây giờ rất muốn tát cho ả mấy cái. Chưa bao giờ cô muốn đánh người như lúc này, gằn rõ từng chữ: “Nhưng tôi lại thấy bản vẽ này từng nằm ngay trên bàn cô”

Ả chỉ vào mặt cô: “Rõ ràng cô vu khống, không phải của tôi thì sao nằm trên bàn tôi được”

Chưa đợi cô kịp nói ba ả đã đi tới giảng cho cô một cái tát: “Vô lí thì cũng vừa phải thôi, cuộc trao giải này còn có mặt của những người trong công ty khác. Chứ không phải là buổi họp bình thường để cô chất vấn. Còn ra thể thống gì nữa”

Hắn đi lên phía trước cô, mặt đối mặt với ba ả: “Không phải Bác nói đợi Tuyết Băng giải thích xong thì mới lên tiếng sao, người đang bị chát vắn là con gái bác nên bác mới vậy đúng không?”

Ông lên tiếng: “Đây là vợ cậu nên cậu mới xen vào, chúng ta cũng là kẻ tám lạng người nửa cân thôi, khác gì nhau chứ”

Mấy nhân viên trong công ty SBA nghe thấy cô là vợ của giám đốc IU thì ồ lên. Hắn thoải mái đáp: “Đúng vậy, thì sao. Bác nói cuộc trao giải này còn có những thành phần máu mặt trong giới thượng lưu, nói vợ tôi cư xử không đúng nhưng bác có hành động như vậy chả lẽ đúng?”

Nãy giờ hắn ngồi bấm điện thoại ở dưới cô còn tưởng hắn không quan tâm. Cô cũng không ngờ lại bị ăn cái tát nơi đông người như vậy. Hồi trước cô tôn trọng ông ta bao nhiêu thì giờ ngao ngán bấy nhiêu. Không cần chát vắn với hai cha con ông ta, cô quay ra phía hội trường giờ cao bản về cầm mic nói: “Nãy giờ mọi người đã thấy cách ứng xử của Ái Lan và Nga khi tôi hỏi ý nghĩa của bản vẽ được giải nhất rồi chứ ạ. Bây giờ tôi chứng minh bản vẽ bị loại này của Ái Lan mọi người có công nhận người đoạt giải nhất mới là Hồ Thủy Nga không ạ”

Cả hội trường đồng thanh: “Yes”

Cô cười rạng rỡ: “Muốn phải hay không thì đơn giản thôi, chỉ cần xem lại camera vào đợt chưa bắt đầu nộp bài, tôi nhớ không nhầm khoảng hai tuần trước”

Á tái mét mặt nghĩ thầm: “Trời ơi, sao mình có thể quên là có camera theo dõi chứ”. Chưa kịp ngăn lại thì mấy người trong hội đồng chấm thi đã đi xem. Cô không đi vào vẫn đứng nguyên tại chỗ, hắn hỏi: “Không phải cô cũng trong hội đồng chấm thi à”

Cô buồn bực: “Thiếu một người thì mấy con mắt khác cũng không bị mù đâu mà lo”

Nhìn vết in đỏ trên má ai đó, hắn hỏi: “Không sao chứ”

Cô lắc đầu: “Không sao”

Đang đối thoại với hắn thấy mấy người ở dưới nhìn gì đó rồi chỉ chỉ. Cô tò mò quay ra thì đúng như cô nói bản vẽ kia chính xác hai tuần trước vẫn còn ở trên bàn của cô ta. Chiều đúng đoạn cô đi ngang qua thì thấy bản vẽ, rồi cầm lên xem và lắc đầu. Hắn chọc: “Trông cô cũng ra dáng cấp trên khiếp nhỉ”

Liếc: “Lúc này anh còn đùa được nữa”

Ái Lan tái xanh mặt, ba ả thì cứng đờ. Mọi người ở dưới la lên: “Quý xuống xin lỗi cô ấy đi”

Ông ta khó xử, cô đi tới trước mặt Ái Lan: “Nếu cái tát vừa nãy là của cô thì tôi đã cho lại gấp đôi, còn tôi không có khái niệm động thủ với người lớn tuổi. Có một ông bố làm cổ đông thì không thể một tay che trời. Câu này tôi đã từng nói, hình như cô không thèm quan tâm. Tôi khuyên cô nếu muốn đường đường chính chính đi làm thì hãy rèn luyện thêm kỹ năng, đừng làm những việc mất mặt như vừa rồi”

Quay sang ông ta: “Bác không cần phải quý xuống đâu. Không ai đều hoàn hảo, ai cũng sẽ mắc phải sai lầm. Cái tát vừa rồi coi như không may bị chó cắn đi”

Nói rồi cô và hắn đi, mới ra cửa Nga gọi: “Trưởng phòng à”

“Chuyện gì nữa à”

Nga ôm chầm lấy cô: “Cảm ơn chị”

Cô cười: “Việc nên làm thôi”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Hắn và cô người trước người sau đi về phía xe, đang đi bỗng dừng hẳn dừng lại. Làm cô húc vào hắn ôm đầu nhăn nhó: “Anh bị động kinh à, chân dài mà còn đi nhanh. Tôi mang đôi giày mấy phân phải đi nhanh cho kịp anh chân tôi đau lắm có biết không hả? Nhanh sao không nhanh luôn đi bây giờ tại anh mất tôi đây sao choáng hết cả lên? Trời thì nóng nực nữa”

“Nóng mà cô nói lắm thế. Khi nãy mẹ điện bảo lát về ăn cơm”

“Anh nhường tôi một ngày thì chết à, nên nhớ tôi còn bị ăn cái tát nữa đấy. Cả người bực bội lắm rồi đây. Hôm nay biết vậy không ra đường”

“Nhường thì nhường, lắm lời” Hấn háy

Cô giật giật áo hấn: “Này”

“Gi”

“Nhường rồi thì nhường cho chót đi”

Nhìn: “ Muốn gì”

“ Chỗ đậu xe ở bên tề, bây giờ chân tôi đau người ê ẩm hết cả lên. Anh công tôi đi”

Hấn cười cười: “ Không”

“Thôi đi mà” Mặt phúng phính

“Khi nãy chửi tôi mạnh miệng lắm mà. Bộ dạng của cô có thể được coi là làm nũng không đây hử”

Cô đập tay hấn: “ Tại ai mà tôi rắc rối như vậy.Anh lằng tởm chút đi”

“Leo lên” Hấn tư thế ngồi xuống

Sớm biết hấn công kiểu như công bò mất mặt thế này, có cho cô cũng không thẹn: “ Anh đang hoảng lại coi.Tôi ngã là anh liệu hồn”

“Vâng thưa bà ạ”

Gần bây giờ tới mới tới ngoại ô: “ Tới nay anh định ngủ lại đây à”

Hấn nói: “ Cái này là chỉ thị của mẹ”

Cô ừ: “Dù sao mai thứ 7, cũng không bận”

Ấn tới xong hơi mệt cô xin phép lên phòng trước. Tắm xong đi ra thấy hấn tạo dáng cầm cốc sữa. Cô cười to: “Anh định làm người mẫu cho trang trại nào à. Đáng anh cầm cốc sữa kì thị quá”

Hấn háy: “ Mẹ thấy cô mệt bảo tôi mang sữa lên cho cô”

Cô cảm ngay thơ hỏi: “ Anh bỏ cái gì vào không đó”

Hấn tới cúi gần mặt cô: “Cô nghĩ tôi rảnh lắm à”

“Nhìn mặt anh đều đều, biết đâu được chứ. Đào hoa như anh có khi bỏ thuốc ngủ tôi cũng nên” Cười lấp lánh

“Đào hoa như tôi cần gì nhiều bước như thế. Không uống thì trả lại đây”

“Uống chứ” Nói rồi cầm lên uống hết, lúc bỏ ly xuống quay sang thì anh ta chồm lên hôn cô.

“Cá...i t...ê...n k...hồ...n nà...y” Cô néo đến mấy cũng không thả. Mấy phút sau đợi cô néo cho thâm mới buông: “ Tình trường đào hoa như tôi chỉ cần đánh nhanh thắng nhanh.Không phải rườm rà”

Nói xong cầm cốc sữa xuống cất, còn ngoảnh lại cười làm cô muốn đấm: “Sữa hôm nay mùi vị rất lạ và ngon”

“ Dám vác mặt lên đây là tôi quăng anh từ trên cao xuống đó.Tên xấu xa”

Ở trong bếp hấn cười khoái trá, mẹ hấn đi vào nhìn nhìn: “Làm gì đấy”

Hấn giấu nhem cốc sữa cười cười: “Vào uống nước ấy mà”

“Uống xong rồi thì đi đi, đứng đó cười gì”

Hấn chuẩn bị đi lên, bà kêu: “Khi nãy thấy vợ con uể oải, con pha cốc sữa đem lên cho nó đi”

Đem từ bây đời rồi, giờ mẹ mới nhắc. Hấn nhìn: “ Thôi mai rồi uống, con nhác lắm. Chào mẹ con đi ngủ”

Nói rồi phóng mắt tiêu: “Ồ, cái thằng này”

Năm giờ sáng cô dậy xuống lầu thấy hấn ngủ co ro trên ghế sofa. Cho anh ngủ chết cóng luôn đi. Đi được vài bước cô lảo đảo, chết vì nguyên nhân này kiểu gì mình cũng liên lụy. Thế là ai đó đi lên lầu lấy chăn xuống đắp cho hấn. Rồi vào bếp làm bữa sáng.

Lúc làm xong cô nói nhỏ: “Ừ, gần sáu giờ rồi. Người trong nhà dậy thấy anh ta nằm đó kiểu gì cũng biết không ngủ chung”

Mở tạp dề để đi gọi hân dậy, mới quay ra thì môi chạm môi hân. Cô cứng ngắc mấy giây trở mắt, hân cười cười: “Là cô tự nguyện đấy nhá, tôi đây hông có làm gì đâu à”

“Sáng sớm vô duyên vào đây, vào thì đứng một xó nào đó cũng được. Tối gần tôi làm gì” Cô quát

“Minh thích thì mình gần thôi”

“Minh cái đầu nhà anh, chém chết bây giờ. Con điên từ hôm qua tích tụ nhiều lắm rồi đây nhá” Cô giờ con dao lên

“Áy, làm gì mà mạnh động thế”

Bà quản gia đi vào: “Hai người sáng sớm làm gì ở đây mà nhốn nháo vậy”

Cô vội bỏ con dao xuống, đập chân hân cười: “À, con xuống chuẩn bị bữa sáng. Anh ấy đi theo phá đám ấy mà. Dì dọn thức ăn lên bàn giùm con với nhé”

“Vâng” Bà quản gia nghĩ bụng sao dạo này cậu chủ trẻ trâu thế nhỉ

Lúc ngồi vào bàn, cô và hân đập chân qua lại. Nhìn ánh mắt lửa đạn, làm cho hai vị trưởng bối tưởng đang liếc mắt đưa tình. Mẹ đưa hai vé du lịch: “Cái này mẹ được bạn tặng hai vé đi Pari. Hai bọn con đi chơi đi. Coi như tuần trăng mật bù lúc trước”

Cô nhìn: “Hay ba mẹ đi chơi đi ạ. Bọn con để sau”

Hân làm bầm: “Cho thì cứ đi, khách sáo làm gì”

Cô nghe được nhéo tay hân, mẹ bảo: “Hai ông bà già ta không hứng thú đi mấy nước đó. Hai con đi vui vẻ. Đây là mệnh lệnh. Mà tiệc công ty dời lại tháng sau cũng được. Sinh nhật Ngô Đình đi chơi rồi nên tổ chức muộn một chút”

Lúc lên phòng điện thoại cô reo, hiển thị Châu Kỳ: “Alo em nghe”

“Tôi mai nhà anh làm tiệc đầy tháng cho bé. Em với chồng tới cho vui nhé”

“Mấy ngày nay bận việc em chưa qua thăm bé được. Ok anh mai em tới”

Quay sang nhìn hân: “Mai anh có đi không”

“Được mời tất nhiên phải đi chứ”

Cô bấu môi: “Đi để gặp Ái Lan chứ gì”

“Thần kinh à, đã bảo chia tay rồi. Cô mà cũng biết ghen cơ đấy”

“Ai thèm”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Tối hôm sau cô và hân có mặt tại nhà Châu Kỳ. Châu Kỳ đi tới: “Hai người đến rồi à”

“Dạ, mà bé đâu rồi anh” Cô cười

“Đang ở trong phòng với Cát Cát”

Cô nhìn hân: “Tôi vào thăm bé chút nhé, nếu lát ra không thấy anh có gọi tôi call”

“Ờ”

Cô đi lên phòng gõ cửa, Cát Cát thấy cô: “Băng à, vào đi em”

Nhìn khắp gian phòng một lượt, cô lại ngồi bên giường, nhìn cái miệng chúm chím, đôi mắt xoe tròn nhìn mà cô lòng tan chảy: “Nhìn ghét quá đi”

Cát Cát cười với bé: “Con xem ai đến thăm con nè”

Cầm bàn tay trắng như sứ của bé mà cô thêm mình cũng có một đũa. Dễ thương quá trời, miệng chúm chím. Lại có tận hai lúm đồng tiền: “Cả nhà đặt tên cho bé gì vậy chị nhỉ”

“Tên ở nhà là Nani em, còn tên đi học Châu Kỳ với chị khác người là đợi đến lúc bé đi học mới đặt”

Cô thắc mắc: “Ừa, sao không đặt giờ luôn chị”

“Chị muốn đặt tên theo tính cách của bé, nên đợi đến lúc bé bắt đầu đi học”

“À ra vậy”

Cô và Cát Cát trò chuyện tầm hai mươi phút, Cát Cát bồng bé: “Mình xuống dưới đi, chắc mọi người cũng đến đông đủ rồi”

Khi cô xuống dưới thì thấy ả đi với ba tới, mọi người làm trong công ty đều nhìn ả. Xi xào bàn tán: “Vẫn còn mặt mũi đến đây sao trời”

Có người còn cô cho ả nghe: “Không biết nhục thì phải, làm những chuyện như vậy còn dám vác mặt ra đường chứng tỏ da mặt quá dày rồi đó”

Ả nghiêng răng hai bàn tay nắm chặt lại: “Nói cái gì đó”

Mọi người im lặng, bỗng ả nhìn cô ánh mắt như muốn xé xác cô ra vậy. Cô không quan tâm, lướt mắt tìm xem hán ở đâu. Thấy hán đang cùng Châu Kỳ ngồi ở bàn giữa sân khấu cô đi tới, hán ghé sát tai cô: “Phụ nữ các cô gặp nhau là bà tám khiếp nhỉ”

Cô cười như không cười, sức cô nhớ đến

chuyến đi Pari quay sang nhìn Châu Kỳ: “Giám đốc, đợt trước tuần trăng mật em vẫn đi làm, nên bắt đầu từ ngày mai cho em nghỉ một tuần nhé”

Cát Cát cười: “Là đợt này mới đi hưởng tuần trăng mật à”

Cô cũng không biết nói sao, Cẩm Mân từ đâu bay tới: “Thì đúng rồi đó chị”

Cô đỏ mặt xua tay: “Không phải đâu”

Cẩm Mân bấu môi giả bộ nói: “Không phải thì cho tao đi với nhé”

“Được thôi, nhưng tự trả chi phí nha” Cô cười lấp lánh

Nó đập vai cô: “Đồ ki bo, xí không thêm. Ở nhà chơi với cục cưng Nani sướng hơn”

Mọi người bật cười, Châu Kỳ đáp: “Trưởng phòng Băng muốn nghỉ bao lâu cũng được”

Cô nhí nhảnh: “Đa tạ giám đốc”

“Đông vui quá nhỉ” Ái Lan lù lù bước tới

“Em tới rồi hả, ngồi đi” Châu Kỳ nói

Ả vỗ vai cô, cười ẻo là: “Trưởng phòng có thể ngồi ở ghế bên được không” Thực ra quanh chỗ cô, Cẩm Mân, hán thì chỉ còn ghế giữa cô với Cẩm Mân còn trống. ả bảo cô ngồi ghế bên tức là ghế cạnh Cẩm Mân, để ả ngồi giữa hán và cô.

Cô chưa kịp đáp Cẩm Mân ngửa mặt đáp: “Chỗ đó có vấn đề gì à? Nếu có thì tôi qua ngồi cho, cô ngồi chỗ tôi đây này. Không thấy hai người đó là vợ chồng à? cô ngồi xen vào không cảm thấy chướng?”

Châu Kỳ háy: “Cẩm Mân, giữ ý chút”

Cẩm Mân cau có: “Em có nói gì sai đâu? Sao anh không nói nhân viên của anh biết ý chút đi”

Cô không nóng không lạnh nhìn ả: “Cô ngồi đây đi, tôi qua ngồi bên kia cũng được”

Lúc đứng dậy, ả cố ý đập chân váy của cô, may hán thấy nắm tay cô: “Cẩn thận, khoan bước”

Cô thắc mắc: “Sao vậy”

Hán lạnh lùng nhìn ả: “Cô đang đập chân váy vợ tôi”

Ả đỏ mặt: “Á xin lỗi, tôi không cố ý”

Hắn kéo cô ngồi xuống, nói với ả: “Tôi thấy chỗ đó không có vấn đề gì đâu. Nếu cô không muốn ngồi thì có thể đứng”

Ả đen mặt, cười: “Tôi cũng không định ngồi đâu. Tôi tới đây để đưa giấy xin nghỉ việc”

Ả đưa cho Châu Kỳ: “Sao vậy”

“Em muốn trau dồi thêm kỹ năng của mình. Nên sẽ sang nước ngoài một năm để học. Khi có kinh nghiệm em quay về, giám đốc vẫn nhận em chứ” Ả nói “Chắc chắn rồi” Châu Kỳ cười

“Hai ngày nữa em bay rồi, ngày đó mọi người có thể ra tiễn em được chứ”

Cầm Mân cười: “Cô nhiều lắm chỉ là con cò đồng, tưởng mình là bà hoàng à. Mà kêu cả công ty ra tiễn. Giám đốc cũng không được vinh hạnh đến vậy”

Châu Kỳ nói: “Được rồi, ngày đó nếu ai không bận thì sẽ tiễn”

Cô nói với ả: “Ngày đó tôi bận rồi, chúc cô may mắn”

Ả không thèm đáp lại cô, quay sang nhìn hắn: “Ngô Đình vậy còn anh thì sao? “

“Ngô Đình hình như không thuộc công ty SBA mà đi tiễn” Cầm Mân cười khinh

Ả cười giả lả: “Nhưng tôi với Ngô Đình là bạn”

“Ồ vậy sao, tôi còn tưởng là người yêu cũ, mới bị đá nên còn luyến tiếc người ta” Cầm Mân đá đầu

Ả tức hộc máu: “Cô....cô...”

“Giống thật mà” Cầm Mân nhìn lấp lánh

Châu Kỳ quát: “Cầm Mân đủ rồi đấy, hai người anh nhớ không nhầm đâu có quen nhau mà sao em cứ chỉ chỏ cô ấy thế”

Cầm Mân đáp: “Quen lâu nữa là chẳng khác, cô ta là tình địch của một người bạn em đấy, hiểu rõ con người cô ta nữa là. Gặp cô ta là em đây còn phát ghét, sao con bạn em có thể chịu đựng được thế nhở?”

Cát Cát chen vào: “Thôi được rồi mà”

Hắn không nhanh không chậm đáp: “Ngày mai tôi cùng Tuyết Băng đi trắng mặt rồi, xin lỗi không tiễn cô được”

Ả nghiến răng, Cầm Mân cười khoái chí: “Úi Úi đi trắng mặt thiệt kìa, vậy mà nãy giờ đũa nào cứ chối không phải đâu”

Mọi người cười ồ lên, làm không khí bớt căng thẳng

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Thời gian vắng nghệ, cô đi vào WC .Đoạn rửa tay thì ả bước vào, nhìn cô: “Từ ngày tôi và Ngô Đình chia tay trông cô càng rạng rỡ nhỉ”

Cô lấy khăn lau tay, cười: “Vậy sao, tôi thấy bình thường mà”

“Dùng lại đồ cũ sao lại không vui được” Ả giọng mỉa mai

“Nói cứ như tự chia tay vậy, thực ra bị chồng tôi đá nên cô giống đồ cũ hơn là chồng tôi đấy” Cô chỉnh lại tóc

Chuẩn bị bước đi, ả chặn trước mặt chỉ tay: “Tôi nghỉ việc không phải là vì tôi thua, hãy chờ đến khi tôi trở lại sẽ lấy lại những gì thuộc về tôi. Cả về công việc lẫn tình yêu. Cô đã làm nhục tôi trước nhiều người bao nhiêu thì tôi sẽ trả lại cho cô gấp nhiều lần. Và tôi chắc chắn bằng mọi giá sẽ cướp lại Ngô Đình từ cô”

“Cô không cảm thấy xấu hổ sao, rõ ràng cô ăn cướp bản thiết kế của Nga rồi bây giờ còn hống hếch? Còn về Ngô Đình, chuyện giữa anh ta và cô tôi không có xen vào. Mà tôi muốn xen vào thì tôi cũng có quyền. Còn việc cô làm không đáng để tôi làm nhục. Hãy cầu sẽ không có ngày cô làm chuyện gì khiến tôi phải làm nhục. Bởi khi tôi nổi điên thì không biết chuyện gì xảy ra đâu?”

Nói rồi cô bỏ đi, ả nắm chặt tay giận tái mặt: “Cô cứ đợi đấy”

Ra khỏi WC điện thoại cô reo: “A lô con nghe mẹ”

“Tuyết Băng à, mẹ phải làm sao với ba con bây giờ” Bà vừa nói vừa khóc nức nở

Nhiều mày cô hỏi: “Chuyện gì vậy mẹ? Ba đánh mẹ à? Ba đâu rồi?”

“Xã hội đen tới đập bể đồ hết” Vừa nói vừa thút thít

“Làm gì mà xã hội đen tới tận nhà, ba lại đánh bạc sao? Thôi chờ đó lát con về” Cô vội cúp máy

Tới bàn cô cảm vít: “Làm sao bây giờ? Nhà em xảy ra chút chuyện”

Cát Cát nói: “Nếu gấp em cứ theo công việc. Để dịp nào chúng ta hội ngộ sau cũng được”

Cô cười: “Vậy em xin phép”

Nói nhỏ vào tai hân: “Tôi phải về nhà, nên tối nay tôi không về. Anh lái xe về sau nhé”

Cô đứng dậy, hân hỏi: “Thế cô đi bằng gì?”

“Taxi”

“Dù sao bây giờ không bận, để tôi chờ”

Trầm ngâm giây lát: “Vậy cũng được”

Tới nơi vào nhà thấy đồ đạc nằm ngổn ngang, ba mặt mày đầy vết thương. Mẹ trong phòng ra ôm cô, cô vỗ lưng: “Sao ai cũng có vết thương hết vậy”

Cô càng nói mẹ càng khóc: “Mất hết rồi, làm gì đây”

Cô quát: “Có chuyện gì thì mẹ nói ra đi, lấp lửng vậy ai mà biết”

“Ba con bán nhà cầm tiền đi đánh bài hết sạch rồi, người mua báo ngày mai phải dọn đi, xã hội đen thì tôi đòi số tiền ba con nợ” Mẹ chậm rãi nói

Cô tròn mắt: “Bán nhà? Ông không ngăn lại sao?”

“Ông cũng đánh” Mẹ nói

Cô quay sang ông và ba: “Hai người đang làm cái quái gì vậy?”

Ông nói: “Chúng ta chỉ đánh ít”

Bỏ tay trên trán cô ngao ngán: “Tổng hết mấy”

Ba nói: “Cả tiền bán nhà và tiền nợ khoảng gần bốn

tỷ”

Cô nghiêng rằng: “Ít của hai người đây sao, riêng số tiền bán nhà là bao nhiêu?”

Ông nói: “Khoảng tỉ rưỡi”

Điên đầu cô quát: “Chắc chắn là bao nhiêu”

“Hai tỉ” Ba nói

Cô nuốt cục tức: “Được rồi, con sẽ chuộc lại nhà”

Nhìn mẹ: “Nên mẹ đừng khóc nữa”

“Vậy còn tiền nợ xã hội đen thì sao” Ba hỏi

“Sao lại hỏi con, hai người bày ra thì tự mà trả. Con chuộc lại nhà là may lắm rồi đấy”

Ông quát: “Đã trả thì trả luôn đi. May có phải là máu mũi nhà này không vậy”

Ba tiếp lời: “Đây vốn dĩ là trách nhiệm của mày”

Cô ghen lời: “Chẳng lẽ mỗi khi hai người chơi cho đã rồi con là người còng lưng mà trả? Trách nhiệm sao? Ngay từ ngày các người gả tôi đi, à không bán mới phải. Lúc đó tôi đã trả hết công các người nuôi dưỡng. Hai người đã quên lời lúc đó rồi à?”

“Không phải nhờ tao mà mày được sống trong sự giàu có à, được gả cho giám đốc mà ai cũng ao ước đấy”

Cô không đáp, lấy bông khủi trụng vết thương cho mẹ. Lòng cô ghen ứ lại, ai có thể hiểu được nỗi lòng của cô bây giờ?

Hắn bây giờ mới mở miệng từ khi vào cửa: “Để con trả”

Cô nhìn hắn: “Anh không cần phải trả”

Ông nạt: “Mày không trả thì để nó trả. Đâu phải tiền mày”

Cô nói hắn: “Anh mà trả thì tôi với anh không quen biết. Tôi cách mặt luôn. Muốn thì anh cứ thử”

Quay sang nhìn mẹ: “Mai con gửi vào tài khoản, bây giờ mẹ lên ngủ đi. Mai rồi dọn đồng hồ đồ đạc này. Con về đây”

Nói rồi cô đi, bỗng dừng lại hỏi hắn: “Không về à, không thì kệ anh”

Vừa đi nước mắt cô trào ra, gần tới xe hắn kéo cô quay ra mặt đối mặt: “Cô khóc đấy à”

Vừa lau vừa nói: “Sao tôi lại hay cay mắt thế nhờ”

Hắn ôm cô: “Khóc thì cứ nói, cay cái gì”

Tủi thân cô cũng ôm chầm hắn khóc dào dạt: “Họ thật quá đáng mà”

Chờ cô khóc cho đến khi ướt cả áo hắn, đã vậy nước mũi tèm lem. Hắn vỗ vai cô: “Bắn áo tôi hết rồi”

Càng nói cô càng lau: “Bắn thì giặt”

Hắn cười cười: “Hình như đây là lần đầu ôm nhau thấm thiết như vậy”

Cô đỏ mặt đẩy hắn ra rồi bỏ đi: “Thấm thiết con khỉ”

Hắn gọi với: “Chờ tôi”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Về nhà cô tắm rồi chuẩn bị ngủ, hắn hỏi: “Ồ, không chuẩn bị đồ mai đi à”

Cô ưỡn oái vò đầu: “Tâm trạng đầu mà đi. Bực chết mà”

Điện thoại reo, cô mò tới bàn lấy. Hiện thị số ông cô cúp ngay và luôn, hắn nói: “Nghe đi chứ”

“Anh là tôi thử xem có nghe không”

“Tôi nghĩ cô nên trả khoản đó, không thấy xã hội đen tìm tận nhà?”

“Ai làm người đó tự chịu, tôi không phải đại gia giống anh. Có một đồng tiền sẵn hễ khi họ đắm chìm trong thú vui vô bổ thì trả cho người ta. Tôi là người làm công ăn lương đây, từ lúc tôi đi làm đến giờ số tiền tôi bỏ ra trả nợ cho họ biết bao nhiêu rồi. Tôi là phụ nữ mà phải nuôi ba miệng ăn trong nhà, trong khi đàn ông chết đâu cả. Sao họ không biết nghĩ cho tôi chứ? Mà lần này là 4 tỉ tôi đào đâu ra hết số tiền đó”

Điện thoại cứ reo mãi, cô cầm lên quát: “Chuyện gì nữa”

“Mày giúp tao lần này đi, tao hứa lần này là lần cuối. Mày không giúp bọn họ giết tao thật đó. Chỉ lần này thôi mà” Ba nói trong điện thoại

“Sao lúc chơi ba không nghĩ đến hậu quả chứ” Cô ngồi phịch xuống

“Giúp tao lần này thôi, chắc mày cũng không muốn phải mua hòm chôn tao đâu”

Trầm ngâm giây lát cuối cùng cô thỏa hiệp: “Lần sau là mặc xác ba đó, được rồi con sẽ xoay xở. Đừng có điện nữa”

Cô vò đầu: “Tôi đúng là số khổ mà”

“Không phải cô nói không đủ à, vậy cô lấy số tiền đó ở đâu” Hấn hỏi

“Không biết nữa, nói vậy chứ tôi chỉ còn thiếu 500 triệu. Chắc phải ứng lương trong 5 tháng” Cô chậm rãi nói

“Đã bảo tôi trả cho mà không chịu”

Cô nhìn hấn: “Tôi không phải làm cao đâu, chỉ là không muốn mắc nợ anh. Nợ ai chứ nợ thối đào hoa như anh chắc lúc không trả kịp tôi phải bán thân cho anh quá”

“Từ khi nào cô gán cho tôi cái mác đào hoa vậy? Mà ý kiến của cô hay đó, tôi sẽ xem xét” Mặt quá ư là đều

Cô vói chân đá hấn: “Tôi có nói là sẽ nợ tiền anh à, ảo tưởng vừa thôi”

“Nói thật cô hay coi mấy bộ phim ngôn tình nên trí tưởng tượng mới phong phú. Yên tâm tôi sẽ không bao giờ như nam chính trong ngôn tình cho nữ chính mượn tiền mà phải bán thân đâu. Mà tôi cũng có điều kiện”

“Nói nghe xem”

Hấn vẽ mặt nghiêm túc: “Cô về làm cho công ty tôi”

“Anh bị hâm à, tôi chuyên về lĩnh vực thời trang đâu phải về nội thất” Cô ném gối

“Thì cũng là thiết kế mà, từ thiết kế mấy bộ váy sang nội thất mới đáng khâm phục”

“Không là không, làm công ty SBA tôi quen rồi, ở đó tôi còn tự do dân chủ. Làm công ty anh chắc tôi cả ngày phải làm người hầu cho anh quá. Cả đời như vậy á. Nằm mơ đi”

“Cô chỉ cần làm nửa năm rồi về lại công ty cũng được mà. Tôi cam đoan trong công việc sẽ nghiêm túc” Giơ tay thề

Cô nghi hoặc: “Sao anh cứ năn nỉ tôi mãi thế. Công ty anh thiếu nhân viên lắm à”

“Ừ thì thư kí của tôi nghỉ đẻ, nên bây giờ chỗ đó còn trống. Tôi chưa tìm người phù hợp, mà tôi sắp có dự án quan tâm. Không có thư ký sao được”

“Thôi thôi, tôi thấy anh nên đi làm luật sư thì hợp hơn đó. Để tôi suy nghĩ”

Hấn hỏi: “Vậy mai có đi Pari nữa không”

Cô gật đầu: “Đi chứ, vé miễn phí không đi thì uổng lắm”

“Còn ngồi đó gì nữa, đi chuẩn bị hành lý” Nhìn chăm chăm cô ra lệnh

Lấp lánh nhìn hấn: “Mười một giờ rồi kia, hay anh soạn với tôi cho nhanh”

“KHÔNG” O tròn như quả trứng gà

Điệu bộ nhờ và bắt đầu: “Đi mà, tôi chợt thấy hôm nay anh đẹp dễ sợ”

“Khen nhiều vào nhưng không là không”

Cô bĩu môi: “Không đi nữa, đi ngủ đây”

“Cô không thấy uổng vé à”

Cô mặt phúng phính: “Có, nhưng bây giờ tôi nhác”

Đợi đến khi cô nằm nhàoai trên giường, hấn kéo cô dậy: “Tôi làm giúp là được chứ gì”

Cô cười: “Yes, đây mới là Ngô Đình ngoan nhất hệ mặt trời”

“Ng ngoan cái đầu nhà cô, chỉ lần này thôi đấy” Hấn búng trán ai đó

“Đau, lần sau rồi tính. Tính lần này đi đã”

“Cô mồm mép khiếp nhĩ, không giúp nữa”

Cứ đôi co như vậy đến lúc mệt lần ra ngủ hết, sáng sớm mới cúi đầu gặm cổ mà dọn cho kịp giờ. Cô nhủ mày: “Tại gã đào hoa anh cả đấy”

“Tại cô thì có”

Nhìn đồng hồ, cô la oai oái: “Mau lên chưa đây nửa tiếng nữa máy bay cất cánh rồi đấy”

Đúng hai mươi phút sau cô và hấn yên vị trên máy bay. Hấn hỏi: “Chuyện về làm cho công ty tôi một thời gian, đã suy nghĩ chưa”

“Anh nghĩ từ lúc đó đến giờ tôi có thời gian để suy nghĩ à” Nhìn chăm chăm

“Cô đúng là” Hấn đen mặt

Trầm ngâm giây lát: “Tôi sẽ đồng ý làm bên công ty anh nửa năm, và sau này tôi cũng sẽ trả lại tiền cho anh. Nhưng anh phải nói với Châu Kỳ việc tôi qua công ty anh đây nhé”

“Chuyện nhỏ, mà cô có vẻ thân với anh ta nhĩ” Hấn bĩu môi

“Anh trai của bạn tôi mà, Châu Kỳ tôi còn thân hơn cả anh nữa đấy”

Hấn đen mặt: “Kệ cô, không quan tâm”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Đến nơi hấn và cô về khách sạn nghỉ ngơi, hấn hai tay cầm hành lý nhìn cô: “Không định phụ tôi cầm hành lý sao”

Đang vờn vai uể oải: “Lỡ cầm hết thì anh cầm luôn đi”

“Cô đúng là hết nói nổi” Hấn chán ngán

Lại gần hấn: “Ồ, tôi vậy đó”

“May cho cô, bấp người khác là đá cô bay không thấy mặt trời rồi đấy”

“Với anh vậy thôi, đối với người khác tôi dịu dàng khời chê” Bĩu môi

Hấn cười đêu: “Gớm”

“Mà tôi là gái tân thì cần gì đoan trang, đợi đến khi có người yêu rồi dịu dàng yêu điệu thướt tha cũng chưa muộn” Mắt lấp lánh

Hấn học máu muốn cho cô đám: “Gái tân á? cô mớ ngủ à? hay mất trí nhớ? Thế tôi là gì của cô?”

Não bắt đầu rồi: “Trên giấy tờ là chồng, còn ngoài đời là gì nhớ? Không biết nữa, mà chắc chắn một trăm phần trăm không phải chồng hay người yêu gì hết nhá. Tôi nghĩ người dung đấy”

“Hôm nay cô động vào lòng tự tôn của tôi hơi bị nhiều rồi nha. Tóm lại ngoài đời cũng là chồng”

“Ừ đúng rồi chồng hờ”

“Là chồng hợp pháp không phải hờ, giả” Hấn tuyên bố đanh thép

Nhìn hấn như sinh vật lạ: Nào anh bị chạm vào đâu à, rõ ràng lần đầu tiên gặp mặt anh đánh chính tôi và anh chỉ là đóng vai để qua mắt mấy phụ huynh, ý anh còn nói tôi không là gì của anh hết. Sau hôn nhân anh làm gì, đi đâu là quyền của anh tôi không được ý kiến. Tôi thoải mái đồng ý, đến khi anh ra

ngoài bỏ bịch cho đã chơi cho chán, làm tổn thương cô bồ Ái Lan của anh, rồi bây giờ về tuyên bố tôi và anh là vợ chồng hợp pháp á? Nằm mơ đi, anh xem phụ nữ chúng tôi là cái gì mà muốn đến thì đến muốn đi thì đi. Tôi không ngu gì đồng ý làm vợ kẻ đào hoa như anh để rồi tự chuốc lấy tổn thương. Tôi không phải kẻ dễ dãi nhá? Tôi phải đợi một người mà tôi ưng ý trải cùng nhau trải qua ba giai đoạn. Tìm hiểu, hẹn hò, rồi mới lấy. Anh có hiểu chưa?”

Hắn không ngờ làm cô kích động đến như vậy: “Tôi không có ý đó”

“Ý anh là vậy chứ còn gì nữa mà không có” Cô quát

“Cô không cho chính thức vợ chồng hợp pháp chứ gì? OK, bắt đầu từ ngày hôm nay tôi sẽ theo đuổi cô. Theo đuổi cho đến khi cô chấp nhận mới thôi” Hùng hồn tuyên bố lần hai

Cô sốc toàn tập: “Nãy giờ anh không để vào tai những lời tôi nói à?”

Hắn tỉnh bơ: “Thế cô không nghe lời tôi mới nói à? tôi đòi theo đuổi chứ không đòi làm chồng cô? Cô khó tính cũng vừa vừa thôi”

“Biết tôi khó tính thì tránh xa tôi ra, dù anh có theo đuổi bằng cách nào tôi cũng không bao giờ gật đầu đồng ý. Nói trước anh có tặng tôi hoa, tặng tôi bất cứ thứ gì, kể cả nhẫn kim cương tôi cũng vứt vào sọt rác cho anh xem. Nên đừng có dại mà mất tiền rồi rước lấy cái đắng. Anh qua phòng khác mà ngủ, nhìn anh là tôi bốc lửa luôn đấy” Cô đóng cửa cái rầm

Hắn nói vọng vào: “Ồ, theo đuổi mà không tặng đồ thì làm cái gì”

“Dậm chân tại chỗ đi, đừng có làm gì cho mất công, tôi nói là không bao giờ đồng ý, anh nghe không hiểu tiếng người à?”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô đúng là cái đồ dữ dằn”

Hai người mỗi người mỗi ngã, chia nhau hai phòng. Lịch đi chơi tối nay cũng hoãn luôn, hướng dẫn viên du lịch cũng đến bó tay với cặp này. Cô ngủ một mạch đến tám giờ tối, cảm thấy đau bụng hơn là đói bụng, lật lết áo quần đi tắm. Lúc sau mới biết là đến tháng, mỗi khi đến ngày này bụng cô đều đau quằn quại không chịu được, rủa thầm: “Đúng là xui mà, biết vậy ở nhà còn hơn”

Tắm xong cô leo lên giường nằm ôm bụng rên rĩ, hắn không thấy cô xuống dùng bữa tối nên mới đem đồ ăn lên phòng, gõ cửa: “Ê, tôi mang đồ ăn lên này. Mở cửa đi”

“Không ăn đâu, mang đồ về phòng anh mà ăn, trước khi tôi lại nổi cáu thì đi nhanh lên” Giọng ừ ừ

“Sao nhỏ nhẹ thế, đáng hồ cái khi sáng biển đâu mất rồi”

Không thấy tiếng đáp lại, hắn ngờ vực: “Ê, cô bị sao à”

Lúc lâu cũng im re, hắn xuống lấy chìa khóa. Lúc mở phòng thấy cô nằm vắt vẻo ôm bụng trên giường. Hắn đi tới: “Cô làm sao thế”

“Nhìn không thấy à mà còn hỏi” Cô chậm rãi nói

Hắn lại hỏi ngu: “Đau bụng à? Đau kiểu gì? Bị ngộ độc à? Mà cô từ khi sáng đã ăn gì đâu. Hay đói quá nên đau?”

Cô lắc đầu, hắn hỏi: “Cô đau bụng giun à”

Cô lại lắc đầu: “Chẳng lẽ cô bị dạ dày?”

Cô quát: “Anh cứ lằm bằm bên tai tôi mãi thế”

“Cô đau kiểu gì thì phải nói chứ. Không nói làm sao tôi biết”

Cô xua tay: “Không sao, đau tí là hết ấy mà. Anh về phòng đi”

“Cô đau mà nhăn mặt nhăn mày mồ hôi rùng rùng thế kia mà tí á. Cô đau kiểu gì thế? Nói tôi mua thuốc cho”

Cô bực bội rống to: “Tôi đau bụng đến tháng. Anh nghe được câu trả lời rồi thì đi đi”

Hắn ngây thơ: “Đau bụng đến tháng? Có loại đau đấy nữa à?”

“Chắc anh dốt môn sinh học lắm. Đau bụng kinh nguyệt đấy hiểu chưa. Đừng có nói với tôi anh không hiểu từ “Kinh nguyệt” là gì nhá?” Cô phát mết với hắn

Hắn đơ mặt: “Cái đó thì tôi biết, ai bảo cô không nói rõ. Cứ lằm lằm”

“Là phụ nữ tôi cũng biết ngại đấy. Mà anh quen cô bồ Ái Lan tới tận ba năm, mỗi khi ả bị mà anh không biết á”

Ngây thơ tập hai: “Tôi có phải mẹ cô ta đâu mà biết”

“Ồ, chẳng khác gì anh đang nói bây giờ anh là mẹ của tôi đi” Cô đen mặt

Hắn bối rối: “Tôi không có ý đó, nói chung tôi chưa bao giờ gặp tình huống như này”

Cô cười: “Tôi không đỏ mặt thì anh đỏ mặt cái gì”

Hắn bối rối tập hai: “Vậy mỗi lần cô bị thì làm gì để khỏi”

“Nước đường đỏ, mà nơi đất khách quê người như thế này không có đâu”

Hắn suy nghĩ gì đó: “Cô ở đây chờ tôi một lát”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.